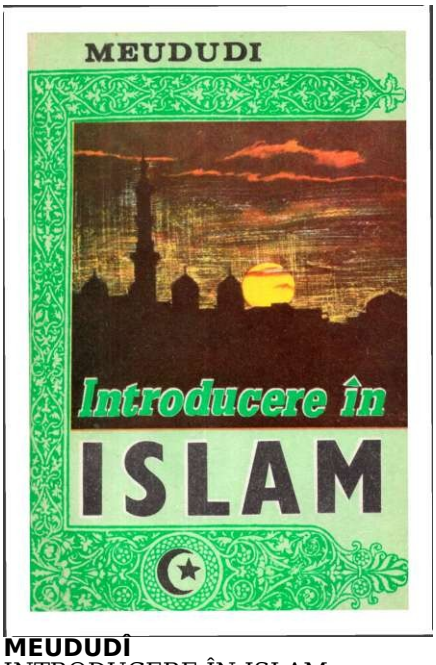

MEUDUDÎ
INTRODUCERE ÎN ISLAM

S.C. CHRATER S.R.L.
BUCUREŞTI 199

1DESPRE AUTOR

Seyyid Ebul A'la el-Meududî (1903-1979) este un savant pachis- tanez. Nu a frecventat cursurile vreunei şcoli, fiind educat în sînul familiei, unde tatăl lui a avut o contribuţie deosebită. Tot în această perioadă a învăţat limbile arabă, franceză şi engleză, după care s-a înscris în învăţămîntul superior. Acolo şi-a continuat studiile sub povara unor mari greutăţi materiale.

Primele lucrări le-a publicat în revista **Medine,** iar cînd avea 24 de ani şi-a publicat, într-o revistă, în formă de foileton, cartea sa **Doihadul în Islam.** Mai tîrziu a înfiinţat **Uniunea Oamenilor de Ştiinţă din India,** publicînd în acelaşi timp şi revista **Muslim** (Musulmanul), organul de presă al acestei Uniuni. în anul 1933 a început să editeze renumita sa revistă **Terdjuman-ul Kur'an** (Traducerea Coranului), care a avut un ecou larg î n rîndul cititorilor.

în perioada cînd edita revista **Muslim** a făcut cunoştinţă cu per- sonalităţi ca: Said ed-Dehleui, muftiul Muhammad Kifayullah, Mahzur el-Numani, Ebu Hasan en-Nedui, Ahsen el-lslami ua Mesud en-Nedui. Bucurîndu-se şi de sprijinul acestora, în anul 1941 a înfiinţat **Dgemaat el-Islami** (Societatea

Islamica), în cadrul căreia şi-a desfăşurat activitatea într-un mod sistematic. Pînă în anul 1972 a fost preşedintele executiv al acestei societăţi

.Cu o voinţă şi o hotărîre demne de admiraţie a pledat pentru islam. A chemat oamenii să adere la Islam, educînd tineretul în spiritul luptei pentru propăşirea acestei religii în lumea întreagă. întreaga sa viaţă a dedicat-o luptei împotriva acelor cercuri retrograde din ţară şi din străinătate, care cu tot dinadinsul încercau să renege pe **Profet** şi tradiţiile musulmane. în acest sens a elaborat un număr impresionant de lucrări.

Unele din operele sale citite cu mare interes atît în Turcia, cît şi în multe alte ţări ale lumii sînt: **Tefhim iii Kur'an (Interpretarea Coranului), Statul în islam, Califatul şi Sultanul, Dgihadul în islam, Pentru înţelegerea islamului, Viata profetului, Camăta, Controlul naşterilor, Organizarea islamului, învierea în islam.**

îi amintim numele aici cu o adîncă pioşenie. Fie ca Allah să-l aibă în paza sa

.CUVÎNT ÎNAINTE

Ediţia actuală a cărţii **Toward Understanding Islam** (Pentru înţelegerea islamului) nu este o simplă transcriere a cărţii mele **Descrierea religiei,** ci este o cu totul altă carte, revizuită în întregime. Sînt convins că prin această nouă formă a sa, cartea îşi atinge cel mai bine scopul pentru care a fost scrisă.

În elaborarea acestei cărţi scopul urmărit de mine a fost de a pune laîndemîná musulmanilor şi nemusulmanilor, care nu au avut posibilitatea de a cunoaşte izvoarele originale ale islamului, o descriere clară şi cuprinzătoare privind această religie, lată, tocmai de aceea am evitat intenţionat abordarea unor probleme neesenţiale controversate, încercînd să prezint o imagine generală a islamului. Mai mult, în carte nu m-am limitat doar la stabilirea şi determinarea obiectului credinţei noastre ci şi ce reprezentăm noi, musulmanii. Am încercat să clarific şi bazele raţionale ale credinţei noastre. În aceeaşi ordine de idei, în carte, nu m-am limitat doar la prezentarea unei schiţe cu

principiile practicării religiei şi cu perceptele vieţii unui musulman, ci mai degrabă m-am concentrat asupra determinărilor raţionale existente în spatele acestor principii şi percepte. Sper ca această scurtă descriere să satisfacă, în bună măsură, curiozitatea intelectuală a tineretului şi să fie de un real folos nemusulmanilor care vor să pătrundă şi să înţeleagă această religie.
Seyyid Ebul A'la el-Meududî 11 septembrie 1960 / Lahor

CAPITOLUL 1
SEMNIFICAŢIA ISLAMULUI

Toate religiile existente în lume sînt denumite ori după numele celui care a creat acea religie, ori după numele poporului în sînul căruia a luat naştere acea religie. Spre exemplu, **Creştinismul** este denumit astfel după numele creatorului acestei religii, care este Cristos, **Budismul,** după numele creatorului său, Buda, **Zaroastrismul,** după numele creatorului său, Zaroastru şi **Iudaismul,** după numele poporului care l-a creat. Acelaşi lucru se poate spune şi despre celelalte religii. Doar islamul face excepţie de la această regulă. Islamul nu are vreo legătură cu numele unui om sau popor anume. Pentru că islamul nu are vreo legătură cu numele unui om, numele unui popor sau ţări, cuvîntul **islam** nu exprimă o astfel de legătură. Aşa cum islamul nu poate fi rodul gîndirii umane, nu este nici rezultatul creaţiei vreunui popor. Islamul este o religie universală şi scopul ei este de a forma şi a dezvolta la om toate însuşirile şi obligaţiile sale.

În realitate **islamul** este un titlu care are în vedere în primul rînd calitatea umană. Oricine deţine calităţile cerute de această religie, fără deosebire de rasă, mediu social, ţară sau pătură socială, este musulman. După învăţătura Coranului în orice perioadă istorică şi în sînul oricărui popor au existat oameni buni şi drepţi care au fost învestiţi cu aceste calităţi. Toţi au fost musulmani şi sînt musulmani.

Acest adevăr ne conduce la următoarea întrebare: ce este **islamul** şi cine este un **musulman?**

CE ESTE ISLAMUL?

Islam'ul este un cuvînt arăbesc şi înseamnă **a se supune, a asculta, a fi docil.** Din cauză că se bazează pe o deplină supunere faţă de Allah i se spune **islam**

.Oricine poate constata că universul în care vieţuim se întemeiază pe o rînduială, pe o ordine. Există nişte legi şi interacţiuni între toate unităţile care alcătuiesc acest univers. Totul este dispus pe un plan uriaş, care are o organizare perfectă şi grandioasă. Soarele, Luna, stelele şi toate celelalte corpuri cereşti sînt dispuse în univers, într-un sistem extraordinar de bine pus la punct. Ele acţionează conform unor legi imuabile şi evoluează în nişte coordonate fără să cunoască nici cea mai mică deviere de la cursul lor. Pămîntul se roteşte în jurul axei sale şi în evoluţia sa în jurul soarelui urmează, cu cea mai mare stricteţe, drumul prestabilit. Tot aşa, tot ce există pe lume, începînd cu minusculii electroni care sînt într-o mişcare permanentă, pînă la uriaşele galaxii, pururea acţionează conform unor legi ale lor. Materia, energia şi viaţa, în totalitatea ei, îşi urmează propriile lor legi şi evoluează, se transformă, trăiesc şi mor tot sub înrîurirea acestor legi. Şi în regnul uman legile naturii sînt destul de evidente. Naşterea omului, creşterea lui şi întreaga sa viaţă sînt determinate de o serie de legi biologice. Omul îşi asigură hrana din natură, conform unor legi neschimbate. Toate organele sale începînd cu cele mai mici celule şi terminînd cu inima şi creierul, fără nici o excepţie, funcţionează conform unor legi date o dată pentru totdeauna. Pe scurt, universul nostru este o lume care se menţine, supunîndu-se unor legi prestabilite şi fiecare component al acestui univers urmează un drum al său determinat de aceste legi.

Această lege puternică şi atotcuprinzătoare, care guvernează asupra a tot ce intră în alcătuirea acestui univers, începînd cu cele mai fine particule şi terminînd cu uriaşele galaxii, este legea lui Allah, creatorul şi suveranul acestui univers. Toate fiinţele se supun legii lui Allah şi de aceea toată lumea este legată de religia islamică. Pentru că islamul nu semnifică altceva decît supunerea întregului univers voinţei lui Allah. în această accepţiune a sensului cuvîntului **islam,** şi Soarele, şi Luna, şi toate celelalte corpuri cereşti sînt „musulmani". Aceeaşi situaţie este valabilă pentru aer, apă, temperatură, roci, copaci şi animale.

Pentru că tot ce există în lume se supune voinţei lui Allah, de aceea se poate spune că tot ce alcătuieşte acest univers este „musulman". Chiar şi cineva care îl neagă pe Allah sau crede în altceva decît în Allah este, prin firea lucrurilor, musulman, atît timp cît el există fizic. Pentru că începînd cu stadiul embrionar şi pînă la inevitabila moarte şi mai departe pînă ce se transformă în praf şi pulbere, fiecare celulă, fiecare organ al corpului uman urmează, implacabil, drumul prestabilit de voinţa lui Allah. Chiar şi limba care cu ştire sau fără ştire îl neagă pe Allah sau care declară credinţă faţă de alţi zei, natural, este tot musulmană. Cel care se închină la alţi zei, în mod firesc, este tot musulman. Acea inimă care nutreşte dragoste şi stimă, nu faţă de Allah, ci faţă de alţi zei, prin simţiri este tot musulman. Toate acestea se supun voinţei divine. Funcţiile şi activităţile lor sînt conforme cu sentimentele acestei voinţe divine.

Aceasta este, pe scurt, situaţia omului şi a universului. Şi acum să analizăm lucrurile după un alt unghi de vedere.

Omul, după existenţa sa şi după acţiunile sale a fost creat pe două planuri diferite. Primul plan presupune că a fost în întregime programat, determinat de către voinţa divină. Din acest punct de vedere el nu are nici cea mai mică libertate de mişcare, depinzînd cu cea mai mare străşnicie de această voinţă. Şi în nici un fel nu o poate evita. Asemenea celorlalte fiinţe, şi el este în întregime sub imperiul legilor naturii şi este obligat să se supună acestor legi. Dar, concomitent cu acest plan, mai există şi planul omului, altfel spus, domeniul acţiunilor omului. Omul este înzestrat cu minte şi judecată. El posedă capacitatea de raţionament şi judecată, de alegere şi refuz, de asimilare şi negare. Este liber să-şi aleagă modul de viaţă care îi convine. Poate să aibă convingeri pe care le crede potrivite pentru sine, poate să accepte un mod de viaţă care îi convine şi poate să-şi adapteze existenţa după o ideologie pe care o consideră nimerită. Poate să dispună de principiile după care va acţiona sau poate adopta unele principii elaborate de către alţii. Omul este înzestrat cu o voinţă liberă şi el poate să

aleagă liber direcţia în care trebuie să acţioneze. în opoziţie cu alte fiinţe, pe acest al doilea plan, el a fost înzestrat cu libertatea în gîndire, alegere şi acţiune.

Amîndouă aceste planuri formează o unitate în diversitate, în opoziţie cu altele.

Conform planului unu, omul, aidoma altor fiinţe este musulman, încă din naştere, este supus voinţei lui Allah, pentru că aşa îi este predestinat, în timp ce pe planul doi există libertatea de a accepta sau de a nega calitatea de musulman. în direcţia aceasta i se recunoaşte libertatea de alegere. Oamenii se împart în două grupuri. După felul cum se folosesc de această libertate de alegere, în credincioşi musulmani şi în nemusulmani (chiafiri). Este un musulman adevărat acela care îl recunoaşte pe Creatorul său, care îl acceptă drept judecătorul suprem, care se supune sincer, corect şi cinstit voinţei şi poruncilor Lui şi care în viaţa personală şi socială se conduce după principii unanim recunoscute. O dată cu alegerea liberă a căii supunerii conştiente faţă de Allah, el de fapt va atinge maturitatea în islam. Şi odată atinsă această treaptă a credinţei în Allah, de aici încolo toată viaţa acelui om va fi dedicată, în întregime, supunerii voinţei lui Allah şi personalitatea sa va fi izbăvită de orice fel de duplicitate. De aici încolo el va deveni un bun musulman, cu credinţa deplină în islam. Să-ţi dedici toată existenţa supunerii totale voinţei lui Allah, acesta este de fapt islamul.

Locul supunerii inconştiente este luat de supunerea voită şi conştientă. Dacă mai înainte supunerea era fără tragere de inimă, de data aceasta supunerea este din propria iniţiativă şi convingere. Datorită faptului că de data aceasta el ştie bine care este acea putere care l-a înzestrat cu capacitatea de a pătrunde în esenţa lucrurilor şi a fenomenelor, de aceea cunoaşterea lui are o cu totul altă calitate.

Pentru că s-a decis, cu hotărîre, să fie supus faţă de cel care l-a înzestrat cu aptitudinea de a gîndi şi de a judeca, de aceea el este izbăvit de gînduri şi judecăţi strîmbe. Şi pentru că el ştie deja cine l-a înzestrat cu darul vorbirii, de aceea limba

lui grăieşte numai adevărul. De asemenea, pentru că el, conştient sau inconştient, respectă cu pioşenie voinţa lui Allah, care este unicul suveran al întregului univers, de aceea toată existenţa lui reprezintă realitatea. Mai mult, pentru că şi el este plin de supuşenie şi smerenie faţă de Creatorul suprem, de aceea se află într-o împăcare totală cu întreg universul. Un asemenea om este reprezentantul lui Allah pe pământ. Tot globul pământesc este al lui şi el la rîndul lui aparţine lui Allah.

PARTICULARITĂŢILE NECREDINŢEI

În opoziţie cu omul pe care l-am descris mai sus, mai există un tip de om, care, deşi din naştere este musulman şi, fără să-şi dea seama, continuă să rămînă musulman pe tot parcursul existenţei sale, dar el nu-şi foloseşte aptitudinile sale de gîndire, de judecată şi de percepţie pentru cunoaşterea stăpînului şi creatorului său adevărat şi abuzează de libertatea de opţiune, alegînd calea renegării. Un asemenea om este lipsit de credinţă. În limbajul islamului el este **chiafir,** adică necredincios **(ghiaur).**

În limba arabă cuvîntul **kufr** are sensul de **a ascunde, a tăinui.** Cel care îl reneagă pe Allah este **chiafir** (cel care tăinuieşte), pentru că acest tip de om îşi ascunde necredinţa din suflet şi conştiinţă. Pentru că sufletul, ca ceva care aparţine de instinct, este propriu islamului. Tot organismul său, fiecare ţesut, fiecare celulă şi fibră din acest organism îşi desfăşoară funcţiile conform acestui instinct. După concepţia islamică, tot ce există însufleţit şi neînsufleţit acţionează şi îşi îndeplineşte funcţia cu care a fost învestit. Dar vederea unui asemenea om s-a tulburat, mintea lui s-a acoperit de ceaţă şi astfel a ajuns în situaţia de a nu mai putea discerne chiar şi cele mai simple lucruri şi fenomene. El judecă lucrurile şi acţionează ca atare uitînd de acea minune a venirii sale pe lume. În realitate, el este rătăcit de propriul său eu şi rătăceşte prin întuneric. Pe scurt, aceasta este semnificaţia lui **kufr.**

Necredinţa, lipsa de credinţă este rezultatul ignoranţei. Oare poate exista o mai mare ignoranţă decît ignoranţa de a nu recunoaşte pe creatorul şi suveranul acestui univers? Dacă omul recunoaşte splendida privelişte a naturii, acest mecanism perfect care funcţionează fără întrerupere şi acest model uriaş

cu care se află în contact permanent, atunci de ce să nu recunoască pe cel care le-a creat şi le dirijează? Sigur că el vede propriul său organism care este însăşi perfecţiunea şi se foloseşte de acesta pentru a-şi atinge scopurile, dar nu poate sau nu vrea să înţeleagă puterea care i-a dat viaţa, pe arhitectul care a proiectat şi a executat acest mecanism complex, pe creatorul care din nişte materii neînsufleţite cum sînt: carbonul, calciul, sodiul şi altele a creat o fiinţă vie fără seamăn pe lume. El este martorul acestui uriaş plan din univers, dar nu poate sau nu vrea să vadă pe executantul acestui plan grandios. El vede cu cîtă precizie şi armonie funcţionează acest mecanism, dar nu vede absolut deloc pe autorul acestei minuni. El observă desenele extraordinare din natură, dar nu reuşeşte să observe făuritorul acestor splendori. El vede foarte bine modul cum se reflectă în lumea înconjurătoare cuceririle minţii în domeniul ştiinţei şi filozofiei, mate-.
maticii şi ingineriei, artei şi literaturii, dar se preface că nu observă pe creatorul acestei lumi vaste şi pline de taine, în sînul căreia au loc toate aceste fenomene. Cum de poate avea o concepţie ştiinţifică adevărată cel care nu vrea să vadă această mare şi extraordinară realitate? Oare mai e posibil ca unui asemenea ins să i se deschidă în faţă porţile realităţii şi ştiinţei! Cum de poate reveni pe calea cea dreaptă cel care, chiar de la început, face o alegere de rău augur? Acesta nu va putea găsi drumul care duce la adevăr. Pentru el accesul spre calea cea dreaptă este blocat şi de aceea oricît de mult s-ar strădui să facă ceva în domeniul ştiinţelor sau al artelor, nu va putea beneficia niciodată de lumina sacră a inspiraţiei. Va orbecăi neajutorat în întuneric şi se va zvîrcoli în ghearele insuccesului.

Şi asta încă nu-i de-ajuns. **Zulm,** adică credinţa, mai înseamnă şi **tiranie,** şi încă una din tiraniile cele mai apăsătoare. De fapt ce înseamnă tirania? Tirania este exercitarea în mod despotic şi cu cruzime a puterii. Tirania este şi mai periculoasă atunci cînd are în vedere distrugerea fiinţei umane, a voinţei omului şi îngrădirea exprimării libere a talentului său înnăscut. Din descrierea de pînă acum am văzut

că tot ce^alcătuieşte acest univers este supus voinţei lui Allah. A fi supus, a'trăi conform voinţei şi legilor Lui, adică a fi musulman este predestinat tuturor lucrurilor şi fiinţelor, încă de cînd au fost create. Deşi aceste lucruri şi fiinţe au fost create avînd menirea îndeplinirii doar a voinţei lui Allah, totuşi tot Allah l-a înzestrat pe om cu puteri speciale asupra acestora. Dar omul care nu arată supunere faţă de Allah şi îl insultă prin necredinţa sa, comite cea mai abjectă nedreptate. Pentru că întreaga sa putere fizică şi intelectuală o foloseşte ca instrument în lupta împotriva supunerii voinţei Lui. În pofida pornirilor sale interioare, el, uitînd de Allah, se închină altor zei şi poartă în inimă dragoste, respect sau teamă faţă de alte pîiteri. El îşi mobilizează toată forţa sa şi celelalte forţe pe care el le controlează împotriva voinţei lui Allah şi în felul acesta instituie o guvernare tiranică. Oare există nedreptate, tiranie şi despotism mai mare decît cele arătate de acest om, care exploatează tot ce-i iese în cale, comite tot felul de abuzuri şi nesocoteşte legile naturii şi ale firii?

Kufr, adică necredinţa nu este numai tiranie, ea este cel puţin o răzvrătire, o ingratitudine, o trădare. Cu toate acestea, care este adevărul despre om? Care sînt responsabilităţile şi puterea lui? Oare Allah este creatorul minţii, inimii, sufletului şi al celorlalte organe din corpul său, sau creatorul tuturor acestora este el însuşi? Oare el sau Allah a creat acest univers şi tot ce cuprinde acest univers? Cine a pus la dispoziţia omului atîtea surse de energie, el însuşi sau Allah? Dacă totul a fost creat de către Allah, atunci cui aparţin toate acestea? Cine este adevăratul stăpîn al tuturor acestor bunuri? Desigur, nu poate fi altul decît Allah. Dacă creatorul, stăpînul şi judecătorul este Allah, atunci în ce fel poate fi calificat acel om, care, prin toate mijloacele pe care le are la îndemînă, luptă împotriva voinţei judecătorului suprem. Acela nu este altceva decît un răzvrătit. Lipsa de devotament a servitorului faţă de stăpînul său o calificăm drept infidelitate. Dacă un ofiţer este infidel faţă de patria sa, el este acuzat de trădare. Dacă cineva îl păcăleşte pe binefăcătorul său este blamat fără ezitare, de către ceilalţi oameni, pentru ingratitudine. Dacă infidelitatea, ingratitudinea, răzvrătirea şi

trădarea sînt dezaprobate public, atunci cum sînt privite delictele comise de un **chiafir** care alege calea nesupunerii faţă de Allah, calea necredinţei? Cu toate acestea, care este sursa adevărată a puterii şi a autorităţii? Cine conferă această putere şi autoritate omului? Cine îi ridică pe oameni la rangul cel mai înalt al puterii şi al autorităţii? Toate bunurile pe care le posedă omul, pentru propriile sale nevoi sau pentru nevoile semenilor săi, îi sînt oferite de bunul Allah. în trecerea omului prin această lume îndatorirea lui cea mai importantă este grija faţă de părinţi. Dar care este forţa aceea care inoculează în inimile părinţilor sentimentul de dragoste pentru odraslele lor şi în inimile copiilor acelaşi sentiment pentru părinţi? Oare ce putere tainică îi dă unei mame voinţa şi hotărîrea de a avea grijă şi de a-şi hrăni copiii? Ce sau cine anume face ca părinţii să facă cele mai mari sacrificii pentru copiii lor, pentru ca să ocupe un loc demn în societate? E de-ajuns ca omul să reflecteze puţin asupra acestor lucruri ca să-şi dea seama imediat că numai Allah este capabil de toate aceste minuni. Aşa cum El este creatorul, stăpînul şi binefăcătorul, tot aşa El este şi adevăratul suveran şi judecătorul suprem. Din această comparaţie se vede clar că omul datorează o supunere absolută faţă de creatorul şi judecătorul său suprem. De aceea, oare poate exista o vină mai mare decît vina de a nu-l recunoaşte pe Allah şi de a nu arăta supunere faţă de El?!

Renegîndu-l pe Allah, oamenii să nu aibă impresia că fac vreun rău lui Allah. Ce rău poate să provoace omul creatorului acestui univers, dacă el este o mărime absolut neglijabilă pe lîngă această lume nemărginită? Suprafaţa aceasta este atît de vastă că nici cele mai perfecţionate telescoape nu pot să vadă limitele acestei vastităţi. Puterea şi forţa Lui sînt atît de mari că, chiar şi Soarele, Pămîntul, Luna, stelele şi alte asemenea corpuri cereşti se rotesc ca nişte mingi, supuse voinţei Lui. Are bogăţii fără limite şi oferă tuturor din aceste bogăţii, fără să ceară în schimb ceva.Pe el nu-l afectează cu nimic răzvrătirea omului împotriva Lui, dar omul procedînd astfel se afundă pe drumul dezonoarei şi pierzaniei.

Rezultatul incontestabil al acestei renegări va fi, fără îndoială, alterarea, deformarea concepţiei sale despre viaţă. Un

astfel de răzvrătit nu va reuşi niciodată să descopere cheia cunoaşterii şi a înţelepciunii, pentru că cunoaşterea care nu rezolvă mai înainte de toate problema genezei proprii nu poate fi considerată o cunoaştere adevărată. Gîndirea şi raţionamentul unui asemenea om va fi din start pe o pistă greşită. Pentru că mintea care rezolvă eronat problema genezei sale, nu poate parcurge un drum demn în viaţă. Un astfel de om, în toate sferele activităţii sale, va avea parte numai de insuccese, în viaţa civilă, socială şi familială, în lupta pentru existenţă, într-un cuvînt toată existenţa lui va fi un eşec total. El va fi acela care va răspîndi între oameni intriga şi nesupunerea. Fără a avea cea mai mică remuşcare, va vărsa sînge, va uzurpa drepturile altora, va împila pe semenii săi, într-un cuvînt, va fi cauza dezastrului pe lume. Ideile şi pasiunile lui deformate, concepţiile necinstite şi oneroase transformă propria viaţă şi viaţa semenilor săi pur şi simplu în iad. Un astfel de om va distruge stabilitatea şi calmul în lume. Dar, în lumea de apoi, va fi tras la răspundere pentru păcatele pe care le-a comis faţă de Creatorul său şi, implicit, faţă de puterea şi posibilităţile Lui. Absolut toate organele corpului său îl vor acuza atunci pentru nedreptăţile şi cruzimile comise împotriva lor. Fiecare celulă, fiecare ţesut din corpul său îl va denunţa lui Allah, care va şti să-l pedepsească după faptele comise. Consecinţa necredinţei în Allah este aceasta. Ea, această necredinţă îl conduce inevitabil, atît pe lumea aceasta, cît şi în lumea de apoi, la un eşec total.

BINEFACERILE ISLAMULUI

După ce am văzut nenorocirile şi necazurile pe care le provoacă **kufr-ul,** adică lipsa credinţei, acum să analizăm care sînt binefacerile islamului. Atît în lumea înconjurătoare, cît şi în propria noastră lume mică întîlnim nenumărate pilde de manifestare a puterii divine, a lui Allah. Acest imens univers, ordinea perfectă existentă în el constituie dovada incontestabilă a existenţei şi măreţiei lui Allah. Judecata Lui este cea mai perfectă judecată. Tot ce există în acest univers se află sub imperiul voinţei Lui. Asemenea tuturor celorlalte lucruri şi fiinţe, şi omul, încă de la crearea sa, datorează supunere voinţei Lui. De îndată ce renunţă la această supunere, el se expune la distrugere şi pieire.

Pe lîngă faptul că l-a înzestrat pe om cu capacitatea de a acumula cunoştinţe, cu aptitudinea de a raţiona şi judeca şi cu intuiţia de a distinge ceea ce este adevărat, de aceea ce este neadevărat, eronat, Allah i-a mai dat, în cadrul unor anumite limite, şi libertatea de voinţă şi acţiune. Adevărata încercare a omului se realizează în cadrul acestei libertăţi. Aici i se verifică cunoştinţele, judecata,puterea lui de a discerne adevărul de neadevăr, libertatea lui de voinţă şi acţiune. Pentru că, constrîngerea anulează scopul acestei verificări, iar omul nu este constrîns să aleagă o cale sau alta. Este normal ca atunci cînd individul este constrîns să răspundă într-un anumit fel la întrebările date, verificarea respectivă să nu aibă nici un fel de finalitate. Dacă i se creează posibilitatea să răspundă liber la întrebări, conform cu cunoştinţele şi convingerile proprii, numai atunci i se poate aprecia adevărata valoare a aceluia. Succesul la acest examen constituie accesul spre evoluţii viitoare. Dar dacă răspunsul la această verificare este eronat, atunci acest insucces va frîna evoluţia pe mai departe a acestui om. Situaţiile cu care se confruntă omul în lume sînt identice cu situaţia descrisă mai sus. Allah i-a dat libertate de voinţă şi acţiune, pentru a putea alege modul de viaţă ce-i convine cel mai mult. În această situaţie el este liber să aleagă **Islamul** sau **kufr-ul,** adică necredinţa.

Pe de altă parte ne confruntăm cu omul care nu poate să înţeleagă nici propria sa geneză şi nici pe cea a universului. Comite erori în procesul de cunoaştere a adevăratului său stăpîn şi a însuşirilor Lui şi alegînd calea răzvrătirii abuzează de libertatea ce i s-a dat. Un asemenea om a căzut la examenul de verificare a cunoştinţelor, a inteligenţei şi a conştiinţei.

Pe de altă parte există un om care a ieşit triumfător de la acest examen. Cu toate că nu este supus nici unui fel de constrîngere, el îl recunoaşte pe Creatorul său şi se închină doar Lui. Nu comite erori în distingerea binelui de rău şi, deşi este liber să facă şi rău, el întotdeauna alege calea binelui, calea adevărului. El înţelege propria sa geneză, legile şi realităţile existente în natură. Deşi este liber să aleagă orice cale pe care o doreşte, el alege calea supunerii şi închinării lui Allah. El cîştigă examenul şi pentru că a ştiut să aplice, aşa

cum se cuvine, inteligența și toate celelalte aptitudini ale sale. Și-a folosit ochii pentru a vedea realitatea, urechile pentru a auzi adevărul, inteligența pentru a naște idei juste, iar inima și sufletul le-a dedicat pentru a urma calea cea dreaptă aleasă. Comportîndu-se astfel el vrea să demonstreze nu numai faptul că este un fervent căutător de adevăr, ci și faptul că este un bun cunoscător al acestui adevăr și că se închină acestui adevăr. Fără îndoială că un asemenea om se află pe calea cea dreaptă și va avea parte de realizări și pe lumea aceasta și în lumea cealaltă.

Un asemenea om va alege calea cea dreaptă în toate domeniile cunoașterii și ale comportamentului uman. Omul care cunoaște toate însușirile lui Allah știe ce înseamnă adevărul. În domeniul cunoașterii va depune eforturi susținute pentru a învăța legile naturii, să scoată la iveală comorile ascunse ale lumii, să stăpînească energiile necunoscute pînă acum ale minții și ale materiei. Și toate acestea le va face numai și numai pentru binele umanității. Va face tot ce-i stă în putință pentru a explora cele mai tainice cunoștințe și energii și pentru a reda omenirii tot ce este folositor pe pămînt și în cosmos. În toate etapele investigațiilor sale, conștiința existenței lui Allah îl va feri de a comite gesturi iresponsabile și de a aplica metodele științifice în scopuri distructive. El nu va putea gîndi nici măcar o clipă că este stăpînul descoperirilor sale, că el de unul singur poate schimba natura și că este animat de niște puteri divine. El nu va putea avea porniri criminale în ceea ce privește viitorul omenirii. Nici un om de știință musulman nu va putea avea asemenea porniri în ceea ce îi privește pe semenii săi. Doar oamenii de știință fără nici o credință pot să aducă regnul uman în pragul pieirii totale. În contrast cu aceștia, un om de știință musulman va avea complet alt comportament. Cu cît va avea cunoștințe mai profunde în domeniul cunoașterii lui Allah cu atît se va prosterna plin de recunoștință în fața Lui. Pentru că Allah l-a învrednicit cu multă putere și știință, de aceea el este conștient de faptul că trebuie să dea totul din el pentru propășirea sa și a semenilor săi. Nu va fi deloc îngîmfat, ba din contră va fi foarte modest. în loc de patima dominării oamenilor, el este animat

de dorinţa de a fi folositor semenilor săi. Libertatea lui nu va fi una necontrolată, ci va fi călăuzită de nişte principii morale unanim acceptate. Astfel, ştiinţa, în mîinile lui, nu va fi un instrument de distrugere, ci un instrument datorită căruia este posibilă realizarea prosperităţii morale şi materiale a oamenilor. Şi aceasta este singura cale prin care omul îşi exprimă recunoştinţa faţă de Allah.

Tot aşa, şi în domeniul istoriei, economiei,, politicii, dreptului şi în celelalte ramuri ale cercetării ştiinţifice un om de ştiinţă musulman nu este cu nimic mai prejos decît unul **chiafir** (necredincios), ba din contră va fi superior lui, celui **chiafir** din punct de vedere al modului de abordare a problemei.

Un musulman va cerceta realist ramura ce constituie obiectul investigaţiei ştiinţifice şi va obţine rezultate corecte. El va extrage învăţăminte necesare din experienţa societăţii umane în domeniul istoriei şi va stabili corect cauzele creşterii şi descreşterii unor civilizaţii. El va şti să evidenţieze experienţa bună a înaintaşilor şi va trage învăţămintele potrivite cercetînd cauzele care au condus la prăbuşirea acestor civilizaţii. în domeniul politic singurul lui ţel este de a lupta pentru a crea u" asemenea sistem de conducere unde să triumfe pacea, frăţia şi virtutea, unde oamenii sînt fraţi între ei şi există respect faţă de om, unde să nu existe exploatare şi nici o formă a^sclaviei, ci respect şi consideraţie faţă de drepturile omului şi, de asemenea, unde slujbaşii statului nu vor avea altă grijă decît slujirea corectă a poporului. în domeniul justiţiei menirea unui musulman este de a lupta pentru ca justiţia să fie exponentul dreptăţii şi să fie apărătorul egal al tuturor oamenilor, fără nici o discriminare.

Viaţa morală a unui musulman va fi animată, în permanenţă, de frica lui Allah, de respect faţă de canoanele islamului, de dreptate şi corectitudine. El trăieşte cu credinţa că Allah este unicul stăpîn al universului, că ajutorul dat de el oamenilor este un bun al lui Allah, că libertatea cu care a fost înzestrat nu trebuie s-o folosească la întîmplare, fiind

încredinţat că dacă o foloseşte conform voinţei lui Allah este numai în folosul lui personal. El nu uită nici o clipă că va veni o zi cînd se va întoarce la Creatorul său şi că va trebui să dea socoteală privind viaţa pe care a dus-o. Trebuie sa-i stea mereu întipărită în minte inevitabilitatea faptului că într-o zi i se va cere socoteală.

Gîndiţi-vă la soliditatea morală a omului care trăieşte cu un asemenea mod de gîndire. Viaţa lui va fi plină de puritate şi evlavie, dragoste şi sacrificii. El va deveni o binefacere pentru omenire. Mintea lui nu va fi poluată cu gînduri infame şi cu pasiuni aberante. El se va feri de a vedea, de a auzi şi de a face cuiva vreun rău. El va şti să-şi măsoare cuvintele şi nu va minţi niciodată. Îşi va cîştiga existenţa pe căi drepte şi cinstite şi va prefera foamea, decît mîncarea obţinută prin exploatare şi pe căi ilicite. El nu va fi de acord niciodată cu împilarea altora pe motiv de rasă şi culoare. Chiar dacă va plăti scump pentru aceasta, nu se va împăca niciodată cu fapta rea. Va fi un exemplu de bunătate şi gentileţe şi chiar cu preţul vieţii sale va fi de partea celui care are dreptatea de partea sa. Un astfel de om va fi întotdeauna o forţă demnă de luat în seamă. El este sigur de reuşita sa. Nimic şi nimeni nu poate să-l abată din drumul său.

El va deveni un om demn de respectul şi cinstirea semenilor săi. În această privinţă nimeni nu-l va putea depăşi. Cum altfel poate fi apreciat un om, care nu cunoaşte altă închinare decît închinarea faţă de Allah?

Nimeni altul nu va putea fi mai puternic decît el. El va fi cel mai puternic. Pentru că lui nu-i e frică absolut de nimeni în afară de Allah şi nu cere ajutor de la nimeni, în afară de Allah. Atunci ce forţă poate să-l abată din drumul său? Ce bogăţie poate să-i cumpere credinţa? Ce altă forţă poate să-i deformeze conştiinţa? Ce putere poate să-i sugrume acţiunile lui?

El va deveni cel mai bogat om din lume. Nimeni altcineva nu va putea fi mai bogat şi mai independent decît el. Pentru că el va duce o viaţă simplă şi de aceea fericită. Lăcomia de orice natură va fi străină de el. Se va mulţumi cu ceea ce va cîştiga cinstit şi nici nu se va uita la bogăţia

obţinută pe căi necinstite. El va fi suveranul prosperităţii şi fericirii sale. Există oare o bogăţie mai scumpă decît aceasta?El va deveni omul cel mai demn de încrederea şi cinstirea semenilor săi. Va fi omul cel mai demn de încredere pentru că el nu va trăda pe cei care au încredere în el şi nu se va abate niciodată de la adevăr. Va respecta cuvîntul dat şi va fi corect în relaţiile cu alţii. în toată activitatea sa va fi corect şi drept. Pentru că el este convins că Allah este peste tot şi că ştie totul. Nu sînt destule cuvinte pentru a descrie de cîtă prestanţă şi bunăvoinţă se bucură un asemenea om. Cine poate să nu aibă încredere în el? Aceasta este viaţa şi caracterul unui musulman!

După ce înţelegi adevăratul caracter al unui musulman, ajungi la convingerea că el nu se poate împăca cu o viaţă mizerabilă. El este predestinat să fie stăpîn. Nici o forţă de pe lume nu poate să-l răpună şi să-l stăpînească, pentru că islamul i-a dat nişte însuşiri care îl fac invincibil.

în cele din urmă, după o viaţă cinstită şi demnă, el se va întoarce la Creatorul său, care îl aşteaptă cu bunurile cele mai alese. Pentru că el şi-a îndeplinit cu bine misiunea şi a ieşit victorios de la examenul pe care l-a susţinut. Viaţa lui pe pămînt a fost o reuşită, iar în lumea de apoi va avea un trai îmbelşugat, bucurie şi fericire.

Iată deci acesta este Islamul, religia care nu are vreo legătură directă cu numele vreunei persoane,^ popor sau ţări. Este o religie universală, religia întregii umanităţi. în orice epocă, în orice ţară, în sînul oricărui popor au existat şi există atîţia oameni care au avut credinţa în Allah, în credinţa islamică şi şi-au contopit viaţa cu această religie. Oricum s-ar numi această religie, toţi propovăduitorii ei au fost şi vor fi întotdeauna musulmani. Aceasta reprezintă islamul şi nu este altceva decît islamul.

, CAPITOLUL 2 CREDINŢĂ ŞI SUPUNERE

Islamul înseamnă supunere lui Allah. Pînă cînd omul nu cunoaşte esenţa unui lucru şi pînă cînd el nu crede în acel lucru, să pretinzi de la el o supunere, o închinare totală este ceva care contravine bunului simţ. Care sînt principiile de bază

care conduc viaţa unui om spre o desfăşurare divină? în acest capitol vom analiza acest lucru.

înainte de toate omul trebuie să aibă o credinţă nestrămutată asupra existenţei lui Allah. Altfel cum poate să se închine lui Allah,atît timp cît el nu are adevărata credinţă în El!

Mai mult, el trebuie să cunoască atributele, însuşirile lui Allah. Pentru a contribui în cel mai înalt grad la dobîndirea unor calităţi umane deosebite, şi la ordonarea vieţii omului în virtute, este necesară cunoaşterea îndeaproape a acestor atribute ale lui Allah. Dacă cineva nu ştie că numai Allah este creatorul, judecătorul şi apărătorul acestui univers şi că nu există nimeni altul care, nici măcar în parte nu poate să-l substituie pe Allah în puterea Lui divină şi în autoritate, atunci el poate să devină o pradă uşoară pentru zeii mincinoşi şi, căutînd să le cîştige bunăvoinţa poate să ajungă o unealtă în mîinile acestora. însă dacă el este întru totul convins că **Allah este unic,** atunci nu există nici un fel de teamă că el poate greşi. Tot aşa, cum o să poată să creadă în altceva un om care ştie că Allah este peste tot şi că ştie totul, că vede şi aude tot ce facem pe ascuns sau în văzul tuturor, controlînd pînă şi gîndurile noastre neexprimate? De aceea va fi în permanenţă vigilent şi, în consecinţă, va acţiona în modul cel mai potrivit. Dar cineva care nu cunoaşte aceste atribute, aceste însuşiri ale lui Allah, poate oricînd să se abată de pe drumul credinţei faţă de.Allah. Cineva care doreşte să păşească pe drumul islamului şi doreşte să aibă trăsăturile şi însuşirile unui bun musulman, înainte de toate trebuie să cunoască foarte bine atributele lui Allah. Ceea ce purifică mintea, sufletul, credinţa, spiritul şi acţiunile omului este cunoaşterea atributelor, însuşirilor lui Allah. Desigur că nu este suficient să studieze mai mult sau mai puţin academic aceste atribute. în acelaşi timp trebuie să studieze, în amănunţime, modul de viaţă pe care trebuie să o trăiască pentru a fi întru totul în graţiile lui Allah.

El trebuie să ştie foarte bine ce mod de viaţă este pe voia lui Allah, ca să poată alege şi el pe cel potrivit. în această privinţă are o importanţă deosebită cunoaşterea legilor divine şi a principiilor de viaţă pe care trebuie să le urmeze.

Şi aici nu este suficientă doar cunoaşterea. El trebuie să aibă încredere şi convingere totală în faptul că această lege divină şi principiile de viaţă după care îşi croieşte propria sa viaţă sînt expresia voinţei lui Allah. Deoarece cunoaşterea lipsită de credinţă nu va putea conduce omul pe drumul cel drept şi de aceea se poate întîmpla uneori ca el să se afle în impas.

În sfîrşit, orice om trebuie să ştie care sînt consecinţele credinţei şi supunerii, necredinţei şi nesupunerii. El trebuie să cunoască binefacerile care îl aşteaptă dacă alege calea lui Allah şi duce o viaţă curată, virtuoasă şi supusă. Dar, în acelaşi timp trebuie să ştie urmările nefaste care îl aşteaptă în caz că va alege calea nesupunerii şi răzvrătirii. El trebuie să aibă convingerea fermă în legătură cu faptul că moartea nu este sfîrşitul existenţei, că va învia şi va fi dus la tribunalul suprem, unde judecătorul suprem este Allah, că adevărul va triumfa în acest tribunal şi că faptele bune vor fi recompensate, iar faptele rele vor fi pedepsite pe merit. Toată lumea va primi ce i se cuvine. Acest lucru este inevitabil şi este obligatoriu să se întîmple aşa. Ca supunerea faţă de voinţa lui Allah să fie adevărată şi completă este necesară cunoaşterea acestui sentiment, de răspundere, pentru faptele sale.

Un om care nu are prea multe cunoştinţe despre lumea de apoi, ar putea să nu acorde prea multă importanţă noţiunii de supunere şi nesupunere. El se poate gîndi că aceeaşi soartă vor avea şi cei cu credinţă şi cei fără credinţă, crezînd că toţi oamenii, fără excepţie, se vor preface în pulbere. Şi atunci, oare te poţi aştepta ca un asemenea om să fie dîrz, cu o voinţă nestrămutată în faţa greutăţilor vieţii şi să se abţină de a păcătui sub imperiul unor interese materiale şi morale meschine? Unul care gîndeşte astfel nu poate accepta legile divine ale lui Allah şi ca atare nu le va respecta. Un om care nu crede în lumea de apoi şi în judecata de apoi, nu poate să rămînă neclintit şi integru în apele cu vîrtejuri ale vieţii, plină de atracţiile păcatului, binelui şi a răului. Bănuiala şi îndoiala distrug voinţa de acţiune a omului. Doar omul cu credinţa adevărată în Allah se poate bucura cu adevărat de rezultatul acţiunilor sale. Dacă sînteţi siguri de foloasele pe care le veţi

obţine mergînd pe un drum anume şi de pierderile pe care le veţi suferi în cazul că nu veţi urma acel drum, atunci puteţi să îmbrăţişaţi din toată inima acel drum. Tocmai de afceea are o importanţă deosebită ca el să cunoască ce-i aşteaptă, după moarte, pe oamenii care au trăit cu credinţa în Allah sau care au trăit fără această credinţă, pentru a înţelege, înainte de a fi prea tîrziu, importanţa credinţei în Allah.

Acestea sînt chestiunile fundamentale, pe care trebuie să le cunoască cineva care îmbrăţişează islamul.

CE ESTE CREDINŢA?

Credinţa este ceea ce noi, mai sus, am definit-o ca fiind **cunoaştere** şi **crez.**

Iman este un cuvînt de origine arabă şi are sensul de **a şti, a crede** şi **a avea convingeri trainice.** Astfel, **iman,** adică **credinţă** este un crez care se naşte din cunoaştere şi convingere. Cel care nutreşte convingerea că Allah este unic şi cunoaşte temeinic însuşirile [ui, legile lui, vestirile lui, principiile lui divine de recompensare şi de pedepsire poartă numele de **mumin,** adică credincios. Fără excepţie, această credinţă conduce omul la supunere şi închinăciune faţă de Allah. Şi omul care trăieşte într-o asemenea credinţă se numeşte **musulman.**

Acest exemplu arată că cineva care nu are nici o convingere, nu poate deveni un adevărat musulman. Fără acest principiu de bază nu se poate realiza absolut nimic. Legătura **iman-ului,** adică a credinţei, cu islamul se poate compara cu legătura existentă între sămînţă şi copac. Aşa cum nu poate exista copacul fără sămînţă, tot aşa nu poate exista islamul fără **iman,** fără credinţă. Pe de altă parte, sămînţă pusă în pămînt, se poate întîmpla, din diferite motive, să nu răsară, sau planta răsărită din ea să nu aibă o creştere normală.* Tot aşa se poate întîmpla ca cineva să aibă **iman,** credinţă, dar din cauza unor slăbiciuni **să** nu fie un musulman adevărat şi devotat. Astfel, aflăm că nu poate deveni cineva musulman fără **iman,** fără credinţă.

Se poate întîmpla ca cineva care deşi, ar putea avea **iman,** credinţă, din cauza unor lacune de voinţă şi de educaţie

sau din cauza mediului social nociv în care trăieşte, să nu ducă o viaţă potrivită pentru un bun musulman. Din acest punct de vedere oamenii se împart în patru categorii:

1. Oameni care au o credinţă nestrămutată. Credinţa lor îi determină să fie supuşii adevăraţi ai lui Allah .Ei urmează fără şovăire drumul arătat de Allah. Ei îşi consacră inima şi sufletul lor pentru a-i intra în voie. Ei îşi manifestă acest ataşament faţă de Allah cu o ardoare fără seamăn. Aceştia sînt adevăraţii musulmani.

2. Oameni care cred în Allah, în voinţa Lui şi în ziua de apoi, dar această credinţă a lor nu este atît de profundă, atît de puternică şi de aceea nu depun cine ştie ce eforturi ca să intre în voia lui Allah. Din cauza actelor lor nefaste ei rămîn cu mult sub standardul necesar pentru un bun musulman şi de aceea sînt vrednici de pedeapsa lui Allah, dar încă continuă să fie musulmani. Ei recunosc atotputernicia şi credinţa în Allah, dar cu toate că, de cele mai multe ori ei se abat de la această credinţă, totuşi încă nu au ajuns pînă acolo încît să se răzvrătească împotriva lui Allah. Ei recunosc măreţia lui Allah şi păcatele pe care le făptuiesc faţă de El.

3. Oameni care nu au nici o credinţă. Aceştia nu recunosc atotputernicia lui Allah. Ei sînt renegaţi. Se poate întîmpla ca aceştia să nu comită acte reprobabile sau să nu răspîndească nedreptatea şi violenţa de orice tip; oricum ei sînt renegaţi şi au prea puţină valoare, actele lor, care la prima vedere ar părea că sînt bune. Aceşti oameni sînt ca aceia care contravin legii. Aşa cum un nelegiuit nu poate să devină un cetăţean onest, chiar dacă nu întotdeauna încalcă legile ţării sale, tot astfel, aşa-zisele fapte ale unui renegat nu-i pot suplini toate actele lui de necredinţă.

4. Oameni care nu au nici credinţă şi nici nu sînt capabili de vreo faptă bună. Ei răspîndesc confuzia şi dezordinea între oameni şi sînt capabili de orice fel de violenţe şi oprimare. Sînt cei mai detestabili oameni şi în acelaşi timp sînt şi cei mai vinovaţi şi cei mai păcătoşi.

Această clasificare a oamenilor arată cu claritate că succesul real şi fericirea adevărată a omului depind de credinţa în Allah. Cineva poate să aibă anumite lipsuri în respectarea

islamului, dar islam fără credinţă în Allah nu există. Acolo unde nu există credinţă, nu există nici islamul. Şi acolo unde nu există islamul există necredinţă şi batjocură. Poate să aibă forme şi nuanţe diferite, dar în realitate tot **Kufr,** necredinţă, se numeşte.

Şi acest lucru ne arată cît de important este **imanul** (credinţa) în existenţa unui musulman.

CUM SE CAPĂTĂ CUNOŞTINŢE DESPRE ALLAH?

Şi acum se pune următoarea întrebare: Cum se capătă cunoştinţe despre Allah, despre însuşirile şi legile Lui, despre lumea de apoi?

S-a vorbit mai înainte despre nenumăratele dovezi existente în lumea înconjurătoare şi în lumea noastră interioară, care constituie argumente incontestabile privind faptul că Allah este unicul Creator .şi Suveran al Universului. Aceste dovezi sînt în legătură cu însuşirile divine ale Creatorului. Astfel, se pot vedea peste tot efectele inteligenţei Lui uriaşe, ale cunoaşterii Lui infinite, ale puterii, mărinimiei şi forţei Lui protectoare; într-un cuvînt efectele tuturor însuşirilor pe care le posedă. însă inteligenţa omului şi capacitatea lui de cunoaştere, deseori cad în păcatul neobservării şi neînţelegerii acestor însuşiri. Toate miracolele înfăptuite de Allah sînt în văzul tuturor şi nouă nu ne rămîne altceva de făcut decît să le observăm şi să le înţelegem. Tocmai aici omul comite erori. Sînt oameni care se închină la doi zei deodată, alţii la trei zei iar alţii la mai mulţi zei. Mulţi oameni în lume sînt idolatri, închinîndu-se la diferite obiecte şi fenomene ale naturii ca ploaia, aerul, focul etc. De aici se poate vedea limpede că, deşi semnele existenţei lui Allah sînt indubitabile, de multe ori, în asemenea privinţe, judecata omului cade în păcatul erorii, neputînd penetra unele adevăruri.

în aceeaşi ordine de idei, şi îr> privinţa vieţii de apoi sînt vehiculate foarte multe păreri eronate. Aşa spre exemplu, se afirmă că după moarte omul nu mai învie, transformîndu-se în praf şi pulbere sau că omul trăieşte doar viaţa pămîntească, în cursul căreia este răsplătit sau pedepsit, doar aici, pe pămînt, pentru faptele sale.

Apar dificultăţi şi mai mari atunci cînd ajungem la problema normelor de existenţă. Este extrem de dificil ca omul să-şi rînduiască viaţa, în mod raţional, conform cu normele revendicate de voinţa lui
Allah. Nimeni nu va fi niciodată convins că a ales adevărul şi calea cea dreaptă, etoiar dacă el este dotat cu o inteligenţă şi judecată formidabile şi chiar dacă posedă o vastă experienţă de viaţă. Allah i-a ferit pe oameni de rătăcire, dotînd pe unii oameni cu trăsături extraordinare pentru a-i educa pe semenii lor în credinţa lui Allah şi a-i învăţa toate componentele, fundamentale ascultării faţă de Allah. Aceşti oameni sînt trimişii lui Allah, adică profeţii. Allah a transmis acestora, prin revelaţie, toată ştiinţa necesară pentru a o împărtăşi tuturor oamenilor. Cartea care conţine normele divine se numeşte **Chitabullah** (Cartea lui Allah) sau **Chelamullah** (Cuvîntul lui Allah). Inteligenţa şi cultura oamenilor se probează în această chestiune. Cineva care are o cultură adevărată şi se bucură de o cinste ireproşabilă, va accepta realitatea şi se va conforma îndrumărilor date de trimisul lui Allah. Dacă el refuză să-l accepte pe trimisul lui Allah şi învăţătura lui, acest refuz denotă că nu are acea capacitate de a intui realitatea şi adevărul. Din cauza acestui refuz el rămîne repetent la această probă a vieţii. Un astfel de om nu va afla niciodată adevărul despre Allah, despre legile divine şi despre viaţa care începe după moarte.

CREDINŢA ÎN CELE TAINICE

Este în obişnuinţa oamenilor ca atunci cînd nu ştiu ceva, să se adreseze celor cunoscători şi să acţioneze aşa cum au fost învăţaţi, sfătuiţi. Cînd oamenii se îmbolnăvesc, caută şi găsesc un doctor şi •fără să crîcnească ascultă sfaturile lui şi le respectă întocmai. De ce se întîmplă aşa? Pentru că acest doctor este omul cel mai competent să dea sfaturi medicale, are experienţă şi a tratat şi a vindecat mai mulţi bolnavi. De aceea, omul se agaţă de sfaturile lui şi cînd acesta îi cere să procedeze într-un fel sau altul, el se conformează imediat. Acelaşi fenomen se întîmplă atunci cînd omul are nevoie să fie apărat de un avocat. El crede în recomandările acestuia şi le

aduce la îndeplinire întocmai. în sfera educației și învățămîntului lucrurile se petrec cam la fel. învățăceii au încredere în dascălul lor și în cunoștințele primite de la el. Cineva vrea să ajungă undeva, dar nu cunoaște drumul pînă acolo și de aceea este silit să se informeze de la un cunoscător, după care nu-i este greu deloc să ajungă la locul respectiv. în concluzie, omul cînd nu este edificat cu precizie în legătură cU o chestiune, recurge la ajutorul unor oameni informați și competenți în domeniul respectiv.

Același lucru se întîmplă în problema care constituie obiectul discuției noastre. Dacă cineva nu are cunoștințe suficiente în acest domeniu caută și găsește pe cineva bine informat și adoptă recomandările acestuia. Pînă cînd găsește pe omul cel mai potrivit el depune eforturi deosebite, dar după ce-l găsește acceptă fără nici o opoziție toate recomandările acestuia, lată că o astfel de credință se numește **credință prin mijlocire.** Pentru că lucrurile neștiute în ale credinței, omul le învață prin mijlocirea unui cunoscător. Și denumirea în arabă a unui asemenea procedeu de a accepta credința este **iman bil gaib** (credința prin necunoaștere sau prin mijlocirea altuia).

Astfel, expresia **iman bil gaib** semnifică acea situație cînd cineva primește informații, într-o problemă necunoscută lui, de la cineva cunoscător. Dacă cineva nu cunoaște valorile, însușirile lui Allah, el nu o să știe niciodată că îngerii sînt aceia care cîrmuiesc tot mecanismul universului, la porunca Lui, și că acești îngeri îl înconjoară pe om din toate direcțiile. El încă nu cunoaște exact știința desfășurării unui mod de viață care să fie în voia Creatorului, iar în ceea ce privește lumea de apoi, el este complet ignorant. Cunoștințe în legătură cu toate aceste probleme oamenii primesc de la profeți, care au o legătură directă cu făptura divină și care sînt înzestrați cu cunoștințe adevărate.

Ei, prin sinceritate, integritate morală, credibilitate, pioșenie și prin puritatea vieții lor constituie o garanție sigură pentru toți credincioșii. înțelepciunea și forța mesajului lor îi determină pe oameni să-l recepționeze ca adevărat și loial și de aceea acest mesaj este acceptat și urmat cu fidelitate.

Tocmai acest gen de credinţă se numeşte **iman bil gaib.** Acest gen de acceptare a credinţei are o importanţă deosebită întrucît, pentru a căpăta informaţii reale, oamenii nu au alţi intermediari, decît profeţii şi tocmai cu ajutorul acestora se realizează transmiterea voinţei lui Allah supuşilor.

CAPITOLUL 3
PROFEŢIA

Din cele analizate mai înainte se impun următoarele concluzii:

1. Calea cea dreaptă pentru om este cea a supuşeniei faţă de Allah. însă pentru a putea duce o asemenea viaţă are o importanţă deosebită cunoaşterea şi credinţa. Astfel, el trebuie să aibă cunoştinţe despre atributele şi însuşirile lui Allah, despre ce voieşte şi ce nu voieşte Allah, despre drumul ales în această lume şi lumea de apoi şi de asemenea, el trebuie să aibă o încredere şi o credinţă nestrămutate în adevărul şi autenticitatea acestor cunoştinţe.
2. în al doilea rînd, Allah a binevoit să scutească oamenii, de sine stătător, să depună eforturi mari pentru dobîndirea acestor cunoştinţe. El a găsit de cuviinţă să învestească pe anumiţi oameni, adică pe profeţi, cu răspunderea de a transmite semenilor lor voia Sa. Această împrejurare i-a ferit pe oameni de mari nenorociri.
3. Şi în sfîrşit, datoria tuturor oamenilor, atît bărbaţi cît şi femei, este de a recunoaşte bine un profet, iar după ce se conving de faptul că acela este un adevărat profet al lui Allah, trebuie să creadă în învăţătura lui, să se supună cu rigurozitate lui şi să-l urmeze fără şovăire. Şi aceasta este calea care duce, pe fiecare, la izbăvire.

În capitolul următor vom analiza atributele, datele şi alte componente ale profeţiei, profetismului.

ATRIBUTELE PROFEŢIEI (PROFETISMULUI) ŞI NECESITATEA EI

Pentru toată lumea este evident faptul că Allah prin bunăvoinţa Sa asigură toate necesităţile oamenilor de pretutindeni. Fiecare copil nou născut, atunci cînd vine pe lume este înzestrat cu ochi pentru a vedea, urechi pentru a auzi, nas pentru a respira şi a mirosi, mîini pentru a pipăi, picioare pentru a merge şi minte pentru a gîndi şi a judeca. L-a înzestrat

pe om, cu cea mai mare migală, cu toţ ce are el nevoie. Orice nevoie a lui a fost prevăzută dinainte şi îndeplinită cu cea mai mare exactitate. Nimic din nevoile sale nu a fost omis.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru lumea în care trăieşte omul. Toate elementele necesare vieţii lui au fost asigurate aici. Aşa spre exemplu, are aer,apă, lumină, căldură etc. Pruncul, cum îşi deschide ochii, îşi găseşte hrana la pieptul mamei: Părinţii îl iubesc din instinct şi sînt animaţi de un imbold irezistibil pentru a avea grijă de el, pentru a-l creşte şi pentru a face orice fel de sacrificii pentru binele lui. Copilul, în aceste condiţii, se dezvoltă şi ajunge la maturitate şi, în toate etapele vieţii sale, bunurile de care are nevoie le dobîndeşte din natură. Pentru a supravieţui şi pentru a creşte are la dispoziţie toate condiţiile materiale. O lume întreagă stă la dispoziţia lui.

În plus, Allah l-a mai înzestrat pe om cu posibilităţi fizice, intelectuale şi morale de care se foloseşte în lupta pentru existenţă. Şi aici Allah a creat o ordine desăvîrşită. Aceste bunuri nu le-a împărţit oamenilor în mod egal. În cazul împărţirii acestor bunuri în mod egal, atunci oamenii ar fi fost complet independenţi unul faţă de altul şi n-ar mai fi fost posibile relaţiile reciproce şi colaborarea între ei. Şi astfel, cu toate că omenirea, în întregul ei, posedă toate bunurile necesare pentru sine, calităţile, posibilităţile umane sînt inegal repartizate. Tocmai de aceea unii oameni posedă mai multă putere fizică şi curaj, alţii însă se remarcă mai mult cu inteligenţa lor. Unii se nasc cu un talent remarcabil pentru artă, literatură şi filozofie, alţii cu un talent deosebit de exprimare iar alţii cu înclinaţie spre arta militară, sau dotaţi cu clarvi-ziune comercială, pricepere pentru matematică, curiozitate ştiinţifică, profunzime filozofică etc. Aceste aptitudini individuale îi deosebesc pe oameni şi determină această inegalitate între ei. Toate aceste însuşiri deosebite constituie un dar de la Allah. Aceste însuşiri deosebite se arată la aleşii lui Allah. De cele mai multe ori aceste însuşiri sînt din naştere şi nu pot fi căpătate numai prin educaţie şi printr-un studiu perseverent.

Cînd meditãm asupra binefacerilor lui Allah ne atrage, în mod deosebit atenţia, modul cum aptitudinea şi talentul sînt

împărţite, distribuite oamenilor. împuternicirea necesară pentru asigurarea continuităţii culturii şi civilizaţiei umane este atribuită unor oameni obişnuiţi, în contrast cu aceasta, pînă într-o anumită limită, însuşiri extraordinare sînt atribuite doar unui număr limitat de oameni. Numărul soldaţilor, ţăranilor, meseriaşilor şi muncitorilor este mare, dar numărul comandanţilor de oşti, oamenilor de ştiinţă, oamenilor de stat şi intelectualilor este comparativ redus. în toate sferele activităţii umane situaţia este identică. Este o regulă unanim acceptată ca, cu cît perfecţiunea umană este mai desăvîrşită, cu atît mai mult se micşorează numărul oamenilor care fac parte din această categorie. Este relativ foarte mic numărul **savanţilor** care au lăsat urme adînci în istoria umanităţiii şi al căror realizări au însoţit omenirea de-a lungul secolelor. Chiar şi în zilele noastre numărul lor este mic.

Aici ne confruntăm cu o altă întrebare. Oare oamenii se mulţumesc să aibă oameni bine pregătiţi, doar în cultură şi civilizaţie, drept şi politică, ştiinţă şi matematică, inginerie şi tehnică, finanţe şi economie etc., sau au nevoie şi de oameni care să le arate calea spre Allah, spre izbăvire? Toţi ceilalţi specialişti, experţi oferă oamenilor cunoştinţe în legătură cu toate lucrurile şi fenomenele existente în lume şi curloştinţe în legătură cu metodele şi căile de folosire ale acestora, dar trebuie să existe şi cineva care să dezvăluie, să explice oamenilor scopul venirii lor pe lume şi sensurile vieţii. Ce este omul şi de ce s-a născut el? Cine i-a asigurat tot felul de puteri şi posibilităţi? Care sînt adevăratele ţeluri ale vieţii şi cum pot fi ele atinse? Acestea sînt întrebări la care omul trebuie să găsească răspunsuri. Atît timp cît omul nu cunoaşte răspunsurile la aceste întrebări, el nu poate avea o pregătire culturală solidă şi implicit, nu va putea avea realizări notabile în viaţa lui, în această lume şi în lumea cealaltă. Mai mult, raţiunea noastră refuză să creadă că Allah, care nu uită să asigure şi cele mai neînsemnate cerinţe ale omului, putea să neglijeze cea mai importantă şi cea mai vitală cerinţă a omului. Desigur că nu se poate întîmpla aşa ceva. Aşa cum a ştiut să formeze oameni de cea mai înaltă competenţă în ştiinţă şi

cultură, tot aşa a format şi oameni cu vederi vaste, cu o intuiţie pătrunzătoare şi cu un talent sclipitor, pentru studiul şi înţelegerea Sa. El, personal, le-a relevat calea spre credinţă, pioşenie şi adevăr. Le-a dat ştiinţa despre ţelurile vieţii şi valorile morale, şi le-a încredinţat obligaţia de a transmite oamenilor voinţa divină şi drumul cel drept. Aceşti oameni sînt profeţii şi trimişii lui Allah.

Aşa cum geniile, în domeniile ştiinţei şi artei, se remarcă cu forţa lor extraordinară şi cu talentul lor ieşit din comun, tot în acelaşi fel se remarcă şi profeţii în viaţa socială, cu talentul lor de excepţie, cu mintea lor pătrunzătoare şi cu viaţa lor ordonată şi plină de conţinut. Genialitatea lor se afirmă în sfera cunoaşterii umane. Ei se pricep cel mai bine să apropie şi să convingă oamenii.

Aşa spre exemplu, cînd ascultăm poemele unui poet de talent, imediat ne dăm seama de genialitatea acelui poet. Oamenii care nu sînt înzestraţi cu talent, oricît ar depune eforturi pentru a crea un asemenea poem, nu vor reuşi acest lucru. În acelaşi mod se pune problema şi în legătură cu un orator, un scriitor, un lider sau un inventator. Fiecare din cele două preferinţe se afirmă cu realizări excepţionale în domeniul lor. Altele nu pot fi pe măsura acestora. Acelaşi adevăr este valabil şi pentru un profet. Mintea lui percepe fenomenele pe care alte minţi nu le pot înţelege. El abordează probleme şi face lumină în chestiuni pe care alţii nu îndrăznesc să le abordeze. Posedă cunoştinţe în probleme delicate şi complexe, pe care nu poate să le înţeleagă nimeni, chiar şi după cercetări şi investigaţii de o viaţă. Mintea omenească acceptă orice afirmă el, inima simte că aceste afirmaţii ale lui sînt numai adevăruri şi experienţa şi observaţia umană îndelungate cu privire la evoluţia acestei lumi atestă cu tărie veridicitatea acestor afirmaţii ale lui. Iar cînd ceilalţi oameni vor încerca să facă acelaşi lucru sau altceva asemănător vor avea numai insuccese. Pe cînd alesul lui Allah are un caracter atît de frumos şi curat, încît din tot ceea ce face el emană numai adevărul, dreptatea şi noblețea. El nu minte niciodată şi nu e în stare să facă vreun rău cuiva. În permanenţă îndeamnă la mărinimie şi dreptate şi ceea ce pretinde să facă alţii el este

cel care face primul. Niciodată nu există vreo discordanţă între ideile şi acţiunile lui. Niciodată nu vorbeşte sau acţionează, avînd pe primul plan, interesele sale personale. Pentru binele altora îndură nenumărate privaţiuni, dar nu admite ca cineva să îndure asemenea privaţiuni pentru el personal. Toată viaţa lui este o pildă de dreptate, noblețe şi gîndire înălţătoare. Are un caracter integru şi cea mai exigentă analiză nu poate descoperi vreo fisură în viaţa lui. Toate aceste realităţi, toate aceste calităţi arată că un astfel de om este profetul lui Allah şi că ceilalţi oameni trebuie să creadă în el.

Cînd există indicii sigure că cineva este profetul lui Allah, atunci oamenii trebuie să accepte cu smerenie îndemnurile şi poruncile lui. Constituie o rătăcire încercarea de a nu recunoaşte ca profet al lui Allah un asemenea om şi mai ales, de a nu crede în el şi în poruncile lui. Acceptarea lui ca trimis, profet al lui Allah înseamnă, implicit, acceptarea îndemnurilor şi poruncilor lui ca exprimînd voinţa lui Allah. Nesupunerea faţă de el înseamnă şi nesupunere faţă de Allah. Iar nesupunerea faţă de Allah nu duce decît la distrugere şi ruinare. De aceea, acceptînd un profet ne obligăm, în acelaşi timp, să ne supunem tuturor poruncilor lui şi să le urmăm pe toate fără şovăire. Se poate întîmpla ca oamenii să nu poată deduce rostul şi avantajele vreunei porunci, dar faptul că acea poruncă vine de la un profet constituie o garanţie sigură asupra veridicităţii ei şi înlătură orice îndoială şi dubii. Faptul că nu o înţelegem, nu înseamnă că acea poruncă, acel îndemn este defectuos. Pentru că înţelegerea unui om de rînd este limitată şi acest fapt nu poate fi neglijat. Aşa spre exemplu, un necunoscător al vreunei arte nu reuşeşte să înţeleagă toate subtilităţile acelei arte. în acelaşi timp, ar constitui, dacă nu prostie, cel puţin un act de lipsă de înţelepciune, contestarea afirmaţiilor unui bun cunoscător în arta respectivă. Doar se ştie că în problemele cotidiene, de viaţă, simţim nevoia să consultăm un specialist, apoi ne străduim să respectăm şi să aplicăm cu strictețe indicaţiile lui. în această situaţie, de regulă, omul renunţă la intenţiile şi hotărîrile luate de capul lui. Un om nu poate fi specialist în toate domeniile de activitate. Cea mai bună cale de urmat pentru un om obişnuit este de a face ceea ce crede el că e capabil să facă, iar în domeniile în

care crede că nu este în stare să se descurce de unul singur, el trebuie să pună la contribuţie toată imaginaţia sa pentru a găsi omul cel mai potrivit care să-l ajute şi să-i indice calea cea mai bună. După găsirea unui asemenea cunoscător, el trebuie să facă în aşa fel încît să-i înţeleagă foarte bine indicaţiile şi să le aplice întocmai.

Cînd sînteţi convins că omul găsit de dumneavoastră este cel mai nimerit în domeniul respectiv, atunci îl rugaţi să vă sfătuiască şi să vă ajute, acordîndu-i încredere totală.

Desigur că în cursul rezolvării unei asemenea probleme, noi nu putem, la orice pas, să ne adresăm pentru orice fleac, sfătuitorului noastru. Asta n-ar fi altceva decît lipsă de bună-creştere din partea noastră. Angajînd un avocat pentru o acţiune judecătorească, nu-l deranjăm tot timpul cu fel de fel de probleme mărunte, reale sau imaginare. În această situaţie noi avem toată încrederea în avocatul nostru şi-l lăsăm să-şi desfăşoare activitatea întru binele nostru. Pentru un tratament medical mergem la un medic şi-i respectăm întocmai toate sfaturile lui. În această situaţie, ca pacient, îi ascultaţi cu aenţie sfaturile, fără să vă băgaţi nasul în probleme de medicină şi să începeţi să-l contraziceţi pe medic în aceste probleme. În viaţă, astfel se poate caracteriza o existenţă onestă.

Şi în domeniul credinţei ar trebui să se întîmple la fel. Oamenii au nevoie de ştiinţă despre Allah. Ei au nevoie să cunoască care este cel mai adecvat mod de viaţă pentru a fi pe voia lui Allah, dar nu au mijloace pentru a-şi satisface această nevoie. De aceea ei sînt datori să-i caute pe adevăraţii profeţi ai lui Allah şi în această căutare a lor ei trebuie să arate atenţie, pricepere şi judecată deosebite. În cazul unei alegeri greşite, atunci şi drumul ales în viaţă va fi cel greşit. Doar după ce oamenii, în urma cîntăririi, cu foarte multă atenţie, a tuturor părerilor şi ideilor, ajung să stabilească, cu precizie, identitatea profetului lui Allah, ei se închină în întregime lui şi îi îndeplinesc cu cel mai mare devotament toate poruncile.

În această situaţie, este evidentă calea ce trebuie urmată în viaţă, fiind cea indicată de profet, întrucît el este singurul mesager al voinţei lunMlah pe pămînt. De aceea nu prezintă nici o îndoială pentru nimeni, faptul că fiecare om are

obligaţia de a se supune şi de a se închina lui şi să-l urmeze fără şovăire. Nu este nici o îndoială, că cel care nesocoteşte calea arătată de profet se abate de la drumul cel drept şi se afundă în mocirlă.

În această privinţă sînt nenumăraţi oameni care comit greşeli. Astfel, sînt persoane care recunosc adevărul existenţei profetului, dar care nu se închină lui şi nu-i urmează calea. Nu-i de ajuns ca acest soi de oameni să fie **chiafir,** ei se şi comportă într-un mod nesăbuit şi anormal. Pentru că aceştia aleg intenţionat complet alt drum, deşi ei recunosc existenţa reală a profetului. Oare poate exista o mai mare neghiobie decît aceasta?

Unii oameni susţin că nu au nevoie de nici un profet, drept călăuză, declarînd că ei singuri îşi pot găsi drumul care duce la adevăr. Şi aceasta este o părere complet greşită. Cine a studiat cît de cît geometria ştie că dreapta este drumul cel mai scurt dintre două puncte, iar că toate celelalte linii sînt curbe, deci mai lungi. În limbajul islamic există expresia **al sîrat-îl mustechim** (calea cea dreaptă), care exprimă, pe planul religiei islamice, linia, calea dreaptă dintre om şi Allah. Această dreaptă porneşte de la om şi direct, fără cea mai mică curbă, se opreşte la Allah. Toate celelalte linii sînt deviaţii de la linia dreaptă şi duc la rătăcire. Această cale este trasată de profet şi altă cale mai dreaptă nu există şi nici nu poate exista. Cel care neglijează această cale şi caută altele, este victima propriei sale închipuiri. Acest tip de om îşi alege o cale şi se autoamăgeşte crezînd că este calea cea dreaptă, dar nu peste mult timp se trezeşte într-un mare impas. În ce fel poate fi calificat un asemenea om care, pur şi simplu, din capriciu, refuză cu hotărîre să accepte drumul cel adevărat indicat de un om cumsecade, pe motiv că el singur poate, pe bîjbîite, să-l găsească? Această atitudine a lui, vizavi de menirea călăuzitoare a profeţilor, nu poate fi calificată ca altceva decît ca o curată neghiobie. Dacă fiecare individ ar începe totul de la zero, asta ar necesita o imensă risipă de energie. În domeniul ştiinţei şi artei nu se întîmplă niciodată aşa. Atunci de ce să se întîmple aici aşa ceva?

Acest comportament constituie o mare eroare. Cu cît pătrundem mai în profunzimea problemei, cu atît ne dăm seama că cei care nu cred în profet sînt sortiţi rătăcirii pe pămînt sau, altfel spys, nu vor ajunge niciodată la Allah. Acest soi de om este victima propriei sale îndărătnicii, îngîmfări şi idei preconcepute. Dacă cineva este cuprins de una din situaţiile descrise mai sus, atunci drumul care duce spre adevăr se înfundă în faţa lui. Un asemenea om nu poate găsi drumul care duce la izbăvire. Pe de altă parte, în faţa unui om care nu este cuprins de asemenea vicii, drumul spre adevăr este deschis larg în faţa lui şi nu are nici un motiv ca să nege profetul. El regăseşte reflectarea sufletului său în învăţătura profetului şi prin această descoperire a profetului el îşi descoperă propria sa identitate.

Făcînd abstracţie de toate acestea, alegerea adevăratului profet este făcută de către Allah.

El este trimis de către Allah pentru a-i transmite mesajul oamenilor. De aceea credinţa în profet şi calea arătată de el este porunca lui Allah. Tocmai din această

cauză cel care refuză
să creadă în trimisul lui
Allah, păcătuieşte,
neîndeplinind voinţa lui
Allah. Această,
nesupunere face din el
un răzvrătit. Allah este
stăpînul lumii, suve-
ranul ei. Este o
obligaţie
indispensabilă, a
fiecărui om, să
recunoască drept trimis
al lui Allah pe pămînt.

Şi cel care nu-l recunoaşte pe profetul lui Allah, crede sau nu crede în Allah, este cu siguranţă un **chiafir,** un necredincios

.O SCURTĂ ISTORIE A LUMII PROFEŢILOR

Iar acum să aruncăm o privire asupra istoriei profeţilor. Să vedem cum a început acest şir lung, cum s-a dezvoltat treptat şi în sfîrşit, cum s-a terminat cu ultimul profet Muhammed.

Rasa umană s-a dezvoltat de la un singur om, acesta fiind Adam. Rasa umană a evoluat şi familia umană a sporit. Toţi oamenii acestei planete sînt urmaşii primei perechi, care este perechea Adam şi Eva! Istoria şi religia în această privinţă sînt de aceeaşi părere. Şi cercetările ştiinţifice antropologice consemnează faptul că în perioade şi în zone diferite au trăit diferite rase de'oameni. Şi oamenii de ştiinţă admit ipoteza că la început a existat un singur om şi că toţi ceilalţi oameni sînt urmaşii acestuia.

Adam, care este primul om pe pămînt, a fost numit şi primul profet al lui Allah. Allah i-a explicat propria Sa religie (islamul), l-a poruncit s-o transmită mai departe urmaşilor săi. I-a cerut să-i înveţe pe urmaşii săi că Allah este unicul creator al acestei lumi, că numai El este suveranul acestui univers, că ei trebuie să se supună şi să se închine doar Lui, că într-o bună zi se vor întoarce înapoi la El, că numai de la El trebuie să implore ajutor şi că, dacă vor duce o viaţă supusă şi adevărată, potrivită cu voia lui Allah, atunci vor fi răsplătiţi cu generozitate, iar în cazul că îl vor renega şi nu se vor supune Lui, atunci au de pierdut atît de mult, încît nici nu-şi pot imagina dimensiunile acestei pierderi şi această nelegiuire a lor va fi pedepsită în cel mai aspru mod posibil.

Cei buni dintre urmaşii lui Adam au ales calea arătată de către acesta, dar cei răi s-au abătut de la drumul arătat de părintele lor şi încet, încet au apucat pe un drum greşit.

Unii dintre ei au început să creadă în soare, lună şi stele, iar alţii au găsit de cuviinţă să creadă în copaci, animale şi ríuri. Au fost şi dintre aceia care au ales ca obiect al cultului lor elemente ale naturii ca aerul, apa, focul etc., gîndindu-se că acestea se află sub controlul unor zei şi că astfel trebuie cîştigată bunăvoinţa acestora. în această direcţie ignoranţa a devenit cauza care a generat diferitele curente ale politeismului şi idolatriei, scoţînd la iveală mai multe religii.

Această epocă este epoca cînd descendenţii lui Adam s-au răspîndit peste tot în lume şi cînd s-au format mai multe rase şi naţii. Fiecare naţie şi-a însuşit cîte o religie, care avea tradiţiile şi obiceiurile ei specifice. Creatorul şi suveranul lumii, Allah, a fost dat complet uitării. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, urmaşii lui Adam, uitînd de modul de viaţă inspirat de Allah, şi-au urmat propria lor cale păgînă. în sînul lor au luat amploare obiceiurile nefaste şi au cunoscut o răspîndire foarte mare tot felul de idei ignorante. Oamenii şi-au pierdut capacitatea de a discerne adevărul de minciună. Răul a început să fie acceptat ca bine, iar binele, din contră, ca rău.

în această perioadă Allah a început să trimită acestor oameni profeţi înarmaţi cu învăţătura islamului. Fiecare dintre aceştia a chemat propriul său popor la credinţă în Allah. Au chemat oamenii să nu mai creadă în alţi zei şi idoli. Au reuşit să elimine toate obiceiurile rele din sînul oamenilor, l-au învăţat pe oameni cum să trăiască în adevăr, ca să se îndeplinească voia lui Allah şi au elaborat legi drepte care să reglementeze viaţa lor în societate. Allah şi-a ales profeţii din sînul tuturor neamurilor. Credinţa fiecăruia a fost credinţa islamică. Desigur, în funcţie de neamul din care se trăgea profetul şi în funcţie de necesităţile şi credinţele acestui neam, învăţătura şi metodele de aplicare ale acestei învăţături prezentau diferenţe de nuanţe. Menirea fiecărui profet a fost determinată de specificul răului pe care urma să-l îndepărteze. Şi căile de aplicare ale acestor reforme sînt diferite, dat fiind faptul că şi ideile erau diferite. în primele perioade ale dezvoltării intelectuale şi culturale ale umanităţii, structura de organizare a societăţii era simplă. O dată cu dezvoltarea societăţii a evoluat şi această structură organizatorică. în realitate, diferenţele amintite mai sus erau superficiale şi de suprafaţă. De fapt, toate religiile au o bază comună, propovăduind credinţa în unicitatea lui Allah, ataşamentul faţă de o viaţă plină de evlavie, bunătatea şi buna înţelegere şi de asemenea credinţa în viaţa de după moarte, cînd oamenii vor fi, după caz, răsplătiţi sau pedepsiţi.

Atitudinea oamenilor faţă de trimişii lui Allah a fost plină de neprevăzut. La început au avut o atitudine foarte ostilă faţă de profeţi, refuzînd să îi asculte şi să le accepte învăţătura. Unii dintre profeţi au fost izgoniţi din patria lor, unii au fost omorîţi, iar alţii, în pofida ostilităţii semenilor lor, au pledat toată viaţa lor, în numele lui Allah, deşi au avut adepţi în număr restrîns. în ciuda unei opoziţii puternice şi a unor vicisitudini greu de imaginat, profeţii nu au renunţat o clipă la luptă. Au repurtat succese remarcabile datorită răbdării şi hotărîrii cu care au luptat. învăţătura lor, pînă la urmă, a prins viaţă. Nenumărate comunităţi umane au recepţionat mesajele lor şi s-au alăturat lor. Obiceiurile rele care apăruseră ca rezultat al unei vieţi desfăşurate, secole de-a rîndul, în ignoranţă şi necredinţă, căpătaseră acum o altă tendinţă. Atît timp cît trăia un profet, oamenii acceptau şi aplicau aşa cum se cuvine învăţăturile lui, dar de îndată ce el murea aceştia se reîntorceau la vechea lor credinţă. Ei au adoptat o formă destul de stranie de rugăciune. Unii dintre ei au început să creadă numai în profet. Alţii au considerat că profetul lor este chiar Allah, alţii credeau că profeţii sînt fiii lui Allah, iar alţii îi considerau pe profeţi egalii lui Allah. Ei i-au idolatrizat pe aceşti oameni, care aveau menirea de a le distruge definitiv idolii. Oamenii au amestecat în aşa fel obiceiurile, tradiţiile şi legendele false cu religia, încît s-a ajuns într-o situaţie cînd nu se mai putea distinge unde este adevărata credinţă şi unde este legenda, basmul.

Denaturarea a fost atît de mare încît nu a mai fost posibilă alegerea neghinei de grîu. Nu s-au mulţumit doar cu falsificarea învăţăturii profeţilor, ei au denaturat şi biografia acestora, mistifi- cînd-o cu poveşti imaginare şi legende contrafăcute. Această falsificare a fost atît de evidentă că acum nici nu mai este posibil să determinăm ceea ce a fost real, de ceea ce a fost rodul imaginaţiei oamenilor. în ciuda acestor falsificări, strădaniile profeţilor nu au fost în zadar. în ciuda adăugărilor şi schimbărilor, în lume a supravieţuit adevărul pentru care au propovăduit aceştia. A căpătat o formă sau alta ideea despre Allah şi despre viaţa de apoi. în toată lumea au fost unanim acceptate unele principii ale binelui, adevărului şi ale moralei. Şi astfel, profeţii i-au pregătit pe semenii lor în vederea acceptării, fără şovăire, a unei credinţe planetare. Această credinţă planetară este acea credinţă care se potriveşte cel mai bine cu factura fizică şi psihică a omului şi cea mai logică şi plauzibilă, comparativ cu alte credinţe.

Aşa cum s-a arătat mai sus, pentru a arăta adevărul oamenilor, pentru a-i atrage pe drumul arătat de Allah, pentru a elimina încet, încet răul şi denaturările din rîndul lor, pentru a eradica din rădăcini diferitele manifestări ale ignoranţei şi pentru a-i învăţa să trăiască călăuziţi de principiile nobile ale unei vieţi simple în deplină supuşenie şi în dreptate, ca astfel să fie oameni demni în toate sferele activităţii umane, a fost nevoie să li se trimită profeţii. Doar Allah ştie cîte mii de ani să fi trecut de cînd a început acest proces extraordinar de pregătire, din punct de vedere mental, moral şi spiritual, al oamenilor.

Această evoluţie a omului a continuat fără răgaz şi depăşind faza de copilărie a sa a ajuns la faza maturităţii.

O dată cu dezvoltarea şi lărgirea comerţului, industriei şi artelor s-au stabilit relaţii complexe între oameni. Începînd cu China şi Japonia şi pînăîn cele mai îndepărtate colţuri din Europa şi Africa, pe mare şi pe uscat, s-au deschis nenumărate

drumuri. Mai mulţi oameni au devenit cunoscători de carte şi astfel ştiinţele au fost accesibile pentru mai mulţi oameni. A început o intensă circulaţie a ideilor şi un schimb larg de cunoştinţe între diferite neamuri şi popoare. Pe firmamentul istoriei au apărut marii cuceritori ai lumii, s-au întemeiat mari imperii, care au unit sub acelaşi sistem politic mai multe naţiuni. În felul acesta popoarele s-au tot apropiat între ele, iar diferenţele dintre ele s-au redus considerabil.

În aceste condiţii a fost posibilă trimiterea, de către Allah, a unei credinţe unice întregii umanităţi, care cuprindea în ea întreaga experienţă de viaţă a tuturor societăţilor, care satisfăcea toate nevoile morale, spirituale, sociale, culturale, economice şi alte numeroase nevoi ale omului şi care cuprindea, în alcătuirea sa, elemente atît religioase cît şi extrareligioase.

Încă cu două mii de ani în urmă gîndirea umană atinsese un asemenea nivel de maturitate că numai apariţia unei religii universale putea s-o satisfacă.

Budismul, deşi cuprindea unele principii morale valoroase, dar care, totuşi, nu puteau constitui un sistem complet de norme de viaţă, a apărut în India. Apoi a pătruns, pe de o parte în Mongolia şi Japonia, iar pe de altă parte în Afganistan şi Buhara. Misionarii budişti au cutreierat toată lumea.

Peste cîteva secole a apărut creştinismul. Această-religie propovăduită de către Isus, deşi nu este altceva decît islamul, aderenţii ei au reuşit s-o transforme într-o amestecătură numită Creştinism. Şi această religie, apărută sub influenţa religiei israelite, s-a răspîndit începînd cu cele mai îndepărtate colţuri ale Iranului şi Afganistanului, pînă în ţările cele mai îndepărtate ale Europei şi Africii.

Într-o fază atît de importantă a civilizaţiei umane, cînd mintea omenească a simţit nostalgia unei religii universale, din Peninsula Arabică a fost trimis întregii lumi un profet. Religia pe care urma s-o răspîndească era tot islamul. De data aceasta religia se prezenta în forma unui sistem complet şi matur, care includea toate aspectele vieţii personale şi materiale ale omului. Acela era profetul întregii rase umane şi avea îndatorirea să-şi facă cunoscută religia în toată lumea. Acest profet al islamului este Muhammed.

PROFEŢIA (PROFETISMUL) LUI MUHAMMED

Dacă ne plimbăm privirea asupra hărţii lumii vedem că cel mai propice loc pentru a fi leagănul religiei, a cărei apariţie era absolut necesară, nu putea fi altul decît Peninsula Arabică. Arabia are o poziţie centrală faţă de Asia şi Africa, iar Europa nu se află la o distanţă prea mare de ea. La apariţia lui Muhammed popoarele civilizate şi dezvoltate cultural ale Europei locuiau în partea de sud a acestui continent. Această situaţie conferea Arabiei un rol central.

Dacă privim istoria acelei perioade ne convingem de faptul că nu a existat un alt popor, care să fi meritat alegerea unui membru al său, ca profet, mai mult decît poporul arab.

Marile popoare ale vremii erau implicate în lupta pentru supremaţie în lume. în această luptă, care nu cunoştea sfîrşit, aceste popoare îşi pierduseră toată vitalitatea. Pe cînd arabii erau oameni plini de viaţă şi puternici. Aşa-zisul progres social facilitase apariţia unor obiceiuri nefaste, la aceste popoare avansate, pe cînd la arabi nu exista un asemenea salt social şi din această cauză ei erau feriţi de imobilismul, dezonoarea şi decăderea determinate de lux şi voluptate. Arabii idolatri ai secolului cinci rămăseseră în afara influenţei civilizaţiilor şi sistemelor sociale artificiale, aparţinînd marilor popoare ale lumii. Ei erau deţinătorii unor valori nealterate. Erau oameni curajoşi, neînfricaţi, generoşi, fideli, iubitori de libertate şi independenţi din punct de vedere politic. Nu erau sub hegemonia nici unei puteri imperialiste. Duceau o viaţă extrem de simplă.

Viaţa în lux şi degradare morală erau lucruri necunoscute lor. Fără îndoială că, aşa cum vom mai reveni asupra acestei chestiuni, viaţa lor avea şi părţi negative, dar acest lucru se datora faptului că de mii de ani din rîndul lor nu apăruse nici un profet sau un reformator, care să-i civilizeze şi să le cureţe viaţa morală de murdărie. Viaţa liberă şi independentă, care durase secole de-a rîndul în deşert, generase şi întreţinuse o ignoranţă imensă. Din această cauză ajunseseră să fie atît de insensibili şi se lăsaseră atît de mult pradă ignoranţei, încît să-i umanizezi nu putea fi treaba unui om de rînd. Dar, în acelaşi timp, erau posesorii unui asemenea fond sănătos că, cineva care ar fi posedat puteri miraculoase şi i-ar fi chemat la înfăptuirea unor reforme, dîndu-le un ideal şi un program ireproşabil, aceştia ar fi răspuns imediat la chemarea lui şi ar fi trecut fără şovăire la acţiune, pentru înfăptuirea acestui ţel şi n-ar fi precupeţit nimic în lupta pentru această cauză. în numele acestei cauze, ei ar fi fost gata să ţină piept întregii lumi. Aşa cum s-a întîmplat mai tîrziu, învăţătura lui Muhammed adresată umanităţii a fost răspîndită în lume de asemenea oameni tineri, puternici şi curajoşi.

Apoi, să luăm limba arabă. Dacă avem în vedere profunzimea şi subtilităţile ei, ne-am convinge că nu există o altă limbă mai potrivită decît aceasta, care să exprime cu atîta subtilitate măreţele idealuri ale omului, vibraţiile sufletului său

şi să înfăţişeze cu atîta forţă semnificaţia gestului de supuşenie în faţa lui Allah. Cele mai mici expresii şi propoziţii ale ei exprimă un întreg univers de idei şi au o forţă atît de mare că impresionează puternic sufletele, iar timbrul ei îi emoţionează pînă la lacrimi pe cei care o ascultă. Este o limbă atît de dulce, că ascultînd-o ai senzaţia unui plăcut gîdilat în urechi şi este atît de armonioasă că pur şi simplu te înfioară. Ea este atît de bogată că Allah a găsit de cuviinţă ca tocmai limba arabă să fie limba Coranului.

Aceasta este semnificaţia alegerii de către Allah a Arabiei ca loc de naştere al profetului lumii.

Iar acum să vedem cît de neasemuită şi extraordinară este această personalitate sfîntă trimisă de Allah întregii lumi.

O PRIVIRE REALISTĂ ASUPRA PROFETISMULUI LUI MUHAMMED

Dacă închidem ochii şi ne imaginăm că trăim cu 1400 de ani în urmă, atunci vom vedea că lumea de atunci era foarte diferită de a noastră şi că obiectele de atunci n-au nici o legătură cu cele de astăzi. Schimbul de idei era extrem de limitat. Mijloacele de transport erau foarte rudimentare. Cunoaşterea umană era, de asemenea, limitată. Concepţia despre viaţă era îngustă. Oamenii erau năpădiţi, din toate părţile, de superstiţii, brutalităţi şi minciuni.

Întunericul era la ordinea zilei. Existau doar licăriri palide de informaţii care cu greu reuşeau să lumineze orizontul de cunoştinţe al oamenilor. Nu existau nici comunicaţiile fără fir, nici telefonul, nici televiziunea şi nici cinematografia. Nici nu puteau fi imaginate trenul, vehiculele cu motor şi avionul. Tiparul şi tipărirea de cărţi erau doar un vis. Rarele cărţi de literatură, care se transmiteau din generaţie în generaţie erau scrise de mînă. Învăţătura şi educaţia erau un lux şi aveau parte de ele numai cei privilegiaţi.

Cel mai cult om al acelor timpuri poate că avea o pregătire mai slabă decît pregătirea unui om de rînd al zilelor noastre.

Într-adevăr, omenirea era cufundată în ignoranţă şi superstiţii. Ştiinţa, care de-abiă se înfiripa, dădea o luptă inegală cu ignoranţa şi întunericul. Pentru a fi acceptate cele mai simple descoperiri ştiinţifice era nevoie, uneori, de o viaţă de om. Ceea ce noi astăzi denumim superstiţie sau legendă, erau adevărurile incontestabile ale acelor vremuri. Comportamentele pe care astăzi noi le calificăm ca detestabile şi sălbatice erau lucruri obişnuite în acele vremuri. Metodele pe care noi le respingem ca urîte, constituiau esenţa moralei de atunci şi nimeni de atunci n-ar fi putut imagina o altfel de morală. Frica atinsese o asemenea amploare că oamenii, din această cauză, refuzau să accepte orice lucru care nu se înfăţişa ca supranatural, extraordinar, misterios. Cultivaseră între ei un asemenea complex de inferioritate, încît nu se puteau gîndi că cineva dintre ei va putea avea un spirit divin, un rol binefăcător asupra lor.

ARABIA CUFUNDATĂ ÎN BEZNĂ

În această epocă de ignoranţă exista un ţinut unde întunericul era mai dens. Ţări ca Iranul, Bizanţul şi Egiptul, cu care se învecina acest ţinut, posedau o civilizaţie înfloritoare. însă Arabia nu beneficiase, în nici un fel, de această civilizaţie. Din cauza oceanului de nisip rămăsese în continuare izolat de restul lumii. Comercianţii arabi, parcurgînd distanţe uriaşe făceau negoţ cu aceste ţări, dar ei nu erau capabili să preia şi ceva din civilizaţia acestor popoare. Acest lucru se poate explica şi prin faptul că în ţara lor nu exista nici un lăcaş de învăţămînt sau vreo bibliotecă. Nimeni nu se preocupa de organizarea şi dezvoltarea ştiinţelor. Chiar dacă existau cîţiva intelectuali, nici aceştia nu erau capabili să abordeze nişte probleme complexe, limitîndu-se doar la sfera lor îngustă de activitate. Cu toate acestea, aveau o limbă destul de evoluată, capabilă să redea superb gîndi- rea umană. în acelaşi timp, aceşti oameni aveau un talent literar înnăscut.

Arabia era o ţară fără administraţie statală. Fiecare trib se considera suveran şi independent. Nu aveau altă lege decît legea junglei. Era la ordinea zilei jefuirea şi omorîrea celor slabi şi nevinovaţi. Viaţa, avuţia şi onoarea oamenilor erau într-un pericol permanent. Triburile se războiau fără încetare între ele. Sub cele mai diverse pretexte începea războiul între ele şi de multe ori acest război se extindea în toată ţara. Un beduin se considera îndreptăţit să prade şi să omoare pe cineva din alt trib şi nu concepea să-l ierte.

Educaţia, cultura şi civilizaţia lor erau primitive şi grosolane. Nu puteau face distincţie între curat şi murdar, legitim şi nelegitim, între civilizat şi necivilizat. Duceau o viaţă sălbatică şi acţiunile lor erau pline de cruzime. Adulterul, jocurile de noroc şi băutura erau la ordinea zilei. Iar jaful, crima şi hoţia făceau parte din obiceiurile lor. Fără nici o jenă umblau în pielea goală. Chiar şi femeile, la ceremonia de înconjurare a Kaab'ei, se dezbrăcau în pielea goală. Sub imperiul unei false mîndrii, în sensul că nu suportau ca fiicele lor să ajungă pe mîini străine, le îngropau de vii în pămînt. Mai mult, după moartea tatălui, fiul se căsătorea cu mama vitregă. Nu ştiau să-şi coasă haine şi nici obiceiul spălatului nu-l aveau.

în ceea ce privește religia, ei credeau în tot felul de pietre, copaci, idoli, aștri și spirite, doar în Allah nu credeau. Ei nu aveau nici cea mai mică idee despre învățăturile vechilor profeți. Ei auziseră precum că Avraam (Ibrahim) și Ismail sînt strămoșilor, dar nu știau absolut nimic despre învățătura lor și despre Allah la care se închinau aceștia, în folclorul lor existau povești despre Ad și Semud, dar ele nu conțineau nici urmă din învățăturile profeților Hud și Salih. Preluaseră de la iudei și creștini legendele populare referitoare la profeții israeliților. Aceștia le transmiseseră figurile retușate ale acestor personalități nobile, învățăturile acestor profeți au fost denaturate și personalitățile acestora erau prezentate negativ.

Despre gîndirea religioasă a acestor oameni putem să ne facem o idee citind despre tradițiile fiilor lui Israel, în scrierile comentatorilor Coranului.

SE NAȘTE MÎNTUITORUL

Într-o asemenea epocă obscură și într-o asemenea țară cufundată în ignoranță se naște un om. Încă pe cînd era mic copil își pierde ambii părinți, iar peste încă doi-trei ani moare și bunicul care avea grijă de el. Drept rezultat al acestei situații, el este lipsit și de fărîma aceea de educație pe care un copil arab putea s-o primească în acele vremuri. în copilărie el paște oi și capre împreună cu alți copii de beduini. Cînd se face mare se dedică negoțului. Avea relații comerciale doar cu arabii. Nu a mers deloc la școală, și de aceea era complet analfabet (ummi). Nu are ocazia să vină în contact cu oameni erudiți, pentru că asemenea oameni nici nu existau în Arabia. A avut cîteva prilejuri să iasă în străinătate, dar nu a putut merge mai departe de Siria, care era țara unde caravanele arabilor ajungeau frecvent. Aici în Siria, s-ar putea să fi avut anumite contacte culturale cu anumiți oameni, dar aceste contacte, din cauză că nu aveau un caracter permanent, nu ar fi putut avea un rol decisiv în formarea lui. într-adevăr, indiferent de spiritul și influența culturală a acestor călători, este evident că ele nu aveau cum să-i ofere cunoștințe în legătură cu ideile și principiile de etică, cultură și civilizație, care în lumea de atunci nici nu existau în măsură necesară, ca să determine formarea unui om, cu personalitatea lui atît de fără seamăn.

DIAMANTUL DINTR-0 GRĂMADĂ DE PIETRICELE

După ce am analizat condițiile existente, nu numai în lumea arabă, dar și în întreaga lume, putem aprecia mai bine viața și opera acestui om nobil.

El este complet altfel decît oamenii în sînul cărora s-a născut, și-a petrecut copilăria și tinerețea și mai apoi a atins maturitatea. El nu cunoaște minciuna. Tot poporul său stă mărturie în ceea ce privește integritatea lui morală. Chiar și cei mai mari dușmani ai săi n-au îndrăznit să-l blameze pentru minciună. Vorbea cu dezinvoltură, niciodată nu se exprima vulgar și nu folosea un limbaj jignitor. Avea o personalitate fermecătoare și avea un mod de a fi atrăgător, care cucerea imediat inimile. în relațiile cu oamenii, era călăuzit de dreptate și adevăr. Mulți ani s-a ocupat cu negoțul, dar niciodată nu a făcut afaceri necinstite. Toți oamenii cu care făcea negoț aveau mare încredere în cinstea lui. Oamenii l-au numit **El Emin** (Integrul). Chiar și inamicii lui îi dădeau în grijă obiectele lor de valoare. Niciodată nu a făcut vreun gest care să zdruncine încrederea oamenilor. într-o societate complet lipsită de morală, el este un simbol al moralei. Cu toate că s-a născut și a crescut în sînul unui popor care practica beția și jocul de noroc, ca virtuți morale, el nu a consumat niciodată băuturi alcoolice și nu a practicat jocuri de noroc. Poporul din care se trăgea era grosolan, lipsit de cultură și murdar, dar el era personificarea unei înalte culturi și exponent al unui rafinat simț estetic. Deși era înconjurat de oameni fără inimă, el avea o inimă plină de dragoste față de oameni. îi ajuta pe orfani și văduve. îi primea ca oaspeți acasă pe călătorii ocazionali. Nu avea obiceiul să deranjeze pe cei din jur, din contră, se deranja el singur ca ceilalți să se simtă bine. Cu toate că oamenii cu care trăia erau atît de mult obișnuiți cu războaiele, el era mare iubitor de pace, nesuportînd niciodată vărsarea de sînge. Era împotriva urei și setei de răzbunare. în asemenea situații făcea tot ce îi stătea în putință să împace oamenii. Deși poporul lui era idolatru, el avea o clarviziune remarcabilă și un suflet atît de curat, încît nu putea să creadă în nimic altceva decît numai în Allah. încă din fragedă copilărie nu avusese obiceiul să se închine în fața cuiva și niciodată nu adusese jertfe idolilor. Avea o aversiune instinctivă față de închinăciunea în fața diferiților idoli, avînd o credință profundă față de
Allah.Se poate afirma, fără riscul de a greși că, într-o societate cufundată în ignoranță și întuneric, personalitatea superioară și luminoasă a acestui om a strălucit aidoma unui diamant într-o grămadă de pietricele.

DECLANȘAREA UNEI/REVOLUȚII

După ce și-a trăit o mare parte din viață în deplină puritate, simplitate și corectitudine, în viața lui a survenit o mare prefacere. El nu mai poate să suporte întunericul și ignoranța din jurul său. Este hotărît să se debaraseze de apăsarea înspăimîntătoarei igno- ranțe, desfrîului, idolatriei și dezordinei generale. Simte că totul din jurul său este în contradicție cu factura sa spirituală. La un moment dat se retrage în munți, pentru a nu veni în contact cu această lume. Zile și nopți în șir trăiește retras de lume, în post, rugăciuni,

meditaţie şi contemplare. Este în căutarea unei raze de lumină care să înlăture întunericul din jur. Atunci el doreşte din tot sufletul să fie învestit cu asemenea putere, care să dărîme lumea aceea putredă şi dezorganizată şi să pună temeliile unei lumi noi şi mai bune.

Se poate afirma că, din acest moment el este foarte aproape de revoluţia pe care a declanşat-o mai tîrziu. Sufletul lui se luminează din- tr-o dată cu raza aceea de lumină divină, care i-a dat puterea aceea de care avea atît de multă nevoie, lese din peştera unde stătuse atîta timp închis şi întorcîndu-se înapoi, la lume, se adresează oamenilor cu următoarele cuvinte:

„Idolii la care vă închinaţi sînt lucruri false. Să nu vă mai închinaţi lor, căci nimic trecător în această lume nu este vrednic de închinăciunea omului. De aceea să nu vă aplecaţi capetele înaintea acestor idoli. Tot universul, cu tot ce există în el aparţine lui Allah, care este atotputernicul. El este creatorul, binefăcătorul şi apărătorul acestei lumi şi de aceea El este unicul suveran în faţa căruia trebuie să ne închinăm şi să ne supunem. Constituie mari păcate, în faţa lui Allah, jaful, prădălniciile, omuciderea, nedreptatea, tirania şi alte asemenea deprinderi nefaste, cu care sînteţi obişnuiţi. Abandonaţi imediat apucăturile voastre rele, pentru că Allah are o aversiune puternică împotriva lor. Vorbiţi drept şi fiţi oameni întregi. Nu ucideţi şi nu jefuiţi pe nimeni. Luaţi doar ce vi se cuvine. Fiţi drepţi la împărţirea drepturilor altora. Sînteţi oameni şi toţi oamenii sînt egali în faţa lui Allah.
Nimeni nu se naşte cu stigmatul ruşinii încrustat pe faţă şi nici cu semne distinctive ale onoarei şi demnităţii. Doar cel care trăieşte cu frica lui Allah şi cel care este drept în vorbe şi în fapte se bucură de onoare şi cinste. Oamenii se nasc egali şi de aceea nu poate exista nici o diferenţiere între ei. Ei pornesc în viaţă cu aceleaşi posibilităţi. Cei care trăiesc cu frica lui Allah şi fac bine semenilor săi sînt cei mai onoraţi oameni. Cei care nu sînt în graţiile lui Allah vor încerca mari privaţiuni. Există o zi cînd, după moarte, vă veţi înfăţişa în faţa lui Allah şi veţi fi chemaţi să daţi socoteală pentru tot ce aţi făcut bine sau rău în viaţă. Atunci nimeni nu va putea tăinui cele făptuite. Judecata lui Allah este la curent cu toate faptele voastre. Acolo, nici nu poate fi vorba de mărturii false! Nici nu-l puteţi corupe. Nu se va da ascultare nici mărturiilor părinţilor şi rudelor. **Atunci doar credinţa în Allah şi faptele voastre bune vor pleda în apărarea voastră.** Cine în viaţa lui a făptuit numai fapte bune, acela îşi va primi locul binemeritat în rai (Al-Djänäh), iar cine a făptuit numai fapte rele, acela va fi aruncat în focul iadului (Djähännäm)."

Acesta a fost mesajul cu care s-a întors el acasă. Mulţimea ignorantă l-a contestat.

Această personalitate superioară este victima unor injurii grosolane şi este izgonit cu pietre. Este supus unor chinuri şi suplicii care depăşesc orice imaginaţie. Şi această situaţie nu a durat doar cîteva zile, ci o perioadă lungă de unsprezece ani, după care a fost surghiunit. Dar nici în surghiun nu este lăsat în pace. La locul unde a fost exilat este supus unui tratament inuman. Toată Arabia este asmuţită împotriva lui. încă opt ani de zile este în permanenţă urmărit şi supravegheat. în pofida acestor acţiuni de intimidare, el nu renunţă absolut deloc la ideile lui. Este consecvent şi hotărît în lupta pentru realizarea ţelurilor sale.

CARE ESTE CAUZA ACESTEI OSTILITĂŢI?

Se poate pune întrebarea: de ce propriul său popor i-a arătat atîta ostilitate? Oare e la mijloc o luptă pentru împărţirea unor valori materiale? Sau era vorba de vreo vendetă? Sau el pretindea unele lucruri de la ei? Nici vorbă de aşa ceva. Toată această ostilitate provenea de la faptul că el cerea de la ei să creadă în Allah şi să înceapă o viaţă nouă, în pocăinţă. Interzicea credinţa în idoli, pledînd cu toată fiinţa sa pentru recunoaşterea lui Allah şi critica .cu vehemenţă modul lor de viaţă greşit. A interzis viaţa monahală. A interzis categorisirea oamenilor în superiori şi inferiori. De asemenea, a condamnat ca fiind un act de totală ignoranţă împărţirea oamenilor după clase sociale şi rase. A pledat pentru schimbarea definitivă a structurii societăţii, care se perpetua din generaţie în generaţie, din cele mai vechi timpuri. în contrast cu aceste idei ale lui, mulţi concetăţeni îşi expri³ mau dezaprobarea în legătură cu faptul că el ar încerca să-i determine să abandoneze datinile şi obiceiurile străvechi.

Aici se impun unele întrebări. De ce a acceptat, de bună voie, toate aceste privaţiuni? Poporul său i-a promis că-i pune la dispoziţie orice fel de bogăţii doreşte el şi că-l acceptă drept rege al lor, doar să îşi abandoneze ideile şi să renunţe la răspîndirea acestor idei. Dar el în loc să aleagă aceste oferte tentante, le-a refuzat şi a ales privaţiunile de tot felul, în numele ideii sale. De ce aşa? Ce cîştig avea el personal dacă oamenii aceştia începeau să creadă într-un singur Allah şi deveneau credincioşi?

De ce nu l-au tentat, cît de cît, bogăţia şi luxul, faima şi celebritatea, traiul îmbelşugat şi comod? Oare pretenţiile lui materiale erau şi mai mari? Găsirea unui răspuns potrivit la toate aceste întrebări necesită o meditaţie profundă.

Oare se poate imagina un alt exemplu de bunătate umană ca a acestui om, care, în pofida tuturor vicisitudinilor îndurate, o lungă perioadă din viaţa lui, de la nişte oameni

pentru binele cărora şi-a sacrificat bunăstarea şi fericirea personală?

Dovada cea mai grăitoare a justeţei cauzei lui o constituie credinţa şi hotărîrea cu care a luptat pentru împlinirea idealului său. Dacă ar fi avut cea mai mică îndoială în această privinţă, el n-ar fi avut tăria extraordinară de a ţine piept vijeliei care a durat douăzeci şi unu de ani.

CUM DE A FOST POSIBIL CA CINEVA LA PATRUZECI DE ANI SĂ SE SCHIMBE?

Patruzeci de ani a trăit între arabi ca un arab. În această perioadă de timp el nu se remarcase ca un om care să aibă vocaţie de conducător, predicator sau orator. Nu se remarcase prin nimic în domeniul cunoaşterii umane, de care a dat dovadă, în mod strălucit, mai tîrziu, aşa pe neaşteptate. Nimeni nu-l văzuse discutînd despre metafizică, etică, politică, economie şi sociologie. Nimeni nu ştia că are calităţi de militar, cu atît mai mult, nu şi-ar fi putut închipui vreodată că va ajunge un comandant de oşti. Nu pomenise niciodată ceva înainte despre Allah, îngeri, cărţi sfinte, profeţi, popoare vechi, ziua de apoi, viaţa de după moarte şi despre rai şi iad. Fără îndoială că avea o constituţie genială, un caracter fascinant şi, de asemenea, era destul de cult pentru vremea aceea. Cu toate acestea, nu se poate spune că se întrevedea în el omul care urma să schimbe destinele omenirii. Printre cunoscuţi era ştiut ca un om serios, calm, distins şi avînd o fire blîndă. Dar din peşteră ieşise complet alt om.

Atunci cînd a început să-şi expună învăţătura, toată Arabia a fost uluită şi a fost cuprinsă de o mare teamă. Arta sa oratorică şi modul deosebit de a se adresa oamenilor pur şi simplu i-a fermecat pe aceştia. Cuvîntările lui erau atît de penetrante şi atrăgătoare încît adversarii lui se fereau să-l asculte, de teamă ca nu cumva, fără voia lor, învăţătura lui să pătrundă şi să se instaleze în inimile lor. Era atît de fără seamăn încît, atunci cînd i-a invitat pe adversarii săi, în frunte cu cei mai mari poeţi, oratori şi predicatori arabi ai timpului să compună măcar un rînd pe potriva creaţiilor sale, nici unul dintre aceştia n-a reuşit această performanţă.

MESAJUL CARE ÎNGLOBEAZĂ ÎN EL TOTUL

Cu toate acestea, pînă la urmă, el s-a afirmat ca un filozof fără egal, ca un reformator genial, ca un strălucit creator de cultură şi civilizaţie, ca un remarcabil om politic, ca un mare conducător, ca un distins judecător şi ca un comandant de oşti invincibil. Acest beduin simplu, acest locuitor al deşertului, şi-a expus cunoştinţele şi gîndurile geniale aşa cum nu reuşise pînă atunci cineva şi aşa cum nu va reuşi nimeni niciodată. El a reuşit să clarifice cele mai complicate aspecte ale metafizicii şi teologiei. A ţinut prelegeri legate de cauzele prăbuşirii unor popoare şi imperii, argumentînd ideile sale cu mai multe exemple luate din istoria trecută a omenirii. El a studiat succesele unor reformatori vechi. A făcut unele consideraţii în legătură cu diferitele credinţe existente în lume. Şi-a spus părerea în legătură cu deosebirile şi neînţelegerile existente între diferite naţiuni. A supus atenţiei oamenilor elementele constitutive ale moralei şi culturii. El a reuşit, cu o uşurinţă nemaiîntîlnită, să elaboreze principiile culturii sociale, organizării economice, conducerii în grup şi relaţiilor internaţionale, într-adevăr, o dată cu dezvoltarea societăţii umane, valabilitatea acestor principii va fi şi mai pregnantă.

Acest negustor liniştit şi paşnic, care mai înainte nici nu pusese mîna pe vreo sabie, care nu urmase niciodată vreo instrucţie militară şi care doar o singură dată luase parte, ca spectator, la nişte lupte, a devenit dintr-o dată un brav luptător, participînd la cele mai dure bătălii.

A ajuns un comandant de oşti atît de mare încît, în vremurile cînd armele şi mijloacele de luptă erau atît de rudimentare, doar el, în decurs de nouă ani, a reuşit să supună toată Arabia. Competenţa şi capacitatea lui militară au atins un asemenea grad înalt că, instrucţia militară pe care a dat-o unor arabi dezorganizaţi, care erau departe de spiritul militar de luptă şi care nu aveau mijloacele adecvate de a duce un război, a produs o asemenea minune că, doar în decurs de cîţiva ani, aceştia au reuşit să răpună cele două puteri militare ale timpului şi au cucerit o mare parte a regiunilor limitrofe.

Acest bărbat timid şi tăcut, care în decurs de patruzeci de ani nu prezentase nici un fel de interes politic, a apărut pe scena lumii ca un om politic şi de stat atît de mare că, în vremurile cînd nu existau mijloace moderne de informare, a reuşit să unească sub acelaşi drapel, aceeaşi lege şi credinţă, aceeaşi cultură şi civilizaţie şi sub aceeaşi formă statală un popor războinic, îndărătnic, incult şi angajat într-un război fratricid şi care, pe deasupra, trăia răspîndit pe un deşert cu o suprafaţă de un milion şi două sute de mii de km².

El a reuşit să schimbe mentalitatea, obiceiurile şi factura morală a poporului său. El a reuşit, într-o perioadă nu prea lungă de timp, să-i schimbe complet pe oameni. Dacă înainte erau vulgari şi lipsiţi de caracter, acum erau civilizaţi şi cu credinţa în Allah. Ei, care înainte se remarcau prin nesupunere şi răzvrătiri, acum arătau un respect deosebit legilor şi ordinei publice. Un popor care de-a lungul secolelor nu reuşise să dea umanităţii nici măcar un singur om de seamă, acum, sub conducerea lui, au apărut sute de personalităţi, care au răspîndit, în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, ştiinţele despre religie, morală şi civilizaţie.

Datorită conduitei sale nobile şi distinse a atras de partea sa şi mulţi adversari. A cucerit inimile oamenilor printr-o dragoste şi tandreţe fără margini. A fost un conducător drept. Nu a abdicat niciodată de la adevăr şi dreptate. Niciodată nu a fost animat de sentimentul răzbunării, chiar şi în situaţiile cînd această răzbunare se impunea. Ştia să ierte ca nimeni altul.

Deşi era conducătorul ţării, niciodată nu s-a gîndit la propria sa persoană, ducînd o viaţă modestă. A continuat să locuiască, ca înainte, în vechea sa casă sărăcăcioasă din chirpici. Dormea pe saltea, se îmbrăca modest, mînca ceea ce mîncau şi săracii, iar uneori nu mînca deloc. Toate nopţile le petrecea în rugăciuni. Ori de cîte ori era nevoie, sărea în ajutorul sărmanilor. Nu i-a fost niciodată ruşine de muncă, îi făcea o deosebită plăcere să stea de vorbă cu oamenii de rînd, să se plimbe cu ei şi să împărtăşească necazurile şi bucuriile lor. Era atît de apropiat de popor încît de multe ori era foarte greu să-l distingi din rîndurile lui.

Cît a trăit şi a luptat, nu a umblat după cîştiguri personale şi nu a lăsat nici urmaşilor săi vreun fel de moştenire. Totul a lăsat poporului său. Tocmai de aceea el a interzis celor din neamul său să primească **zăkatul** (milostenie, patruzecime din avuţie), gîndindu-se că în caz contrar, mulţi ar fi dorit să dea zăkatul lor.

CONTRIBUŢIA LUI LA GÎNDIREA UMANITĂŢII

Succesele acestui mare om nu se sfîrşesc aici. Pentru a putea înţelege adevărata lui valoare, trebuie mai întîi de toate, să investigăm locul lui în istorie. Această investigaţie va scoate, fără îndoială la iveală, că acest locuitor de rînd al deşertului Arabiei, de acum aproximativ 1400 de ani, este şi adevăratul conducător al epocii moderne şi precursor al întregii umanităţi. El este nu numai conducătorul celor care îl acceptă ca atare, ci şi conducătorul celor care nu-l recunosc şi conducătorul celor care pur şi simplu îl reneagă. Cei care nu-l recunosc sau îl reneagă nu-şi dau seama că acţiunile şi gîndirea lor se află sub înrîurirea personalităţii acestui om şi că ei pur şi simplu nu-şi dau seama de acest lucru.

El i-a salvat pe oameni din ghearele unor superstiţii absurde, făcîndu-i să aibă o gîndire raţională şi o viaţă în credinţă şi adevăr. El a fost cel care i-â trezit la realitate pe cei care erau obişnuiţi să explice semnele lui Allah ca fiind manifestări ale naturii.

El a fost cel care a stabilit, cu precizie, limitele şi funcţiile simţurilor, raţiunii şi percepţiei. El a fost cel care a avansat o nouă concepţie în legătură cu afinităţile existente între valorile materiale şi spirituale.

Tot el a fost cel care a lichidat idolatria, credinţa în oameni obişnuiţi şi cel care a creat o religie puternică întemeiată pe recunoaşterea lui Allah. El a fost cel care a schimbat concepţia omului despre spirit şi divinitate, el a fost cel care a clarificat valoarea şi menirea adevărată a omului. În calitatea sa de îndrumător spiritual al oamenilor a explicat celor care credeau în existenţa fiului lui Allah că, un pămîntean nu poate revendica o asemenea însuşire, putînd fi vorba doar de calitatea de trimis al lui Allah pe pămînt. A reuşit să scoată din mentalitatea oamenilor obiceiul de a accepta, ca sfinţi, oameni obişnuiţi ca ei, dar cu personalităţi puternice. El a fost cel care a subliniat, cu cea mai mare vigoare, că nimeni nu se naşte cu anumite drepturi sau privaţiuni, că toţi oamenii sînt egali, din naştere, în faţa lui Allah. învăţătura lui a contribuit decisiv la ideea de unitate umană, egalitate între oameni, democraţie reală şi libertate în lume. El este precursorul a tot ce este sublim în relaţiile dintre oameni. Legile sociale pe care le-a elaborat s-au impus puternic în societate şi acest proces continuă şi în zilele noastre. Principiile economice de bază pe care le-a elaborat au şi astăzi valabilitate. Ceea ce a elaborat el şi în alte domenii precum gîndirea politică şi juridică i-a călăuzit pe oameni de-a lungul secolelor.

Acest arab de rînd a fost prima personalitate care a făcut lumină în privinţa tuturor aspectelor relaţiilor internaţionale şi care a elaborat regulile războiului şi păcii.

CEL MAI MARE REVOLUŢIONAR

Personalitatea acestui om este atît de marcantă că nu are seamăn în toată istoria multiseculară a umanităţii. El nu are vreun termen de comparaţie. Ca nimeni altul el a exercitat o înrîurire extraordinară asupra tuturor aspectelor vieţii umane, determinînd prefaceri atît de fundamentale că pur şi simplu au schimbat mersul istoriei.

Dacă o personalitate a fost genială într-un domeniu sau altul al activităţii umane, el a fost genial absolut în toate domeniile. El este unic în sensul că tot ce este genial s-a concentrat în persoana unui singur om. Este filozof, profet şi în acelaşi timp o pildă vie a propriei sale învăţături. Pe lîngă faptul că este un mare om de stat, este în acelaşi timp şi un mare comandant de oşti. Este legiuitor şi în acelaşi timp o călăuză religioasă. Cunoştinţele lui vaste acoperă toate aspectele vieţii şi nu există o problemă pe care să nu o fi abordat sau un lucru pe care să nu-l fi clarificat. Începînd cu orînduirea principiilor de relaţii internaţionale şi terminînd cu rezolvarea unor probleme legate de nevoile de trai cotidian privind hrana, băutura şi igiena corporală, poruncile lui vizează absolut toate domeniile activităţii umane. A clădit o civilizaţie şi o cultură avînd ca bază teoriile sale. A găsit un echilibru perfect între aspectele contradictorii ale vieţii, fără cea mai mică fisură, defecţiune sau

lacună. Cine, pînă la el, a mai avut o asemenea personalitate puternică şi multilaterală?

Se apreciază că majoritatea personalităţilor de excepţie au fost produsul mediului unde au trăit. Doar el face excepţie de la această regulă. Mediul de viaţă nu a influenţat cu nimic formarea perso-nalităţii sale. Apariţia lui istorică nu se poate explica, demonstra prin cerinţele Arabiei din vremea aceea. Totuşi, nu se poate nega faptul că triburile războinice ale Arabiei simţeau nevoia unui conducător, care să le unească şi mai apoi să supună alte popoare, contribuind astfel la pros-peritatea socială şi economică a ţării lor unite. De aici şi concluzia că numai un om care poseda moravurile cele mai josnice, specifice oricărui arab din vremea aceea, putea să ducă la îndeplinire aceste deziderate de acaparare. Acestea erau condiţiile concrete în Arabia.

Conform filozofiei lui Hegel şi în lumina materialismului istoric al lui Marx, pentru apariţia istorică a unei personalităţi întemeietoare de ţări şi de imperii este nevoie de moment prielnic şi de mediu. Dar filozofiile hegeliană şi marxistă nu pot explica cum de a putut crea mediul acela o asemenea personalitate a cărei unic scop era de a transmite oamenilor principiile unei vieţi morale, de a purifica omenirea de toate murdăriile, de a elimina ideile preconcepute şi superstiţia din minţile oamenilor, de a pune bazele unei suprastructuri morale, spirituale, cultu-rale şi politice, nu numai pentru binele ţării sale, ci şi pentru binele întregii lumi, fără deosebire de rasă, popor sau ţară, de a pune nu numai bazele teoretice, ci şi bazele practice şi morale ale unor domenii ca relaţii de muncă, drepturile cetăţeneşti, relaţii politice şi internaţionale şi, în sfîrşit, de a realiza o sinteză echilibrată şi moderată între viaţa lumească şi progresele în domeniul spiritual, care constituie şi astăzi o capodoperă a gîndirii şi inteligenţei umane. Şi atunci ce om corect şi onest poate afirma că o asemenea persona-litate este produsul unei Arabii învăluite complet în întuneric?

Apariţia lui este complet independentă de mediul în care a trăit. Cînd aruncăm o privire asupra extraordinarelor sale realizări, ne dăm seama imediat că acestea nu au limite nici în timp şi nici în spaţiu, învăţătura lui străpunge toate barierele de timp şi fizice, se întinde ca un arc peste secole şi milenii şi înglobează în ea toată activitatea şi istoria umană.

Aşa cum s-a mai întîmplat cu alţi profeţi, el nu poate fi condamnat la uitare. El este conducătorul fără seamăn al omenirii înaintînd în pas cu timpul şi care rămîne pururea modern. Şi tocmai de aceea învăţătura lui nu va pierde nimic din modernitatea sa niciodată.

Oamenii pe care noi cîteodată îi denumim **făuritori de istorie,** sînt oamenii pe care i-a creat, într-adevăr istoria. Numai despre el se poate spune fără teama de a greşi că este autentic făuritor de istorie.

Atunci cînd se investighează viaţa şi condiţiile în care au evoluat geniile lumii, generatori de mari transformări în lume, se constată că aceştia au ştiut să evalueze cel mai bine condiţiile favorabile create la un moment dat şi să le canalizeze în direcţia dorită de ei.

Spre deosebire de alte genii, el este singurul, care, pentru a avea la îndemînă toate premisele necesare pentru înfăptuirea acestei revoluţi, a fost nevoit să găsească el singur mijloacele necesare şi tot el singur să pregătească oamenii de care avea nevoie pentru atingerea acestui scop al său. Pentru că spiritul revoluţiei şi înzestrarea cu cele necesare a acestei revoluţii se aflau în mîinile acestor oameni "de care îşi legase destinul.

Cu personalitatea sa puternică a lăsat urme de neşters în inimile miilor săi de adepţi, formîndu-i precum el a dorit. Cu o voinţă nestrămutată a pregătit premisele revoluţiei, i-a trasat contururile şi i-a stabilit caracteristicile. A canalizat în direcţia dorită evenimentele. Ce alt făuritor de istorie sau revoluţionar poate să-l egaleze?

ULTIMUL ARGUMENT

Oricine poate să reflecteze asupra acestor chestiuni şi să se minuneze cum de un negustor arab de rînd, un cioban, într-un ţinut ca Arabia învăluită în întuneric, într-o perioadă sumbră precum era acea perioadă acum 1400 de ani, a putut fi învrednicit de această rază de lumină miraculoasă, de ştiinţă, de putere, de capacitate şi de puterea aceea morală nemaipomenită. El întotdeauna a susţinut că mesajul pe care l-a adus oamenilor este creaţia propriei sale minţi. În caz contrar el a'r fi ales calea declarării că este fiul lui Allah sau chiar Allah însuşi. N-ar fi fost deloc greu de convins nişte oameni care nu ezitaseră să recunoască, cu sau fără voia lor drept Allah al lor pe Krihna şi Buda, iar pe Isus îl credeau ca fiu al lui Allah. Mai mult, erau şi dintre aceia care se închinau, fără şovăire, la foc, apă şi aer. Cu atît mai uşor l-ar fi acceptat drept Allah-ul lor pe un asemenea om extra-ordinar ca Muhammed. Dar el nu a avut niciodată această intenţie. Din contră, el deseori afirma: „-Şi eu sînt un om ca voi. Nimic nu v-am adus de la mine. Toate acestea mi-au fost revelate de către Allah. Tot ce stăpînesc îi datorez lui Allah. Acest mesaj, care nu poate avea egal în lumea noastră, este mesajul lui Allah. Mesajul acesta nu este

produsul minţii mele. Fiecare cuvînt al acestui mesaj este relevat de către Allah şi meritul şi onoarea pentru acesta aparţine în întregime lui Allah. Nici una din realizările mele extraordinare, legile pe care vi le-am adus şi toate principiile cu care v-am învrednicit nu-mi aparţin. Mă simt complet incapabil să creez asemenea lucruri, care depăşesc capacitatea şi puterea mea. În toate depind numai de Allah. Eu sînt doar un executant fidel al voinţei Lui."

Observaţi, ce exemplu superb şi exemplar de cinste, de corectitudine şi de onoare este acesta! Dacă un mincinos sau ipocrit ar fi făcut tot ce-i stă în putinţă ca să revendice meritele altora, chiar şi în situaţia cînd minciuna lui ar fi fost descoperită. Deşi acest mare om ştia că nimeni nu ar fi putut să-l dezmintă, pentru că rămîneau învăluite în mister metodele de investigare a surselor sale de inspiraţie, totuşi el nu a încercat vreodată să-şi atribuie aceste merite şi realizări. Oare poate exista o altă dovadă mai concludentă decît aceasta în ceea ce priveşte corectitudinea, cinstea şi măreţia spiritului său? Toţi aceşti factori ne conduc, fără îndoială, la convingerea că acest om este adevăratul trimis al lui Allah.Veneratul nostru profet Muhammed a fost un astfel de om. El este purtătorul unor valori extraordinare, este un exemplu de virtute şi bunătate, este simbolul dreptăţii şi corectitudinii, este marele profet al lui Allah şi trimisul Lui pe pămînt. Viaţa pe care a dus-o, ideile lui, cinstea şi corectitudinea care l-au caracterizat, în cel mai înalt grad, credinţa în Allah şi bunătatea de care dădea dovadă în orice împrejurare, caracterul lui sublim, conduita sa morală ireproşabilă, de fapt toate realizările lui în slujba oamenilor stau mărturie în ceea ce priveşte profetismul lui. Cineva care investighează imparţial viaţa şi învăţătura lui, se va convinge de faptul că el este adevăratul profet al lui Allah, iar Coranul pe care l-a adus oamenilor este cartea adevărată a lui Allah. Nici un cercetător imparţial, onest şi serios nu poate să nu ajungă la această convingere.

În plus, trebuie să ştim bine că numai prin Muhammed putem găsi drumul adevărat al islamului. Coranul şi viaţa lui Muhammed constituie singurele surse demne de crezare pentru a putea cunoaşte voinţa lui Allah. Muhammed este un profet trimis de Allah tuturor oamenilor şi şirul lung de profeţi s-a încheiat cu el. Este ultimul dintre profeţi. Toate poruncile sale adresate oamenilor, Allah le-a trimis prin intermediul lui Muhammed şi sînt consemnate în Coran şi în Sunna (tradiţia sacră a islamului). Şi de aceea orice adevărat şi bun musulman acceptă învăţătura lui şi merge pe calea arătată de el. Aceasta este adevărata cale a reuşitei şi a izbăvirii.

SFÎRŞITUL PROFETISMULUI

Iată că am epuizat problema profetismului în general. în paragrafele următoare se va discuta doar despre profetismul lui Muhammed.

Mai înainte analizasem trăsăturile, caracteristicile profetismului. Această analiză stabilise faptul că apariţia profeţilor este un fenomen neobişnuit. De aceea nu este neapărat necesară existenţa unui profet pentru fiecare ţară, popor şi perioadă în parte. Viaţa şi învăţătura profeţilor constituie un far călăuzitor pentru toţi oamenii. Atît timp cît învăţătura profetului şi rolul călăuzitor al acestei învăţături sînt vii în conştiinţele oamenilor va rămîne vie şi figura lui luminoasă în mintea şi sufletele lor. Moartea adevărată a unui profet nu înseamnă, nici pe departe, dispariţia lui fizică, ci mai degrabă, diminuarea forţei învăţăturii lui sau, de ce nu, chiar dispariţia totală a acestuia.

Profeţii pînă la Muhammed au murit, pentru că adepţii lor le-au denaturat învăţătura, le-au schimbat poruncile şi prin diferite exagerări le-au deformat biografiile. în acest sens este edificator faptul că nici una din cele trei cărţi sfinte vechi **(Teurat** „Tora" sau „Pantateuhul", **Zebur** „Psalmii din Vechiul Testament" ai lui David, **Indjil** „Evanghelia") nu s-au păstrat în original. Chiar şi oamenii care cred în aceste cărţi, recunosc că acestea nu sînt în original. Biografiile profeţilor pînă la Muhammed au fost atît de mult falsificate, încît este foarte greu astăzi să cunoaştem, cît de cît, nişte date reale despre viaţa lor. Vieţile lor au fost expuse într-o formă romanţată, pierzîn- du-se din vedere datele reale şi adevărate. Mai mult, nu există nici un document autentic care să consemneze data şi locul naşterii lor şi alte asemenea date autobiografice. în aceeaşi ordine de idei se poate afirma că învăţăturile lor nu pot fi individualizate cu precizie.

Comparativ cu realităţile consemnate mai sus, nimeni nu poate contesta faptul că Muhammed este viu, el încă trăieşte, ca de altfel şi învăţătura lui. Această învăţătură nu s-a alterat, nu s-a deformat şi nu se va întîmpla niciodată aşa ceva. Coranul, care a fost trimis oamenilor, a ajuns pînă la noi, cu tot textul în original; nu i s-a schimbat sau înlocuit nici măcar un cuvînt. Toate aspectele vieţii profetului au fost păstrate cu sfinţenie. Toate spusele, poruncile şi activităţile lui au fost

consemnate cu fidelitate. De aceea, în pofida faptului că de atunci au trecut paisprezece secole, imaginea lui este atît de vie, încît parcă îl vedem aievea în faţa ochilor. Biografia nimănui nu a fost păstrată cu atîta exactitate ca a lui Muhammed, profetul islamului. De aceea, în toate aspectele vieţii noastre, noi putem să ne inspirăm şi să luăm pildă din viaţa lui. în aceasta rezidă cauza pentru care omenirea nu are nevoie de alt profet, după Muhammed. Sînt trei condiţii care impun apariţia unui profet. în nici un caz moartea fizică a unui profet nu cauzează apariţia unui alt profet. Dăm mai jos condiţiile care fac necesară apariţia unui nou profet:

1. Denaturarea şi deformarea învăţăturii predecesorului său, după care această învăţătură este eliminată complet. în această situaţie este nevoie de un alt profet, care să purifice răul din viaţa oamenilor şi să restabilească principiile iniţiale ale religiei.
2. Atunci cînd se simte necesitatea corectării, îmbunătăţirii sau completării învăţăturii unui profet decedat, care învăţătură prezenta unele neajunsuri. Pentru a realiza această reformă este trimis alt profet.
3. în situaţia cînd profetul dinainte era trimis unui anume popor sau zonă geografică, iar celelalte popoare şi zone geografice erau lipsite de profet.

Deci, acestea sînt cele trei situaţii care fac necesară apariţia unui nou profet.

Analizînd cele trei situaţii ajungem la concluzia că în etapa actuală nimic din toate acestea nu ar justifica apariţia unui profet, învăţătura ultimului profet, care este Muhammed, este plină de vitalitate, este conservată în întregime şi este nemuritoare. Mesajul adus de el omenirii este desăvîrşit şi acest mesaj este consemnat în întregime în marea carte a islamului care este Coranul. Sursele islamului n-au suferit nici un fel de modificări. Poruncile şi îndrumările sublimului profet sînt ascultate şi respectate, cu cea mai mare sfinţenie. Întrucît învăţătura lui a dăinuit nealterată, de aceea nu se simte nevoia apariţiei unui alt profet.în sfîrşit, mesajul lui Muhammed nu era destinat unor anume popoare sau anumite perioade. El a fost trimis întregii umanităţi, în calitate de profet al adevărului. Coranul l-a învestit pe Muhammed să spună oamenilor: „O, oameni, pentru voi toţi eu sînt trimisul lui Allah". El este învestit ca **„mîntuitor al lumii"** şi menirea lui este universală, fiind profetul tuturor oamenilor de pe planeta noastră.

Tocmai de aceea omenirea nu are nevoie de alt profet, iar în Coran acest lucru este definit cu expresia **Khatem'un-nebiyyîn** (Ultimul dintre profeţi).

Tocmai de aceea Muhammed este singurul purtător de cuvînt al voinţei şi căii lui Allah. Lumea nu simte nevoia apariţiei unui nou profet; în schimb este nevoie de oameni care să arate o nemărginită credinţă în Muhammed, care să-i recepţioneze mesajul şi să-l transmită mai departe întregii lumi şi care să lupte întru instaurarea culturii şi civilizaţiei aduse de Muhammed pentru oameni. Omenirea are nevoie de oameni care să transpună cu fidelitate, în viaţă, învăţătura lui şi să contribuie la triumful islamului în lume. Aceasta este menirea lui Muhammed pentru umanitate şi reuşita lui înseamnă şi reuşita fiecărui om în parte.

Capitolul 4
FUNDAMENTELE CREDINŢEI

înainte de a începe abordarea altor teme, credem că este nimerit, la început, să sintetizăm cele afirmate şi descrise anterior, astfel:

1. Chiar dacă islamul presupune supunere şi credinţă numai în Allah, totuşi el poate fi înţeles şi ca supunere

faţă de Muhammed şi în calea arătată de el, întrucît doar el, în calitatea sa de trimis al lui Allah, constituie cea mai sigură şi de încredere sursă de cunoaştere a voinţei şi legilor lui Allah. În această ordine de idei, se poate arăta că nu este musulman cel care nu vrea să-l recunoască pe trimisul lui Allah pe pămînt, pretextînd că el crede direct în Allah, fără intermediari.

2. în vremuri mai vechi oamenilor le-au fost trimişi mai mulţi profeţi, în istoria profetismului se cunosc cazuri cînd unui singur popor au fost trimişi, unul după altul, mai mulţi profeţi. în perioada aceea **islamul** semnifica religia predicată de profetul sau profeţii unei anume comunităţi limitate. Deşi esenţa şi conţinutul islamului, în toate epocile şi ţările, au rămas aceleaşi, totuşi, el a cunoscut, pe plan local, unele particularităţi privind procedeele de rugăciune, aplicarea normelor de drept şi alte reguli şi reglementări ale diferitelor situaţii şi activităţi. Tocmai de aceea, un anumit popor nu avea nevoie să urmeze profetul unui alt popor. Responsabilitatea acelui popor consta în a respecta doar drumul arătat de propriul profet.

3. Odată cu apariţia lui Muhammed a luat sfîrşit şi această epocă cu mai mulţi profeţi. Prin el învăţătura islamică s-a completat, s-a întregit. Pentru toţi oamenii din lume s-a instituit o singură credinţă, iar el a fost ales ca profet al tuturor oamenilor. El a fost trimis profet nu pentru un anumit popor, ţară sau epocă. Mesajul lui se adresează întregii umanităţi şi tuturor timpurilor. Prin venirea ca profet a lui Muhammed, care a adus lumii norme şi principii de viaţă desăvîrşite, celelalte credinţe sînt anulate. Pînă la sfîrşitul lumii nu va apărea nici un alt profet şi pînă în ziua de apoi nu vor fi create alte principii religioase, învăţătura lui Muhammed îi are în vedere pe toţi fiii lui Adam, toată umanitatea. **Islam** înseamnă să-l urmezi pe Muhammed, adică să-l accepţi ca profet, să crezi în tot ce el îndeamnă ca oamenii să facă şi să creadă, să lupţi să fii ca el din absolut toate punctele de vedere şi să te supui tuturor poruncilor şi îndemnurilor lui, ca şi cum ele sînt venite de la Allah. Acesta este islamul.

Această situaţie ne conduce la următoarea întrebare: de ce Muhammed ne cere să fim credincioşi? Care sînt normele

şi principiile de bază ale islamului? Mai departe vom încerca să analizăm aceste principii şi norme de bază şi vom vedea cît de simple, cît de drepte, cît de interesante, cît de valoroase şi cît de mult se ocupă ele de destinul omului aici, pe pămînt şi în lumea cealaltă.

I. TEUHID-UL (CREDINŢA ÎNTR-UN SINGUR ALLAH)

Doctrina fundamentală a lui Muhammed este recunoaşterea unui singur Allah. Acest concept se redă prin următoarea propoziţie: **La ilahă illallan** (Nu există altă divinitate în afară de Allah). Această scurtă propoziţie constituie fundamentul şi esenţa islamului. Ceea ce deosebeşte pe un musulman de un necredincios, de un idolatru sau de un ateu constituie recunoaşterea şi mărturisirea acestei convingeri. Acceptarea sau negarea acestei formule de credinţă creează importante deosebiri între oameni. Cei care cred în această formulă formează o comunitate aparte, iar cei care nu cred în ea alcătuiesc complet un alt grup. Cei care cred au parte de nenumărate binefaceri pe pămînt şi în lumea de apoi, iar cei care nu cred au parte, din contră, numai de nereuşite şi josnicii. Dar, diferenţierea existentă între credincioşi şi necredincioşi nu se stabileşte doar printr-o simplă pronunţare a acestor cuvinte. Adevărata diferenţiere are loc prin acceptarea conştientă a semnificaţiei acestor cuvinte şi ataşamentul arătat faţă de această doctrină în viaţa practică.

Aşa cum repetînd cuvîntul **mîncare** nu ne putem astîmpăra foamea, iar printr-o simplă lectură a unei reţete nu ne putem vindeca, tot aşa repetînd mecanic această sfîntă formulă, fără să-i înţelegem semnificaţia şi utilitatea, nu putem afirma că ne putem schimba. Această propoziţie, care în limba arabă poartă denumirea de **Kelimetul teuhid,** nu-şi poate îndeplini menirea sa pînă cînd sensul ei nu este perceput în toată profunzimea lui.

Ne ferim de foc pentru că ştim că frige. Nu ne apropiem de otravă, pentru că ştim sigur că este ucigătoare. Tot aşa, cunoscînd cu precizie sensul adevărat al lui **Teuhid,** fără îndoială că ne vom feri de necredinţă, ateism şi idolatrie.

SEMNIFICAŢIA LUI KELIMETUL TEUHID

în limba arabă cuvîntul **ilah** înseamnă **divinitate,** adică acea făptură în faţa căreia, datorită măreţiei şi puterii sale, ne simţim datori să ne închinăm şi să ne supunem cu evlavie. Cuvîntul **ilah** pe lîngă alte multe sensuri, mai semnifică şi ceva tainic, misterios, adică o făptură nevăzută, necomprehensibilă. Cam acelaşi lucru semnifică **Huda** în persană. **Deva** în hindi, **God** în engleză şi **Dumnezeu** în română. Şi în celelalte limbi ale lumii există, de asemenea, cuvinte semnificînd acelaşi lucru.

Pe de altă parte cuvîntul Allah semnifică numele original şi personal al lui Allah. **La ilahă illallah** semnifică: **nu există altă divinitate în afară de cea cunoscută cu numele de Allah.**

Din vremurile cele mai vechi oamenii au avut obiceiul să-şi aleagă zeii şi să se închine lor. Chiar şi în epoca contemporană, comunităţile existente în lume, atît cele primitive cît şi cele civilizate au zeii lor şi se închină lor. Acest lucru demonstrează că omul, prin factura sa, este înclinat să creadă şi să se închine la divinitate. În sufletul lui există ceva care-l determină să se comporte în acest fel.

Aici se pune o întrebare: ce este acest **ceva** şi de ce omul se simte obligat să se comporte astfel? Răspunsul la această întrebare îl aflăm cercetînd poziţia omului în această lume. Studiul omului şi al naturii din această perspectivă, arată că omul este neputincios, dezarmat în faţa unor situaţii. Puterea omului nu este nelimitată. Din contră, în multe situaţii este slab şi neajutorat. Este dependent de nenumărate alte forţe şi fără sprijinul acestora nu poate să se descurce de unul singur. Pentru a-şi perpetua existenţa sînt necesare foarte multe lucruri. în foarte multe cazuri el nu poate să le dobîndească de sine stătător. Cîteodată el le dobîndeşte destul de uşor, dar în multe alte cazuri nu poate ajunge la ele. Are laîndemînă mai multe căi şi mijloace pentru a le dobîndi, dar uneori reuşeşte, iar alteori nu. Se întîmplă aşa pentru că nu întotdeauna el este capabil de reuşită, întrucît tot timpul este întîmpinat de obstacole de tot felul. Astfel, diferitele calamităţi spulberă, într-o clipă, tot ce a agonisit el o viaţă întreagă, diferitele întîmplări şi situaţii nefaste îl descurajează, în

permanenţă este ameninţat de boli, nelinişti şi nenorociri care-l împiedică să fie fericit. Luptă să scape din strînsoarea acestor situaţii, dar nu întotdeauna el are sorţi de izbîndă. Există o sumedenie de lucruri care îl sperie prin măreţia lor, ca munţii, rîurile, animalele sălbatice. El este martor neputincios în faţa cutremurelor, uraganelor şi în faţa altor asemenea dezlănţuiri ale naturii. Urmăreşte norii negri de pe-cer şi vede cum aceşti nori însoţiţi de tunete şi fulgere se transformă într-un adevărat potop. Observă mişcarea permanentă a soarelui, lunii şi a altor aştri. Înţelege cît de neînsemnat şi mic este el în contrast cu acestea. El se simte slab, mic şi neajutorat, gîndindu-se, pe de o parte la aceste minuni, iar pe de altă parte avînd conştiinţa slăbiciunii sale.

Fără îndoială că primele sentimente religioase la om au apărut în aceste condiţii. Omul este predispus să mediteze asupra puterii care dirijează aceste forţe. Gîndul la măreţia acestei puteri îl face să se supună ei şi să-i implore ajutorul. Mai mult, el caută, prin diferite mijloace, să-i intre în voie, pentru a se bucura de ajutorul ei. Se teme de această putere şi face tot ce-i stă în putinţă ca să-i cîştige bunăvoinţa, pentru a se feri de mînia ei.

Omul primitiv s-a închinat la lucruri de care se temea datorită imensităţii lor, la lucruri vitale pentru existenţa sa, sau, din contră, la lucruri care îi amărau viaţa. De aceea obiectele închinăciunii lui erau copacii, animalele, rîurile, munţii, focul, ploaia, aerul, aştrii şi alte multe asemenea lucruri. Acesta este stadiul cel mai obscur al ignoranţei.

O dată cu începerea risipirii ignoranţei şi lărgirii orizontului lor de cunoaştere, oamenii încep să-şi dea seama că aceste lucruri la care s-au închinat şi au crezut, nu au o poziţie mai privilegiată decît a lor, din care cauză nu se pot aştepta la vreo protecţie din partea lor. Astfel, ei au constatat că nivelul apelor unui rîu şi creşte, şi descreşte, iar uneori rîul se şi usucă, munţii semeţi pot fi mutaţi din loc, de către om, productivitatea solului, de multe ori, nu depinde de el însuşi, ci de ploaie. Dar şi existenţa ploii are în vedere anumite condiţionări. Ea, la rîndul ei, depinde de nori şi de curenţii care transportă aceşti nori. Curenţii de aer, de asemenea, depind de alte fenomene.

Evoluţia tuturor aştrilor este în strictă dependenţă de unele legi imuabile.

În faţa acestor realităţi gîndirea umană încearcă să descopere care este totuşi legea aceea supremă care orînduieştejntreg universul. Cîtă organizare şi armonie există în acest univers! Într-o armonie perfectă se află fenomenele şi acţiunile antagonice! Desigur că acest echilibru perfect existent între aceste puteri şi fenomene se datorește unei legi, unei voinţe supreme. În faţa acestei unităţi şi subordonări ale tuturor acestor puteri şi fenomene unei singure voinţe supreme, omul a renunţat să se mai închine unor aşa-zişi zei, concentrîndu-şi atenţia asupra unei singure divinităţi, care era deasupra tuturor acestor zei. El a înţeles că dacă ar fi existat mai mulţi zei independenţi unul de celălalt, acest echilibru al universului ar fi fost afectat grav.

Observînd cu atenţie tot ce se întîmplă în jurul său şi în natură, în general, omul a ajuns la concluzia că şi lucrurile ca focul, apa, anumite animale etc., la care se închina înainte, se află sub autoritatea unei puteri absolute. El începe să privească lucrurile şi mai în profunzime, punîndu-şi diferite întrebări.

Cîtă perfecţiune există în faptul că soarele răsare şi apune cu o precizie greu de imaginat şi cîtă armonie şi concordanţă există în manifestarea ciclică a unor fenomene ca zi şi noapte, anotimpuri, ploaie şi vînt etc.

Omul a denumit această putere supremă **Allah, Permeşvar, God, Huda-i Hudagan, Dumnezeu.** Dar, din cauză că bezna ignoranţei încă persistă, oamenii nu renunţă uşor la zeii la care se închinau înainte de a-l descoperi pe Allah. Oamenii se gîndesc că pentru a cîştiga bunăvoinţa zeului suprem, bunăvoinţa lui Allah, înainte de toate trebuie să cîştige bunăvoinţa zeilor mai mărunţi. Aici se pot imagina treptele ierarhice ale unui minister, unde, pentru a ajunge la ministrul plin, trebuie să treci pe la mai multe trepte ierarhice în structura ministerului respectiv. Astfel după această concepţie, zeii mai mici sînt folosiţi ca mijloc care asigură apropierea de zeul cel mare.

O dată cu lărgirea orizontului de cunoaştere a omului, creşte şi nemulţumirea lui din cauza numărului mare de zei.

Oamenii mai instruiţi studiază mai în profunzime aceste lucruri şi din ce în ce mai mulţi dintre aceştia ajung la concluzia că aşa-zişii zei, cu înfăţişare de om, nu posedă însuşiri divine, mai mult, ei îşi dau seama că aceştia sînt nişte creatuFi chiar mai neajutorate decît omul. Dar ideea de monoteism mai poartă în ea unele rămăşiţe ale ignoranţei. Tocmai de aceea unii oameni cred că Allah este o fiinţă în carne şi oase şi că are o reşedinţă determinată. Unii cred că Allah coboară pe pămînt, sub înfăţişare de om, iar alţii nutresc convingerea că Allah, după ce a pus la punct toate treburile universului, acuma se odihneşte undeva retras. Oamenii mai cred că pot intra în voia lui Allah doar prin intermediul unor sfinţi şi spirite şi că pînă nu se cîştigă bunăvoinţa acestora nu se poate face nimic. Mai sînt o serie de oameni care cred că Allah este o fiinţă în carne şi oase şi găsesc de cuviinţă să ţină undeva la vedere figura lui, pentru a se închina. Aceste idei denaturate au continuat să existe multă vreme şi nu au dispărut chiar aşa de uşor. Aceste obiceiuri mai persistă şi astăzi în rîndul unor categorii de oameni.

Teuhid'ul este o chintesenţă a tuturor ideilor transmise oamenilor de Allah, prin intermediul profeţilor, privind noţiunea de Allah. La început acest mesaj a fost transmis, pe pămînt, prin intermediul lui Adam. Acelaşi mesaj l-au transmis oamenilor Noe, Avraam, Moise şi Isus. Mesajul transmis oamenilor de Muhammed a fost acelaşi mesaj ca al predecesorilor săi. Acest mesaj este de cea mai mare valoare. Ştiinţa cuprinsă în acest mesaj este simplă, categorică şi cu desăvîrşire ferită de ignoranţă. Omul a greşit şi a păcătuit devenind idolatru, numai atunci cînd nu au vrut să ştie de acest mesaj al profeţilor. însă **Teuhid'ul** risipeşte toţi norii ignoranţei şi luminează orizontul cu raza adevărului.

Acum să vedem ce adevăruri mari exprimă această propoziţie scurtă **La ilahă illallah.**

în primul ne întîlnim aici cu problema divinităţii. Ne aflăm faţă în faţă cu o lume imensă şi fără limite. Gîndirea omenească nu poate înţelege începuturile ei şi nu-şi poate imagina care îi va fi sfîrşitul. Din vremuri imemorabile ea acţionează pe un drum prestabilit şi se întinde spre viitor. în univers au apărut diferite fiinţe şi încă continuă să mai apară.

Evenimentele se derulează atît de ameţitor, chiar şi o inteligenţă vie se găseşte în dificultate de a le putea urmări. Fără un sprijin din altă parte omul nu poate percepe sau intui, de unul singur, acest adevăr. De aceea el este înclinat să creadă că totul a apărut ca rezultat al hazardului.

Universul nu este o formaţiune întîmplătoare de materie, un conglomerat haotic de lucruri, o acumulare absurdă de obiecte, lucruri şi fenomene. Desăvîrşirea şi perfecţiunea existente în univers nu sînt posibile în afara unui unic ziditor, conducător şi supraveghetor suprem. Dar cine poate să fie creatorul şi suveranul acestui univers? Acest lucru poate să-l îndeplinească doar unul care este suveranul tuturor lucrurilor, unul care este veşnic, unul care are puteri nelimitate şi în sfîrşit, unul care este la curent cu tot ce există în univers, într-un cuvînt, unul atotputernic. În acelaşi timp, pe lîngă puterile nelimitate pe care le deţine, trebuie să fie, fără vicii. Numai o asemenea făptură poate fi creatorul, suveranul şi supraveghetorul universului.

Mai mult, toate aceste însuşiri divine trebuie să se concentreze într-o singură făptură. Se exclude ideea existenţei a două sau mai multe făpturi cu însuşiri şi caracteristici egale. în caz contrar, ar fi existat contradicţii între acestea. De aceea există o singură făptură cu puteri nelimitate, de care depind şi căruia se supun celelalte făpturi şi fenomene. Această situaţie se poate compara ***cu*** unele realităţi din viaţa socială. Aşa spre exemplu, la conducerea unui judeţ nu pot exista doi prefecţi, aşa cum o armată nu poate avea doi comandanţi supremi.

Universul este un tot indivizibil şi de aceea existenţa unor mai mulţi zei care să aibă misiuni şi atribuţii separate şi distincte se exclude; altfel ar fi existat un haos general în univers.

Cu cît ne gîndim mai mult asupra acestei chestiuni, cu atît ajungem la convingerea că există un singur creator şi un singur suveran al acestui univers. Tocmai de aceea politeismul constituie o formă a ignoranţei şi nu are un temei raţional. Realităţile existente în viaţă şi în natură atestă aceste afirmaţii. Aceste realităţi îl conduc pe om la adevăr, adică la **teuhid** (Allah este unic).

Avînd în vedere această convingere, această credinţă în faptul că **Allah este unic,** să observăm cu atenţie acest univers infinit. Oare puteţi să întîlniţi între tot ce vă înconjoară, între tot ce vedeţi, observaţi, percepeţi sau între tot ce sînteţi capabili să imaginaţi o asemenea făptură, un asemenea lucru sau fenomen? Soarele, luna, stelele, animalele, păsările, peştii, materia, banul sau cineva dintre oameni posedă asemenea însuşiri? Desigur că nu! Pentru că tot ce există în univers a fost creat, se află sub un control permanent şi este orînduit pînă în cele mai mici amănunte. Ele depind unele de altele şi sînt muritoare şi trecătoare. Nu au independenţa de acţiune şi nu-şi pot continua existenţa. Starea de neajutorare în care se află fiecare din ele, reprezintă dovada faptului că haina divinităţii nu li se potriveşte. Ele nu prezintă nici cel mai mic semn al divinităţii şi nu au absolut nici o legătură cu divinitatea. Ele sînt lipsite de această putere divină şi a le atribui un statut divin constituie o mare nedreptate şi ignoranţă. Semnificaţia lui **La ilahă** (alt Allah nu există) este aceasta. Nu există vreun om sau lucru care să merite credinţa sau închinarea noastră.

InvestigaţiileHn această direcţie nu se opresc aici. Mai înainte am înţeles că nici o fiinţă umană şi nici altceva din univers nu posedă însuşiri divine. Această investigaţie a noastră ne conduce, cu certitudine, la acel adevăr, de netăgăduit, că tot ce există în acest univers a fost creat de o putere supremă, că tot ce se întîmplă în univers este supus voinţei Lui. Această putere se numeşte Allah, iar în ceea ce priveşte însuşirea sa divină este unic şi nu poate avea vreun termen de comparaţie.

Această nouă cunoaştere este superioară tuturor celorlalte care au precedat-o pe aceasta. Această cunoaştere constituie punctul de plecare pentru celelalte cunoaşteri. Absolut în toate domeniile de cercetare ca fizica, economia, politica, sociologia, arta şi alte domenii, semnificaţia şi însemnătatea acestei mici sintagme **(La ilahă illallah)** va fi şi mai mare, o dată cu aprofundarea investigaţiilor în aceste domenii. Dar acest mod de înţelegere a lucrurilor constituie cheia care deschide orice uşă în domeniul cercetării, lumina care călăuzeşte drumul cercetătorului spre adevăr. Dacă acest

adevăr este contestat, atunci acest drum nu va conduce niciodată la adevăr şi cei care vor merge pe acest drum greşit vor fi întotdeauna deziluzionaţi.

Efectele Teuhid'ului în viaţa omului

Iar acum să analizăm efectele lui **La ilahă illallah** în viaţa omului şi să vedem de ce oamenii care cred în aceste cuvinte se bucură numai de succese în viaţă, iar pe cei care nu cred, îi urmăreşte, la tot pasul, insuccesul şi nenorocirea:

1. În primul rînd trebuie ştiut că cineva care crede în aceste cuvinte nu poate fi un om îngust la minte. Acesta crede într-un singur Allah, care este creatorul cerurilor şi pămîntului, stăpînul tuturor zărilor şi binefăcătorul întregii lumi. Cu această credinţă el se simte contopit cu universul. Gîndeşte că tot ce există în acest univers aparţine lui Allah. Nu este deloc părtinitor în gîndire şi acţiune. Tandreţea, dragostea lui nu se limitează la un cerc restrîns de oameni şi lucruri. Are vederi largi, i se lărgeşte orizontul în toate privinţele, devine liber şi este infinit în simţiri, aşa cum este infinită lumea creată de Allah. Oare un om care crede în mai mulţi zei sau care se închină la nişte idoli poate să aibă o structură psihică sănătoasă, ca acest om care crede în Allah?

2. Această credinţă conferă omului un respect deosebit faţă de sine şi constituie sursa inepuizabilă de mîndrie personală. Un credincios ştie cu siguranţă că toată puterea o deţine Allah, că nimeni în afară de El nu poate să-i facă vreun bine sau rău sau să-i dea viaţă şi să-i ia viaţa, să-l sature sau să-l lase flămînd etc. Această credinţă în Allah îl face să nu-i fie teamă de nici un pericol, ori de unde ar veni. Nu-i e teamă de măreţia nimănui. Doar cei care nu cred în Allah sau cei care se închină la fel de fel de obiecte şi fenomene ale naturii au această teamă şi se roagă în genunchi în faţa acestor fenomene, implorînd protecţia lor.

3. Pe lîngă respectul avut faţă de propria persoana, această credinţă ît înnobilează şi cu însuşirea de a fi modest şi-l apără de ostentaţie şi prefăcătorie. Un credincios niciodată nu este îngîmfat şi orgolios. El nu poate fi orbit de puterea, averea şi bogaţia pe care le deţine, pentru că el este conştient de faptul că totul i-a fost dat de către Allah şi că

pricind poate să i-l ia înapoi. în contrast cu acesta, un necredincios cînd ajunge să fie înstărit, acest lucru îl face îngîmfat şi orgolios. Se întîmplă aşa pentru că el are convingerea că doar prin meritul său personal a intrat în posesia acestor bunuri.

4. Această convingere îl face pe om virtuos şi drept. El nutreşte convingerea că pentru ei altă cale de realizare şi izbăvire, în afara purităţii spirituale şi integrităţii! morale, nu există. Cel drept este acela care are credinţa deplină în Allah. Tocmai această credinţă determină apariţia în sufletul lui a convingerii că dacă nu duce o viaţă corectă şi nu este animat de sentimentul de dreptate, nu va reuşi în viaţă. El este animat de convingerea că dacă nü aré această credinţă nu va reuşi în nici un domeniu. Unii dintre aceştia cred că e de ajuns **ca** fiul lui Dumnezeu să ceară iertare pentru ca să i se ierte păcatele. Alţii cred că ei sînt supuşii favorizaţi ai lui Dumnezeu şi că de aceea nu vor fi pedepsiţi pentru păcatele lor. Sînt mulţi alţii care păcătuiesc nutrind speranţa că sfinţii îi vor apăra în faţa lui Dumnezeu. Unii păcătoşi îi făgăduiesc diferite daruri şi jertfe lui Dumnezeu, crezînd că **mituin- du-l** astfel pe Dumnezeu îl vor îndupleca să le ierte păcatele şi fărădelegile.

Procedînd astfel ei se afunda şi mai mult în mrejele necredinţei şi păcatului şi amăgiţi de atitudinea aberantă de felul arătat mai sus, nu se mai îngrijesc să se pocăiască şi să-şi caute calea spre Dumnezeu, atît timp cît încă nu e prea tîrziu.

în ceea ce-i priveşte pe atei, aceştia, de fel, resping categoric orice credinţă în Dumnezeu, în viaţa de apoi, în nemurirea sufletului. De aceea ei se consideră cu desăvîrşire liberi de a înfăptui orice doresc pe această lume, fără a fi preocupaţi de gîndul că vor da vreodată socoteală pentru faptele lor. Ei trăiesc ca sclavi ai propriilor pofte şi dorinţe.

5. Un om credincios nu cade, în nici o situaţie, în disperare şi în deznădejde. în momente grele el îşi păstrează neştirbită speranţa în puterea şi bunătatea lui Allah. Această credinţă îi alină necazul şi durerea şi îl întăreşte fizic şi moral, în vederea depăşirii acestor necazuri. Cel care are credinţa întreagă în Allah se poate întîmpla să fi fost refuzat, respins de

cei de care avea nevoie, se poate întîmpla să nu-i fi mers deloc bine şi se mai poate întîmpla ca toţi să-l fi părăsit, dar credinţa şi încrederea pe care o are în Allah nu-l vor părăsi niciodată şi stimulat şi încurajat de această credinţă el îşi va continua neabătut lupta. De aceea, cei care cred în diferiţi idoli, necredincioşii şi ateii au sfletele anchilozate şi de aceea în momentele grele dispera repede şi în multe cazuri ajung la sinucidere.

6. Credinţa în Allah formează la om o extraordinară voinţă, putere de a răbda şi un sentiment puternic de încredere în Allah. Cînd omul se dedică în întregime să respecte şi să aducă la îndeplinire voinţa lui Allah, atunci el nu are nici o îndoială că Allah nu-l va ajuta în momentele grele. Această încredere în puterea lui Allah de a-l ajuta, îi conferă o fermitate ieşită din comun şi nimeni şi nimic nu poate să-l abată din drumul lui spre Allah. Un idolatru, un necredincios sau un ateu nu poate să fie învestit cu o asemenea hotărîre şi fermitate.

7. Această credinţă îi conferă omului un curaj şi o îndrăzneală neobişnuite. Sînt două situaţii care îl fac pe om fricos: a) frica de moarte şi grija pentru siguranţa sa; b) posibilitatea ca cineva să-i ia viaţa şi gîndul salvării de la moarte, prin orice mijloace.

La ilahă illallah îl salvează pe om de ambele aceste frici. El nici nu se mai gîndeşte la frică din moment ce ştie că viaţa lui, bunurile şi toate celelalte lucruri pe care le are aparţin lui Allah.

El se simte liber şi de cealaltă frică, ştiind că numai Allah are puterea de a-i lua viaţa. Ştie că îi este predestinat să trăiască un anumit timp. Nici o forţă din lume nu-i poate lua viaţa atît timp cît nu sosește timpul fixat dinainte. Tocmai de aceea nu există cineva mai curajos decît cel care are credinţă în Allah. Nimic nu-l poate intimida şi nu-l poate răpune nici cea mai înfricoşătoare forţă din lume. în lupta pentru credinţa în Allah, el este în stare să învingă forţe mult mai superioare decît el. De unde să aibă o asemenea hotărîre nestrămutată şi curaj un idolatru, un necredincios sau un ateu? Ei consideră propria

lor viaţă ca cel mai de preţ lucru din lume şi se tem ca nu cumva să fie omorîţi de către duşmanii lor şi găsesc salvarea numai într-o fugă laşă.

8. **La ilahă illallah** aduce credinţă, prosperitate şi fericire, salvează conştiinţele de sentimente urîte ca invidia, pizma şi mînia şi elimină din capul omului acel gînd josnic care are în vedere folosirea oricăror mijloace pentru a-şi atinge scopurile. Un musulman înţelege că toate bunurile sînt în mîinile lui Allah, că le repartizează oamenilor cum doreşte şi în cantităţile ştiute numai de El, că onoarea, puterea, renumele şi autoritatea depind de voinţa Lui, că El învredniceşte oamenii cu aceste calităţi şi că datoria omului este de a munci corect şi cu perseverenţă. Un credincios ştie că orice succes sau insucces depinde de bunăvoinţa lui Allah şi că dacă El voieşte să fie într-un fel sau altul, atunci nici o putere nu poate să i se opună sau să-l oprească.

Pe de altă parte, idolatrii, necredincioşii şi ateii consideră că succesul şi insuccesul depind doar de munca depusă de ei şi că acestea sînt condiţionate de anumite împrejurări favorabile şi nefavorabile pămînteşti. De aceea, ei sînt în permanenţă sclavii lăcomiei şi zgîrce- niei lor. Ei nu ezită nici o clipă să dea mită, să linguşească, să apeleze la tot felul de intrigi sau alte căi ilicite şi murdare pentru a-şi astîmpăra setea lor de înavuţire. Ei sînt bolnavi de invidie şi pizmă cînd alţii reuşesc în viaţă. Nu se dau în lături de a face tot ce le stă în putinţă pentru a-i lichida pe adversarii lor.

9. Cea mai importantă menire a lui **La ilahă illallah** este de a asigura apropierea şi credinţa omului faţă de Allah. Cel care crede în El este convins că Allah ştie absolut tot ce se întîmplă în lume, că nimic nu poate fi ascuns de El. Allah cunoaşte toate gîndurile noastre ascunse bune sau rele. Noi putem să tăinuim unele lucruri faţă de semenii noştri, dar de Allah nu se poate ascunde absolut nimic. Cu cît credinţa unui om faţă de Allah este mai mare şi mai puternică, cu atît el va fi mai supus voinţei Lui şi va respecta legile lui Allah,

respectîndu-le în orice condiţii. Un credincios procedează astfel pentru că el ştie că se află sub controlul permanent al puterii divine şi că nimeni nu poate fi scutit de acest control şi supraveghere permanente.

Aşa cum s-a explicat şi mai înainte, **musulman** înseamnă un om care crede în Allah şi tocmai de aceea prima condiţie pentru a fi musulman este de a crede în **La ilahă illallah,** ceea ce înseamnă că dacă omul nu crede în Allah ca unic creator şi suveran al lumii, atunci el nu poate fi musulman.

Principiul de bază în învăţătura lui Muhammed îl constituie credinţa în Allah ca unic creator şi suveran al lumii. în acest principiu rezidă fundamentul şi forţa islamului. Toate celelalte legi, dispoziţii, porunci se întemeiază pe acest principiu. Fără acest principiu de bază n-ar exista nici islamul.

II. CREDINŢA ÎN ÎNGERII LUI ALLAH

Profetul Muhammed a poruncit musulmanilor să creadă în îngerii lui Allah. Acest crez în îngerii lui Allah constituie al doilea principiu de bază al islamului. Acest principiu are menirea de a purifica concepţia de monoteism, de toate impurităţile posibile şi de a menţine această concepţie departe de pericolul idolatriei.

Idolatria presupune credinţa în două tipuri de creaturi:

a) în creaturi concrete, cu existenţă materială ca Soarele, Luna, aştrii, focul, apa, diferite animale, chiar şi oameni importanţi, deosebiţi.

b) în creaturi abstracte, care nu au existenţa materială. Acestea sînt acele făpturi, despre care se crede că guvernează universul. Aşa spre exemplu se crede că o asemenea creatură provoacă ploaia. Amîndouă aceste laturi ale idolatriei sînt combătute şi desfiinţate de **La ilahă illallah,** ceea ce înseamnă că Allah este unic şi suveran peste tot universul.

Profetul Muhammed ne învaţă că îngerii sînt acele făpturi ale lui Allah despre care se mai spune că sînt zei sau fii de zei. îngerii sînt la porunca lui Allah şi sînt atît de supuşi Lui că îi respectă cu cea mai mare strictețe poruncile. Allah, pentru a-şi guverna împărăţia, îi împuterniceşte pe aceşti îngeri.

Aceştia îi îndeplinesc toate poruncile cu cea mai mare migală. Ei nu au nici o împuternicire pentru a acţiona după voia lor. Ei nu pot, în nici un fel să încalce hotărîrile lui Allah şi de aceea constituie o înjosire pentru om ca să se roage lor, să implore ajutorul lor. Acest lucru se explică şi prin faptul că atunci cînd a fost creat omul, Allah i-a obligat să fie supuşii lui Adam şi, mai mult, învestin- du-l pe Adam cu şi mai multe puteri decît aceşti îngeri, l-a însărcinat ca trimis al său pe pămînt. Tocmai de aceea constituie o înjosire pentru om să se închine unor îngeri, care la începuturi au sarcina de a se închina în faţa primului om.

Profetul Muhammed ne-a interzis să ne închinăm îngerilor, dar în acelaşi timp ne-a arătat că îngerii sînt făpturile alese ale lui Allah, pentru că sînt făpturi pure, fără păcate, şi îndeplinesc cu stricteţe voinţa şi poruncile lui Allah. în plus, ne-a mai învăţat că îngerii se află tot timpul în preajma noastră şi că sînt legaţi de noi şi tot timpul sînt împreună cu noi. Ei ne urmăresc tot timpul şi înregistrează toate faptele noastre bune sau rele. La moarte, atunci cînd ne prezentăm în faţa lui Allah, ei prezintă un raport complet asupra vieţii pe care am dus-o pe pămînt. Acest raport este de o exactitate desăvîrşită.

Profetul nostru ne mai învaţă că îngerii au o substanţă nobilă. Alte amănunte în legătură cu însuşirile şi caracteristicile lor nu cunoaştem. Tocmai de aceea noi nu le putem atribui, din propria iniţiativă, nişte însuşiri neadevărate. Iar atunci cînd ni se cere să ne închinăm lor, să nu facem acest lucru. în acelaşi timp, este mare păcat să renegăm existenţa lor.

în primul rînd pentru că nu avem nici un motiv să facem acest lucru. în al doilea rînd, renegîndu-i cădem în păcatul de a-l fi făcut mincinos pe profetul nostru. Noi credem în existenţa îngerilor, numai pentru că profetul nostru Muhammed ne-a îndemnat şi ne-a învăţat să procedăm astfel.

III. CREDINŢA ÎN CĂRŢILE LUI ALLAH

Al treilea principiu fundamental, a treia dogmă pe care profetul Muhammed ne-a învăţat s-o respectăm este credinţa

în cărţile sfinte ale lui Allah, pe care le-a trimis, în diferite perioade, prin intermediul unor profeţi.

Allah, şi înainte de profetul Muhammed, a trimis profeţilor cărţi sfinte. Aceste cărţi au fost trimise lor în modul cum i-a fost trimis profetului Muhammed, **Coranul.** Astfel profetului Ibrahim (Avraam) i-a fost trimis **Suhuf** (Pagini), profetului Musa (Moise) **Teurat** (Vechiul Testament), profetului David **Zebur**(Psalmii din „Vechiul Testament") şi profetului Isa (Isus) **Indjil** (Evanghelia). Noi nu cunoaştem denumirile altor cărţi sfinte trimise altor profeţi. Cert este faptul că noi credem în toate cărţile sfinte trimise de Allah.

Dintre cărţile sfinte enumerate mai sus doar cartea **Suhuf** a lui Avraam nu a ajuns pînă la noi. Celelalte trei cărţi sfinte au ajuns pînă în zilele noastre, aparţinînd evreilor şi creştinilor. Numai că în legătură cu acestea Coranul ne face cunoscut că aceste cărţi au fost modificate şi denaturate de către oameni şi că, cuvîntul lui Allah este amestecat cu unele invenţii. Această acţiune de modificare şi denaturare a textelor acestor cărţi a fost atît de profundă şi evidentă că înşişi evreii şi creştinii recunosc acest lucru. Din păcate, acest proces de modificare şi denaturare a acestor cărţi sfinte continuă şi în zilele noastre.

Într-adevăr, atunci cînd ne aplecăm cu mai multă atenţie asupra acestor cărţi, constatăm că multe capitole şi o serie de porunci menţionate în ele nu pot fi atribuite lui Allah. În aceste cărţi cuvîntul lui Allah este amestecat cu invenţiile oamenilor. Nu deţinem nici un fel de instrument care să ne ajute să separăm cuvîntul lui Allah de creaţiile obişnuite ale oamenilor. Profetul Muhammed îi îndemnă pe musulmani să creadă în aceste cărţi sfinte, pentru că sînt trimise de Allah unor profeţi, deşi mai tîrziu acestea au fost denaturate şi din care cauză Allah a găsit potrivit să trimită Coranul pentru a repara greşelile comise de oameni faţă de cărţile pe care le trimisese mai înainte.

Coranul este ultima dintre cărţile sfinte trimise oamenilor de către Allah şi există unele deosebiri între această carte şi cele precedente. Aceste deosebiri constau în următoarele:

1. La majoritatea celor precedente textul original s-a pierdut, astăzi existînd doar textele prelucrate. Pe de altă parte, Coranul a ajuns pînă la noi în forma în care a fost revelat de Allah profetului Muhammed. Şi de atunci nu a suferit nici cea mai mică modificare, rămînînd complet original. Există toate premisele că şi în viitor textul autentic al Coranului se va păstra intact.

2. în cărţile divine anterioare oamenii au denaturat cuvîntul lui Allah prin introducerea unor creaţii proprii în textul original. Numai în Coran cuvîntul lui Allah a fost păstrat nealterat. Acest adevăr este recunoscut şi de adversarii islamului.

3. Se poate afirma cu argumente istorice că unele popoare nici nu au avut cărţi sfinte şi că aceste cărţi sînt trimise unor profeţi. Dar tot atît de adevărată este şi constatarea că au mai existat şi alte cărţi sfinte trimise, în diferite perioade, unor profeţi despre care noi astăzi nu mai ştim nimic. în această privinţă Coranul are complet altă situaţie. Chiar şi adversarii islamului recunosc că există dovezi indubitabile în ceea ce priveşte faptul că Coranul a fost revelat profetului Muhammed. Aceste dovezi sînt atît de zdrobitoare, încît se pot stabili cu exactitate şi perioadele şi împrejurările în care au fost revelate părţile Coranului.

4. Cărţile divine anterioare, de regulă, au fost revelate în antichitate, în nişte limbi moarte. Astăzi nici un popor sau comunitate nu foloseşte acele limbi. Sînt doar cîţiva specialişti care susţin că ştiu limbile respective. Din această cauză, chiar dacă aceste cărţi s-ar fi păstrat în forma lor originală, astăzi ar fi fost imposibil de descifrat aceste cărţi.

în contrast cu această realitate, limba Coranului este o limbă vie, o limbă care este limba maternă a milioane de oameni şi de asemenea alte milioane de oameni au învăţat-o şi o înţeleg. Această limbă se studiază aproape în toate universităţile din lume. Orice om simplu poate să învețe această limbă, iar dacă nu are destul timp, poate găsi oriunde pe cineva care să cunoască această limbă şi să-l ajute la înţelegerea textului Coranului.

5. Cărţile divine existente, la început, au avut în vedere doar anumite popoare şi cuprindeau principii şi precepte specifice perioadei respective. Astăzi conţinutul lor este depăşit, din care cauză nu sînt urmate cu atîta străşnicie. De aici se poate trage concluzia că aceste cărţi aveau o adresă îngustă, neavînd în vedere toţi oamenii de pe planetă.

în contrast cu această situaţie, Coranul vizează întreaga unitate. Nici măcar o singură normă, precept, învăţătură nu se limitează la un grup restrîns de oameni. Tot aşa, toate poruncile, toate normele şi preceptele din Coran au o valabilitate nelimitată în timp. Toate aceste argumente confirmă încă o dată universalitatea Coranului.

6. Nu se poate contesta faptul că şi celelalte cărţi divine preamăresc binele şi virtutea, educă în spiritul dreptăţii şi adevărului şi îndeamnă oamenii să trăiască o viaţă care să fie conformă cu voinţa lui Allah. Dar dogmele, principiile cuprinse în aceste cărţi nu aveau vastitatea şi profunzimea celor cuprinse în Coran. Numai şi numai Coranul este cartea divină care rezolvă absolut toate laturile vieţii umane, în cel mai înalt grad.

7. Datorită intervenţiei oamenilor şi a denaturării de către ei a acestor cărţi divine, în ele s-au strecurat multe precepte, reguli, norme care astăzi nu pot fi acceptate de logica umană. Mai mult, în aceste cărţi sînt strecurate şi unele lucruri obscene, neadmisibile.

Coranul în schimb este ferit de asemenea denaturări şi falsificări. El nu conţine absolut nimic care să contravină logicii elementare şi nimic din el nu poate fi calificat ca fiind neconform cu realitatea.

Nu conţine nici măcar un cuvînt care să îndemne omul la nişte comportări şi acţiuni greşite, la tot felul de atitudini contrare firii umane. Coranul este încărcat, de la început pînă la sfîrşit, de adevăruri, învăţături şi pilde de necontestat. Cuprinde ideile cele mai bune şi legile cele mai perfecte pentru civilizaţia umană. Este o călăuză inestimabilă în viaţa omului şi un îndrumător de neînlocuit, care ne conduce la mîntuire.

Datorită acestor însuşiri ale Coranului, tot mai mulţi oameni îşi exprimă credinţa în această carte sfîntă şi tot mai

mulţi oameni părăsesc celelalte cărţi în favoarea ei, pentru că numai Coranul conţine toate cunoştinţele de care are nevoie omul pentru a fi în voia lui Allah. Tocmai de aceea umanitatea nu mai are nevoie de o altă carte divină.

Analiza deosebirilor existente între Coran şi celelate cărţi sfinte ne conduce, fără îndoială, la recunoaşterea faptului că simţim, în sufletele noastre o credinţă incomparabil mai mare în Coran, decît în celelalte cărţi sfinte.

Respectul şi credinţa faţă de celelalte cărţi sfinte se datorează faptului că şi ele au fost revelate de Allah. Dar credinţa noastră în Coran trebuie să fie cu atît mai mare, cu cît, spre deosebire de celelalte cărţi sfinte, în el s-a păstrat intact cuvîntul lui Allah, aşa cum el a fost revelat profetului nostru Muhammed.

IV. CREDINŢA ÎN PROFEŢII LUI ALLAH

În ultimul capitol analizasem faptul că profeţii au fost numiţi din rîndul mai multor neamuri şi ca în general ei au propovăduit aceeaşi religie pe care a propovăduit-o şi profetul Muhammed. Din acest punct de vedere toţi profeţii sînt egali între ei. Cineva care acceptă pe unul dintre ei, implicit trebuie să-i accepte şi pe ceilalţi, iar cine reneagă pe unul dintre ei, trebuie să renege şi pe ceilalţi în bloc. Motivul acestei situaţii este destul de simplu. Să ne închipuim că zece persoane fac împreună o declaraţie. Dacă acceptaţi că unul dintre ei spune adevărul, atunci înseamnă că acceptaţi şi faptul că şi ceilalţi spun adevărul. Iar dacă refuzaţi pe unul dintre ei, înseamnă că îi refuzaţi şi pe ceilalţi în bloc. Tocmai de aceea în Islam este necesar să credem în toţi profeţii. Este **chiafir** (necredincios) cel care nu recunoaşte pe unul dintre profeţi, deşi pe ceilalţi îi recunoaşte şi crede în ei. După tradiţie se afirmă că ar fi existat de-a lungul timpurilor 124 000 de profeţi. Dacă am lua în calcul numărul neamurilor şi popoarelor care au perindat pe pămînt de-a lungul istoriei umane, de cînd s-a întemeiat lumea, această cifră n-ar fi exagerată. Dintre aceştia noi trebuie să credem în cei care sînt menţionaţi în Coran. În ceea ce-i

priveşte pe cei nemenţionaţi în Coran, credincioşii sînt îndemnaţi să ştie că şi aceia au fost trimişii lui Allah, pentru a lumina calea oamenilor. De aceea noi credem în toţi profeţii care au apărut în India, China, Iran, Egipt, Africa, Europa şi în alte multe zone şi ţări. Dar din cauză că numele lor nu sînt menţionate în Coran, noi nu avem cunoştinţe privind identitatea lor. Şi nici în ceea ce priveşte personalităţile aparţinînd altor religii nu ni s-a permis să vorbim cu dispreţ despre ei. Este posibil ca unii dintre aceştia să fi fost chiar profeţii lui Allah.

Acest lucru nu este permis şi pentru simplul motiv că învăţăturile unora dintre aceştia, aşa cum este cazul profeţilor Moise şi Iisus, au fost denaturate, după moarte, chiar de propriii lor adepţi. De aceea părerile noastre ostile nu vor fi exprimate în nici un caz în legătură cu aceştia ci, mai degrabă, în ce stare a ajuns religia după moartea lor. Noi, musulmanii preferăm să tăcem, decît să comitem un sacrilegiu, criticînd vreun profet al lui Allah.

Trebuie să ştim bine faptul că nu există nici o deosebire între ceilalţi trimişi ai lui Allah pe pămînt şi profetul Muhammed. Ni s-a poruncit să credem în toţi profeţii, fără nici un fel de discriminare. Cu toate acestea între profetul Muhammed şi ceilalţi profeţi există trei deosebiri :

1. Dacă ceilalţi profeţi au fost destinaţi unor anume popoare şi pentru o anumită perioadă de timp, profetul Muhammed a fost trimis întregii omeniri şi pentru toate timpurile.

2. învăţăturile celorlalţi profeţi ori nu s-au păstrat deloc, ori s-au păstrat parţial şi cu multe modificări şi denaturări. De aceea este foarte dificil să se stabilească astăzi cu precizie, esenţa învăţăturii acestor profeţi. în contrast, se cunoaşte pînă în cele mai mici amănunte învăţătura lui Muhammed, biografia şi predicile lui, modul lui de viaţă, trăsăturile lui morale, obiceiurile şi virtuţile lui. Pe scurt, întreaga lui viaţă. De aceea profetul Muhammed este singurul profet din şirul lung al profeţilor, pe urmele căruia se poate merge fără frica de a rătăci şi în cea mai mare siguranţă.

3. învăţăturile trimise cu ceilalţi profeţi nu erau atotcuprinzătoare. Fiecare nou profet a preluat învăţătura predecesorului său, a completat-o şi a actualizat-o. Tocmai prin acest fenomen se explică de ce învăţăturile profeţilor erau sortite uitării. Nu se mai simţea nevoia păstrării unei învăţături care fusese înlocuită cu alta care corespundea mai bine mersului societăţii în etapa respectivă.

în cele din urmă, cea mai perfectă învăţătură a fost transmisă omenirii prin intermediul profetului Muhammed şi toate celelalte învăţături anterioare au fost anulate de la sine. într-adevăr, n-ar fi avut nici un sens ca oamenii să urmeze o învăţătură cu multe imperfecţiuni, în situaţia existenţei unei învăţături, unei doctrine perfecte. Cine îl urmează pe profetul Muhammed implicit înseamnă că îi urmează şi pe toţi ceilalţi profeţi. Pentru că tot ce există bun şi durabil în învăţăturile acestora, se regăseşte concentrat în învăţătura lui Muhammed.

De aceea un credincios care preferă să urmeze învăţătura unui alt profet riscă să nu găsească toate preceptele şi dogmele necesare lui la acesta. Dar învăţătura lui Muhammed este perfectă şi numai ea poate să-i satisfacă complet cerinţele acestuia.

Tocmai de aceea credincioşii au datoria sfîntă de a-l urma pe Muhammed şi învăţătura sa. Un bun musulman trebuie să creadă, fără şovăire, în Muhammed şi să fie pătruns de faptul că :

a) Muhammed este profetul adevărat, de netăgăduit al lui Allah !

b) învăţătura, credinţa adusă de el este perfectă şi este la adăpost de orice fel de lacune sau erori.

c) Muhammed este ultimul profet al lui Allah, după el nu va veni altul pînă la sfîrşitul lumii şi nu va exista o altă persoană pe pămînt care să se bucure de credinţa semenilor săi.

V. CREDINŢA ÎN ZIUA DE APOI

Al cincilea principiu, dogmă a islamului, este crezul (credinţa) în ziua de apoi. Profetul Muhammed ne îndeamnă să

credem în faptul că morţii vor învia la sfîrşitul lumii şi va avea loc judecata de apoi, judecata divină.

Această lume şi tot ce există în ea, într-o bună zi, vor avea un sfîrşit. Totul va dispare. Această zi se numeşte **sfîrşitul lumii.** în ziua respectivă, toţi morţii, fără excepţie, vor învia şi se vor prezenta în faţa lui Allah, pentru judecată. Această zi poartă denumirea de **haşr** (adunare).

Un registru în care sînt consemnate toate faptele bune şi rele ale tuturor bărbaţilor şi femeilor va fi înmînat lui Allah, în vederea judecăţii de apoi, iar Allah va lua o hotărîre pentru fiecare om în parte, în funcţie de ceea ce este consemnat în acest registru. Vor fi cîntărite toate faptele bune şi rele ale fiecăruia. în funcţie de cum vor arăta talgerele balanţei, Allah va hotărî soarta fiecăruia: raiul şi fericirea veşnică sau iadul şi osînda veşnică.

NECESITATEA ACESTEI CREDINŢE

Credinţa în lumea de apoi a constituit mereu o parte componentă a credinţelor propovăduite de toţi profeţii, fără excepţie. Aşa cum a procedat Muhammed şi ceilalţi profeţi au propovăduit la rîndul lor acest crez în iminenţa zilei de apoi. Acest principiu constituie condiţia de bază pentru a deveni un bun musulman. Toţi profeţii au arătat, cu hotărîre, că cei care nu cred în ziua de apoi sau cei care se îndoiesc de ea, nu pot fi consideraţi credincioşi, întrucît negarea existenţei acestei zile anulează toate celelalte credinţe. Negarea credinţei în lumea de apoi anulează şi toate sancţiunile puse în vederea realizării unei vieţi normale şi îl împinge pe om în ghearele ignoranţei şi fărădelegilor. Un mic efort de gîndire ne înlesneşte lămurirea acestei probleme.

De obicei atunci cînd doriţi să făptuiţi ceva în viaţa dv. cotidiană, mai înainte de toate vă gîndiţi la consecinţele favorabile şi nefavorabile ale acestui act. Aşa este firea omului. Din instinct omul distinge ceea ce îi convine de aceea ce nu îi este folositor. Nimeni nu doreşte să-şi piardă timpul şi energia făcînd lucruri care nu-i folosesc la nimic, numai de dragul de a face ceva. Dar este ceva normal ca interesul omului să crească

faţă de o muncă oarecare, atunci cînd se convinge de utilitatea ei şi acest interes scade în măsura în care el este conştient de faptul că acea muncă nu este utilă pentru el. Un alt exemplu. De ce un copil îşi bagă mînaîn foc? El face acest lucru pentru că nu-şi dă seama că focul frige. Tot aşa, de ce un copil nu vrea să-şi pregătească în mod conştiincios lecţiile? Acest lucru se întîmplă pentru că el încă nu-şi dă prea bine seama de importanţa învăţăturii şi în acelaşi timp nu prea are încă încredere în îndemnurile celor mari în această direcţie.

Iar acum să vă gîndiţi la cineva care nu crede în lumea de apoi. Oare un astfel de om va mai accepta de bună voie credinţa în Allah şi un mod de viaţă conformă cu voia şi legile Lui? Ce importanţă va acorda el unei asemenea vieţi? În concepţia lui, credinţa în Allah, nu-i schimbă viaţa cu nimic. Şi atunci, cum de va fi posibil ca acest om să mai aibă credinţă în poruncile lui Allah, în profeţii şi cărţile Lui? Ce altă putere îl mai poate îndemna pe un astfel de om la luptă şi sacrificii şi feri de tot felul de capcane ademenitoare?

Mai mult, dacă ne gîndim mai bine vom înţelege că această credinţă în existenţa vieţii de apoi constituie cel mai important factor de orînduire a vieţii sale în această lume. Acceptarea sau refuzul acestei credinţe determină drumul unui om în viaţă.

Un om care are în vedere numai reuşitele şi nereuşitele sale în această lume este preocupat de foloasele şi pagubele pe care le poate avea doar în această lume. În contrast cu acesta, cineva care crede în viaţa de apoi va trata ca fiind lucruri trecătoare toate cîşti- gurile şi pierderile cu care se va confrunta în această lume şi de dra-gul unor foloase efemere, trecătoare el nu-şi va periclita fericirea sa veşnică. Acesta va privi lucrurile dintr-un unghi larg şi va avea permanent în vedere binele şi răul veşnic. El va face bine semenilor săi, oricît de mare ar fi preţul plătit pentru acest bine şi se va feri de rău oricît de scump l-ar costa. El va aprecia lucrurile din unghiul de vedere al veşniciei lor şi nu va fi niciodată sclavul propriilor sale toane şi capricii.

Deci, cei doi au concepţii diametral opuse despre această viaţă. La primul, noţiunea de bine se confundă cu

avantajele pe care i le oferă banul, bogăţia, aplauzele altora şi alte asemenea lucruri care îi aduc plăceri pămînteşti. El luptă prin toate mijloacele pentru o poziţie socială, putere şi renume. Să realizeze toate aceste scopuri ale sale şi să se înalţe cît mai mult constituie unica lui raţiune de a fi. Ca să reuşească în această direcţie el nu se dă înapoi de la nici un fel de căi murdare şi ilicite.

În contrast cu acesta, un credincios musulman are complet altă concepţie despre bine şi rău. După concepţia lui tot ce este după voia lui Allah este bine şi tot ce îl mînie este rău. Oricît de greu ar fi preţul pentru un bine făcut oamenilor el continuă să fie un om bun şi cumsecade. El este convins că pentru binele acesta, care l-a costat atît de scump, va fi răsplătit de către Allah şi că adevărata răsplată pentru el va fi răsplata care vine de la bunul Allah. El mai ştie că un om care a comis fapte rele, murdare, chiar dacă a scăpat de judecata oamenilor, el nu va putea scăpa de judecata lui Allah şi va răspunde după faptele comise.

Tocmai credinţa sau-lipsa de credinţă constituie cauzele comportamentului diferit al oamenilor pe acest pămînt. Cel care nu crede în viaţa de apoi, acela nu-şi poate modela viaţa după principiile şi canoanele islamului. Islamul porunceşte: **Daţi milostenii celor săraci.** La această poruncă răspunsul unui astfel de om va fi: „Nu dau, pentru că dacă dau milostenie mi se va împuţina averea, mai degrabă caut să cîştig şi mai mult pentru a avea şi mai mult". Acest soi de om nu va ezita să fure în situaţii dramatice şi pîinea din gura nevoiaşilor.

Islamul ne învaţă următorul lucru: **„Spuneţi totdeauna adevărul şi fugiţi de minciună, chiar dacă ştiţi că urmează să cîştigaţi imens spunînd minciună şi că veţi pierde şi mai mult spunînd adevărul".** Dar aceşti necredincioşi în replică spun: „Ce să fac cu adevărul care nu-mi foloseşte la nimic, ba din contră îmi provoacă numai prejudicii? De ce să nu folosesc minciuna care, fără nici un risc, îmi aduce numai beneficii, fără nici măcar să-mi păteze onoarea?". Cînd cineva plimbîndu-se undeva ferit de ochii lumii găseşte, întîmplător, ceva valoros, după islam el

trebuie să-şi pună problema: **„Acest lucru găsit nu este al tău, deci nu-l lua!"** Dar acesta se gîndeşte altfel: „De ce să nu-l iau din moment ce nu am plătit nici un ban pentru el şi nu am depus nici un fel de efort ca să-l dobîndesc! Nu m-a văzut nimeni care să mă reclame la poliţie sau să mă condamne pentru acest gest al meu necinstit. Atunci de ce să nu-l însuşesc?".

În situaţia cînd cineva, în secret, dă altcuiva un obiect spre păstrare, după care, întîmplător, decedează, atunci islamul îl avertizează pe acesta, zicînd: **„Nu însuşiţi ceea ce vi s-a încredinţat spre păstrare şi datl-l moştenitorilor celui decedat!"** Dar acesta în replică spune: „De ce să-l dau? Doar nu ştie nimeni că acela înainte de moarte, mi-a dat mie ceva. Atît timp cît există posibilitatea să cîştig ceva fără să am consecinţe neplăcute, atunci de ce să mă feresc!".

În consecinţă, trebuie subliniat faptul că islamul oferă căile cele mai bune de urmat în diferitele împrejurări ale vieţii. Dar necredinciosul este întotdeauna tentat să nu ţină seama de acest lucru.

Islamul apreciază şi evaluează lucrurile avînd în vedere scopul lor final, pe cînd necredinciosul urmăreşte cîştigul imediat, cîştigul în această lume.

A fi musulman este un lucru deosebit de important. Nu se poate concepe umanismul, bunătatea în afara acestei credinţe.

O CONCEPŢIE RAŢIONALĂ ASUPRA CREDINŢEI ÎN VIAŢA DE APOI

Este un adevăr de necontestat faptul că mintea omenească acceptă şi întăreşte autenticitatea şi adevărul celor afirmate de profetul Muhammed, în legătură cu viaţa de apoi.

Deşi noi credem în viaţa de apoi doar după îndemnurile profeţilor, totuşi dintre toate celelalte învăţături, cea a lui Muhammed, în legătură cu această chestiune, este cea mai logică şi cea mai clară.

În legătură cu viaţa de apoi există următoarele concepţii în lume:

1. Unii oameni susţin că după moarte nu mai rămîne nimic din om şi că după viaţa pămîntească nu mai există o altă viaţă. După aceşti oameni, credinţa în viaţa de apoi, n-are nici o legătură cu realitatea. Ei afirmă că aşa ceva nu este posibil şi că o asemenea concepţie este antiştiinţifică.

Această concepţie aparţine ateiştilor, care susţin că se bazează pe o abordare ştiinţifică a problemei şi că această concepţie a lor este susţinută şi de ştiinţele occidentale.

2. Alţii, pentru a-şi justifica faptele lor, pe acest pămînt, susţin că oamenii, după moarte, se nasc din nou. Dacă cineva a dus o viaţă nedemnă, a doua oară se naşte cu înfăţişare de animal sau plantă, sau cu înfăţişare de om rău, de om nedemn. Această concepţie apare în unele credinţe orientale.

3. Exista o altă concepţie care este concepţia conform căreia se spune că morţii ar învia la **sfîrşitul** lumii şi că toţi oamenii vor fi prezentaţi la judecata de apoi, adică la judecata divină unde se hotărăşte soarta lor: raiul şi fericirea sau iadul şi osînda veşnică. Acum să analizăm fiecare concepţie în parte.

Cei din prima categorie care au, spun ei, de partea lor autoritatea şi sprijinul ştiinţei, susţin că nu există o altă viaţă după moarte. Ei susţin că nu au întîlnit pe nimeni care să fi revenit la viaţă, după moarte, ca oricine să poată să vadă că oamenii după moarte se transformă în praf şi pulbere şi de aceea moartea constituie sfirşitul vieţii, neexistînd nici o formă de viaţă după moarte. Să fim atenţi puţin la logica acestora. Ceea ce susţin ei are într-adevăr o bază raţională? în această situaţie cînd n-au întîlnit nici un caz de revenire la viaţă, ei logic ar trebui să spună că **nu ştiu ce se întîmplă cu omul după moarte.** în loc de această atitudine loială şi corectă ei susţin sus şi tare că **după moarte nu exista nici o formă de viaţă** şi cînd spun acest lucru ei nu uită să amintească că această afirmaţie a lor are o bază ştiinţifică. în realitate, toate aceste afirmaţii ale lor sînt pure speculaţii.

în această problemă ştiinţa nu poate să ne dea un răspuns afirmativ sau negativ, din contră, ne atrage atenţia că afirmaţiile legate de inexistenţa unei alte vieţi după moarte,

sînt nefondate. Această atitudine a lor se poate asemui cu cel al unuia care, dacă nu a văzut niciodată vreun avion în viaţa lui, susţine că nu poate exista un asemenea aparat zburător făcut de mîna omului. Dacă un om sau chiar mai mulţi oameni n-au văzut cu ochii lor ceva, asta nu înseamnă că acel ceva nu există în realitate.

A doua concepţie susţine că oamenii se nasc şi mor de mai multe ori. Dacă în prima generaţie ă trăit o viaţă nedemnă, atunci a doua oară se naşte animal, iar dacă în prima generaţie a trăit ca animal, datorită bunei comportări, a doua oară se naşte om. Şi tot aşa viaţa şi moartea intră într-un cerc vicios, care nu poate să aibă nici o fundamentare raţională.

Acum să analizăm a treia concepţie. Prima argumentare de la care pleacă aceasta concepţie este următoarea; **Într-o bună zi această lume va avea un sfîrşit. Allah va distruge acest univers şi în locul lui va crea un sistem superior.**

Acest argument este corect, fără posibilitatea de a fi contestat într-un fel. Cu cît ne concentrăm gîndirea asupra esenţei acestui univers, cu atît ne dăm seama că el nu este dat odată pentru totdeauna. Această concluzie se degajă din acel adevăr că sursele sale de energie nu sînt nelimitate. Este aproape cert că acestea se vor epuiza într-o bună zi.Tocmai de aceea oamenii de ştiinţă acceptă ipoteza că la un moment dat soarele se va răci şi îşi va pierde toată energia, că aştrii se vor ciocni între ei şi că toate sistemele universului se vor transforma într-un haos general.

Admiţînd distrugerea completă a universului trebuie să admitem implicit că va intra într-o altă etapa de evoluţie, superioară.

A doua argumentare a acestei concepţii este următoarea: **Omul va căpăta din nou viaţă.** Oare acest lucru este imposibil? Să zicem că acest lucru n-ar fi fost posibil, atunci cum de a fost posibilă actuala viaţă a omului. Este fără îndoială că Allah, care a creat omul pe lumea aceasta, va proceda la fel şi pe lumea cealaltă. Acest lucru nu este doar o probabilitate, ci o certitudine.

A treia argumentare: **Toate faptele oamenilor sînt înregistrate cu precizie, fiind mai apoi prezentate lui Allah, în ziua judecăţii de apoi.**

Autenticitatea acestui argument este confirmată chiar de ştiinţa însăşi. Mai de mult se considera că sunetul determină apariţia unor unde uşoare în aer şi că apoi dispare cu totul. în momentul actual se ştie că sunetul lasă nişte amprente asupra obiectelor cu care vine în contact şi că datorită acestor amprente acest sunet poate fi reconstituit. Discurile de gramofon sînt făcute conform acestui principiu.

Al patrulea argument se bazează pe faptul că **în ziua judecăţii de apoi Allah va cere socoteală oamenilor pentru faptele lor din timpul vieţii, hotărînd raiul şi fericirea pentru cei cu credinţă şi cei'buni şi osînda veşnică pentru cei necredincioşi şi răi.**

Oare în această idee există ceva care să vină în contradicţie cu logica? Deseori ne este dat să vedem că cineva, deşi făptuieşte numai fapte bune, totuşi nu beneficiază de pe urma acestei comportări a sa, dar, în acelaşi timp, ne este dat deseori să ne întîlnim cu oameni care, deşi cîştigă enorm datorită comportării lor nedemne şi mîrşave, nu sînt pedepsiţi de nimeni. Observînd la tot pasul o asemenea nedreptate, involuntar ne gîndim că odată şi odată primul va fi recompensat pentru faptele sale bune, iar cel de-al doilea va fi pedepsit aspru pentru faptele sale rele. La această judecată de apoi vor fi dezvăluite toate păcatele, fără excepţie, chiar şi acele păcate săvîrşite cu gîndul. în urma acestei judecăţi de apoi va fi hotărîtă soarta oamenilor în funcţie de comportamentul practic şi mental pe care l-au avut în trecerea lor pe pămînt. în lumea de apoi, spre deosebire de lumea aceasta, lumea pămînteană, nu există anomalii de felul celor existente pe pămînt cînd un om de o valoare deosebită să fie în slujba unui prost sau un om cu o integritate morală aparte să fie batjocorit de unul lipsit de orice scrupule.

Ultimul argument al acestei concepţii este legat de probabilitatea existenţei raiului şi iadului.

Din moment ce Allah a putut să creeze soarele, luna, stelele şi pămîntul, atunci de ce n-ar fi putut crea raiul şi

iadul?! Cînd toţi morţii vor învia la sfîrşitul lumii şi vor răspunde, înaintea lui Allah, pentru faptele bune şi rele pe care le-au făptuit, în funcţie de gravitatea lor, Atotputernicul va hotărî pentru unii recompensa, iar pentru alţii osînda şi de asemenea va stabili şi locul unde vor sta cei buni, cei fără păcate, adică raiul şi locul unde îşi vor ispăşi osînda veşnică cei răi, cei păcătoşi, adică iadul.

După analiza tuturor acestor aspecte ale acestei chestiuni, credem că nimeni cu o gîndire raţională şi nimeni de bună credinţă, nu va putea să nu admită, să creadă în existenţa unei vieţi după moarte. Mai mult, oamenii cred în viaţa de apoi, şi pentru că profetul Muhammed îi învaţă că nu trebuie să se îndoiască de existenţa ei şi că această credinţă este numai şi numai pentru binele nostru.

Principiile enumerate mai sus constituie cele cinci dogme fundamentale ale Islamului. Esenţa lor este concentrată într-o mică propoziţie numită **Al-Kalimătlil Tayyibă** (Cuvinte de împăcare). Cînd un credincios pronunţă cuvintele **La ilahă illallah** (Nu există alt Allah în afară de Allah) înseamnă că el nu recunoaşte nici o altă divinitate în afară de Allah. Şi dacă la aceste cuvinte, adaugă şi cuvintele **Muhammed un-resulullah** (Muhammed este trimisul profetului Allah), înseamnă că el atesta şi accepta faptul că Muhhamed este trimisul lui Allah. Deci, alături de recunoaşterea ca profet al lui Muhammed, un musulman crede în Allah şi arată supunere devotată faţă de voia Lui, crede în toate cărţile sfinte vestite de Dumnezeu, în îngerii Lui şi în viaţa de apoi. Deasemenea, un bun musulman trebuie să respecte căile şi mijloacele de manifestare a credinţei şi a supunerii noastre faţă de Allah, definite şi cerute de profetul Muhammed. Aceasta este singura cale de mîntuire şi izbăvire...

CAPITOLUL 5
RUGĂCIUNEA

Analiza noastră de mai înainte a clarificat faptul că profetul Muhammed ne îndeamnă să urmăm următoarele cinci principii ale islamului:

1. Credinţa în Allah şi numai în Allah şi supunere devotată faţă de voia Lui.

2. Credința în îngerii Lui Allah.
3. Credința în cărțile sfinte vestite de Allah și credința în Coran, ultima carte sfîntă vestită de Allah.
4. Credința în profeții Lui Allah și în ultimul profet al său care este Muhammed.
5. Credința în lumea de apoi.

Aceste cinci principii constituie fundamentul islamului. Cineva care arată respect și credință față de aceste cinci principii intră în comunitatea islamică și devine un membru al acestei comunități. Dar, trebuie avut în vedere faptul că cineva nu poate să devină musulman doar prin vorbe. Cineva devine un bun musulman, mai ales, respectînd și îndeplinind, cu strictețe, toate canoanele pe care le-a vestit Allah prin trimisul său Muhammed. Această credință în Allah presupune manifestarea deschisă a supunerii față de voia Lui. Recunoașterea Lui Allah ca unic creator și suprem judecător al lumii presupune implicit și obligativitatea îndeplinirii unor îndatoriri pentru a cîștiga îndurarea lui Allah.

Credința în Allah presupune direct și credința în Coran, cartea sfîntă vestită de Allah, și în tot ce cuprinde această carte sfîntă. Un bun musulman acceptă fără șovăire faptul că Muhammed este trimisul lui Allah. Această acceptare semnifică, implicit și acceptarea poruncilor lui Muhammed ca porunci venite de la Allah. Acest lucru înseamnă că trebuie să avem credință în Muhammed. Deci, trebuie să se știe că simpla acceptare și aderare prin vorbe la islam nu înseamnă nicidecum că cineva a devenit un bun musulman. Această calitate presupune, înainte de toate, respectarea și aplicarea în viață a tuturor cerințelor și principiilor islamului.Care sînt aceste cerințe și principii. Prima cerință și principiu este cel al rugăciunii. Rugăciunea însemnînd îndeplinirea unor datorii sfinte de bază.

ESENȚA RUGĂCIUNII

Ibadet provine de la cuvîntul arab **abd** „sclav" și are înțelesul de **supunere, închinare.** în islam acest cuvînt semnifică faptul că Allah este stăpînul omului, omul este robul lui Allah și de aceea așa cum un rob, un sclav este supus față de stăpînul său și se închină lui, tot așa și un bun musulman

trebuie să arate supunere faţă de Allah şi să se roage la El ca să-i ierte greşelile.

În islam cuvîntul **ibadet** are un înţeles foarte larg. Astfel, dacă cineva, conştient de faptul că aşa e bine să fie un bun musulman nu minte, nu jigneşte pe nimeni, nu încalcă drepturile nimănui, nu atentează la bunul altuia, ba din contră, este corect, drept şi bun în tot ceea ce face, această comportare a lui înseamnă **ibadet.** Tot **ibadet** înseamnă cînd cineva respectă întru totul poruncile lui Allah, în activitatea comercială şi economică şi respectă voinţa lui Allah în toate relaţiile sale cu părinţii, rudele, prietenii şi cu alte persoane cu care vine în contact.

Tot **ibadet** se numeşte atunci cînd cineva, doar pentru a cîştiga bunăvoinţa lui Allah, îi ajută pe săraci, îi satură pe cei flămînzi şi într-un fel sau altul alină suferinţele bolnavilor. Deci, dacă toate activităţile unui om se desfăşoară după voinţa lui Allah, dacă trăieşte cu frica lui Allah şi dacă este conştient de faptul că tot ce face, tot ce întreprinde este doar pentru a cîştiga bunăvoinţa lui Allah, atunci toate aceste activităţi ale lui, de fapt toată viaţa lui este **ibadet.**

Mai mult, înseamnă că un om îşi îndeplineşte îndatoririle sale de bun musulman atunci cînd, de teamă să nu-l mînieze pe Allah, este preocupat, în permanenţă, să nu facă vreun rău semenilor săi, făcînd tot timpul numai bine.

Pentru ca un om să-şi îndeplinească în mod fericit toate îndatoririle de bun musulman, au fost create o serie de forme de închinare. De aceea **ibadet** (închinarea) reprezintă stîlpul pe care se sprijină islamul.

SĂLAT-UL (RUGĂCIUNEA)

Sălat-ul este una din îndatoririle cele mai importante ale unui musulman. Ce este de fapt **sălat-ul?** Este o rugăciune zilnică care se realizează prin repetarea, de cinci ori pe zi, a credinţei pe care se întemeiază religia noastră. Un bun musulman se scoală de dimineaţă, se spală, se purifică şi se prezintă în faţa lui Allah, pentru **sălat,** pentru rugăciune. Diferitele mişcări pe care le execută în timpul **sălat-ului** constituie simbolul supuşeniei umane faţă de atotputernicia lui Allah. Rugăciunile exprimate în timpul **sălat-ului** sînt

legământul unui musulman faţă de Allah. în timpul sălat-ului un musulman imploră de la Allah să-i lumineze calea, să-i ierte păcatele şi să fie bun cu el. El recită diferite versete din Coran, îşi îndreaptă cu pioşenie gîndurile către profeţi, îşi reînnoieşte credinţa în ziua de apoi şi îşi aminteşte că într-o zi se va înfăţişa în faţa bunului Allah şi că atunci va fi nevoit să dea socoteală pentru toate faptele sale bune şi rele făptuite. Ziua unui bun musulman aşa începe. Doar peste cîteva ore muezinul îl cheamă din nou la rugăciune şi iarăşi îşi apleacă capul cu supuşenie în faţa lui Allah şi iarăşi repetă legămîntul pe care-l are faţă de El.

Lasă, pentru cîteva minute, toate preocupările lumeşti şi se roagă pentru a fi primit în faţa lui Allah. Acest moment îl determină să-şi aducă aminte de adevărata menire pe care o are în această lume. Apoi, el se întoarce la preocupările sale lumeşti, ca peste încă cîteva ore să se înfăţişeze din nou înaintea lui Allah.

Odată cu venirea serii şi lăsarea întunericului se roagă din nou, pentru ca întunericul nopţii să nu-l facă să-şi uite îndatoririle pe care le are faţă de Allah. Apoi, spre miezul nopţii el îşi săvîrşeşte ultima rugăciune a zilei, reînnoindu-şi încă o dată credinţa înainte de somn.

Nu este nevoie de prea multe explicaţii ca să înţelegem cum că sălat-ul fortifică fundamentele credinţei noastre, cum că această rugăciune ne învaţă supuşenia faţă de Allah şi cum că ea reînnoieşte şi împrospătează credinţa, care constituie izvorul purităţii noastre morale şi spirituale.

Cum ne pregătim pentru sălat? Mai întîi de toate săvîrşim spălarea rituală, care se realizează în forma în care ne-a poruncit profetul nostru Muhammed. De ce trebuie să procedăm aşa? Tocmai de aceea pentru că noi credem în profetul nostru şi considerăm de datoria noastră sfîntă ca să-i urmăm calea.

De ce nu citim intenţionat cu greşeli Coranul? Nu-l citim aşa întrucît ştim că această carte sfîntă cuprinde în ea cuvîntul lui Allah şi de aceea ştim că greşelile ar constitui o ofensă adusă lui Allah. De multe ori, la sălat, noi citim, în gînd, rugăciunile. Şi ştim foarte bine că nimeni nu ne poate auzi sau

vedea dacă noi le citim cu adevărat sau nu. Dar ştim, în acelaşi timp, că un bun musulman niciodată nu se preface. De ce? Tocmai pentru că noi toţi ştim că Allah ne urmăreşte pe fiecare din noi, că aude şi vede dacă citim sau nu şi ştim că pentru El nu există nici o taină.

Ce anume ne împinge pe noi să săvîrşim **sălat**-ul, din moment ce nimeni nu ne obligă să facem acest lucru sau nimeni nu ne urmăreşte în mod expres să-l facem? Oare nu săvîrşim sălat-ul doar pentru că sîntem conştienţi de faptul că Allah vede întotdeauna totul? Ce anume vă determină să lăsaţi baltă toate preocupările dv. şi să alergaţi la geamie pentru a săvîrşi sălatul? Ce anume vă determină să vă sculaţi dis-de-dimineaţă, întrerupîndu-vă somnul dulce, pentru sălat sau să mergeţi la geamie, suportînd arşiţa soarelui de prînz sau să sacrificaţi o distracţie foarte tentantă pentru a săvîrşi sălat-ul de seară? De ce ne temem ca nu cumva să comitem vreo greşeală cînd săvîrşim sălat-ul? Se întîmplă aşa pentru că în noi există teama de Allah şi ştim că în ziua judecăţii de apoi ne prezentăm înaintea Lui şi atunci sîntem obligaţi să dăm socoteală. Să ne gîndim puţin, oare există un mijloc mai bun de educaţie morală şi spirituală decît sălat-ul?Tocmai această educaţie este cea care formează un musulman desăvîrşit. Sălat-ul îi aminteşte tot timpul unui om legămîntul pe care-l are cu Allah. îl determină să-şi reînnoiască credinţa în El, îl face să nu uite nici măcar pentru o clipă credinţa în ziua judecăţii. Sălat-ul este un mijloc de educaţie desăvîrşit, care ajută să se stabilească un echilibru perfect între gîndirea şi acţiunile omului.

Un om care săvîrşeşte de cinci ori pe zi sălat-ul, fără îndoială că se poate considera că este un bun musulman, un om care în trecerea lui prin această lume a ştiut să fie un adevărat credincios. Oricine poate avea încredere într-un asemenea om. Acest fel de om nu se va împăca niciodată cu nedreptatea sau cu o hotărîre strîmbă.

Există obligaţia pentru un musulman să săvîrşească sălat-ul de vineri împreună cu ceilalţi coreleigionari. Aceasta cultivă între musulmani un raport de dragoste şi înţelegere

reciprocă. Acest sălat de vineri dezvoltă la musulmani sentimentul de solidaritate şi în aceeaşi măsură sentimentul de frăţie. Sălat-ul totodată este simbolul egalităţii. Pentru că bogaţii şi săracii, conducătorii şi conduşii, cei cu şcoală şi ignoranţii, fără nici o deosebire, formează un singur şir şi toţi împreună se închină lui Allah. Pe scurt, namaz-ul cultivă la oameni o viaţă individuală şi colectivă deosebit de sănătoasă.

Binefacerile sălat-ului sînt foarte multe. Cei care nu săvîrşesc sălat-ul nici nu-şi dau seama cît de mult pierd. Numai un musulman care practică sălat-ul zi de zi, absolut fără nici o derogare de la această practică, ştie ce binefacere imensă este pentru un om atît în viaţa lui pămînteasca, dar mai ales, pentru viaţa de apoi. Săvîrşirea sălat- ului de cinci ori pe zi constituie una din poruncile profetului Muhammed pentru toţi musulmanii.

SAUM (POSTUL)

Postul ţinut de musulmani.în luna ramazanului (a noua lună din calendarul musulman) îndeplineşte aceeaşi funcţie pe care o îndeplineşte şi săvîrşirea sălat-ului. Un musulman, în decurs de o lună de zile, îşi impune să nu mănînce şi să nu bea absolut nimic, din zori pînă seara. Oare ce anume îl determină pe el să se expună, de bună voie, la o asemenea încercare? Răspunsul la această întrebare nu este greu de ghicit. Credinţa în Allah, teama de El şi de ziua judecăţii de apoi constituie principala cauză a unui asemenea comportament.

Atît timp cît un musulman ţine post el îşi înăbuşă toate dorinţele, toate pasiunile, toate poftele. Conştiinţa datoriei împlinite şi însuşirea de a îndura anumite privaţiuni de ordin fizic şi moral au rolul de a întări credinţa oamenilor. Privaţiunile şi disciplina de fier pe care şi-o impun oamenii în această lună, îi fac să înţeleagă, nemijlocit, realităţile vieţii, să se confrunte ei înşişi cu aceste greutăţi şi privaţiuni. Tocmai acest contact direct cu realitatea îi determină pe oameni să ducă o viaţă echilibrată, o viaţă plină de supuşenie faţă de Allah.

Pe de altă parte, postul are o influenţă deosebit de mare în viaţa socială, pentru că în această lună toţi oamenii, indiferent de statutul lor în societate, ţin post. Această situaţie creează un grad de egalitate între toţi oamenii şi de aceea postul are şi menirea de a cultiva dragostea şi frăţia între oameni. Luna ramazanului este şi luna cînd răul este în defensivă totală, iar binele se afirmă cu toată forţa. În tot decursul acestei luni adie un vînt al credinţei şi al purităţii sufleteşti.

Această disciplină ni s-a impus numai şi numai pentru binele oamenilor. Cineva care nu-şi îndeplineşte această îndatorire de bază pentru un musulman, este foarte probabil că nu le respectă nici pe celelalte îndatoriri ce-i revin unui bun musulman.

Cei mai răi oameni sînt cei care în această lună mănîncă şi beau în văzul tuturor. Cu această comportare a lor ei nu fac altceva decît să arate că nu vor să recunoască că Allah este creatorul şi ocrotitorul lor, de aceea desconsideră poruncile Lui. Prin această atitudine a lor ei arată că nu sînt nişte membri devotaţi ai comunităţii musulmane, ba din contră prin asta ei demonstrează că n-au nici o legătură cu ea. Musulmanii nu pot să aibă încredere în asemenea oameni făţarnici.ZEKAT-UL

A treia îndatorire a unui musulman este **zekat**-ul. Un musulman care are o situaţie financiară peste o limită determinată, trebuie să dea de pomană 2,5% (o patruzecime parte) din bani* unui om care a devenit recent musulman, unui călător sau unui datornic*. Aceste sume sînt limite minime. însă cu cît mărimea **zekat-ului** este mai mare, cu atît bunăvoinţa lui Allah faţă de persoana respectivă va fi mai mare. Dacă musulmanii mai cu stare îi ajută pe fraţii lor mai nevoiaşi, atunci Allah îi va răsplăti cu generozitate pe aceştia.Pentru ca **zekat-ul** să-şi atingă scopul pentru care a fost instituit, trebuie să îndeplinească două condiţii: în primul rînd cel care dă **zekat-ul** să nu aştepte vreun profit personal de pe urma acestui gest al său şi în al doilea rînd să nu urmărească laude precum că este un mare filantrop.

Şi zekat-ul, ca şi sălat-ul şi postul, constituie o îndatorire de bază faţă de credinţa sa a unui musulman. Importanţa ei rezidă în faptul că cultivă la oameni, într-un mod excepţional, sentimentul de sacrificiu, avînd în vedere că omul renunţă de bună voie la o parte din avuţie pentru binele şi folosul semenilor săi şi se eliberează de egoism şi de zgîrcenie. Islamul nu are nici o legătură cu oamenii egoişti şi zgîrciţi. Un adevărat musulman, atunci cînd trebuie, îşi poate sacrifica

* Zekat-ul nu se calculează numai pe bani lichizi. El se calculează şi pe alte avuturi ca spre exemplu aurul, argintul, mărfurile de comerţ, animalele şi alte valori. Zekat-ul ce se cuvine dat pentru asemenea valori se prevede în cărţile de jurisprudenţă islamică. Din economie de spaţiu nu le-am indicat în această carte. Tocmai de aceea aici se discută numai despre bani.

toată avuţia în numele lui Allah. Pentru că zekat-ul în acest spirit îi educă pe musulmani.

Într-o comunitate islamică zekatul are o importanţă deosebită. Constituie o datorie sfîntă pentru musulmanii mai înstăriţi să-i ajute pe fraţii lor mai nevoiaşi. Un musulman nu trebuie să-şi cheltuiască averea numai pentru confortul şi luxul său. Şi alţii au dreptul la averea lui. Văduvele, orfanii, săracii şi handicapaţii, şomerii care nu-şi pot folosi forţa lor de muncă din cauza lipsei unui loc de muncă, cei talentaţi şi inteligenţi, care, învăţînd ar fi putut ajunge oameni deosebit de valoroşi pentru societate, dar din lipsa mijloacelor necesare nu pot face acest lucru, se numără printre cei care au dreptul la averea acestuia. Este un om crud, inuman cel care nu vrea să recunoască faptul că şi aceştia au dreptul la o parte din avuţia lui. Să înoţi în bogăţie cînd în jurul tău există atîta mizerie, cum poate fi calificată această lipsă de omenie?! Islamul este un inamic neînduplecat al acestui soi de oameni. Doar cei lipsiţi de credinţă sînt lipsiţi şi de dragostea universală. Aceştia n-au altă grijă decît să se îmbogăţească cu orice preţ şi oricum. Islamul nu se va împăca niciodată cu o asemenea atitudine şi asemenea oameni.

HADJ (PELERINAJUL)

Hadj, adică pelerinajul, constituie a patra îndatorire, cerinţă de bază a islamului. Această îndatorire cade pe umerii acelor musulmani care au posibilităţi materiale pentru a efectua măcar o dată în viaţa lor această călătorie în locurile sfinte ale islamului.

Astăzi, Mecca se găseşte în locul unei căsuţe pe care profetul Ibrahim (Avraam) a construit-o pentru rugăciuni. Allah l-a însărcinat pe profetul Ibrahim (Avraam) s-o transforme într-un lăcaş de cult al său şi să lămurească oamenii ca atunci cînd fac rugăciuni să fie îndreptaţi cu faţa spre acest lăcaş sfînt. Allah a mai poruncit că măcar o dată în viaţă, musulmanii care au posibilităţi materiale trebuie să efectueze pelerinaj în locul acesta sfînt. Această vizită în locul acesta sfînt nu este pur şi simplu o vizită de curtoazie. Şi pelerinajul are rolul de a cultiva în sufletul omului credinţa şi bunătatea. Atunci cînd un

musulman începe pelerinajul, el trebuie să-şi stăpînească pasiunile şi pornirile, să nu provoace vărsare de sînge, să fie pur, neîntinat, atît în vorbe cît şi în fapte.

Pelerinajul, dintr-un punct de vedere, constituie cea mai importantă formă de manifestare a credinţei în Allah. Dacă n-ar fi aşa, cine s-ar încumeta să pornească la un asemenea drum lung şi anevoios, lăsînd în urma sa pe cei dragi şi apropiaţi? Pelerinajul nu are nimic comun cu o călătorie obişnuită. în această călătorie spre locurile sfinte toată atenţia unui musulman este concentrată, cu o intensitate maximă, asupra lui Allah şi sufletul lui, plnăîn cele mai sensibile coarde ale sale, vibrează de o credinţă şi de o dragoste nețărmurite faţă de Allah. Acolo, în locurile sfinte, el găseşte o atmosferă de credinţă, de pace desăvîrşită, de destindere totală. El vizitează toate locurile sfinte care constituie mărturii ale măreţiei islamului, rămînînd profund impresionat de cele văzute.

Momentele petrecute în aceste locuri sfinte şi tot ce îi este dat să vadă acolo rămîn întipărite pentru totdeauna în mintea şi sufletul pelerinului.

Vorbind de foloasele pelerinajului se poate arăta că Mecca este locul unde se întîlnesc, o dată pe an, musulmanii din toate zonele geografice ale lumii. Pelerinajul efectuat la Mecca constituie simbolul unităţii şi solidarităţii tuturor musulmanilor din lumea întreagă, indiferent de rasă, neam, culoare sau ţară.

APĂRAREA ISLAMULUI

Deşi apărarea islamului nu constituie unul din principiile de bază, totuşi necesitatea şi importanţa ei se repetă de nenumărate ori în Coran şi în Hadis (Ansamblul spuselor şi obiceiurilor lui Muhammed, avînd semnificaţia unor porunci, maxime).

Dacă cineva susţine că este musulman, atunci el trebuie să apere cu sfinţenie religia în care crede. Singurul scop al tuturor acţiunilor noastre trebuie să fie grija pentru prosperitatea tuturor musulmanilor din lume, iar atunci cînd este nevoie, să jertfim tot ce avem pentru a sluji islamul.

DJIHADUL (RĂZBOIUL SFÎNT)

Djihadul constituie o parte integrantă a concepţiei de apărare a islamului. înţelesul primar, iniţial al cuvîntului **djihad** este: **a se strădui din toate puterile, a se lupta.**

Se spune că face **djihad** despre cineva care depune eforturi fizice şi intelectuale deosebite sau despre cineva care îşi dedică toată avuţia sa în numele lui Allah.

Dar, în realitate, după şeriat, adică după jurisprudenţa islamică, acest cuvînt se foloseşte doar pentru a exprima lupta dusă pentru numele lui Allah şi împotriva duşmanilor islamului care recurg la forţă. Fiecare musulman are îndatorirea de a accepta, în orice clipă, sacrificiul suprem în numele lui Allah şi în apărarea islamului. O comunitate se consideră eliberată de această îndatorire doar prin participare la **djihad** a unei părţi din musulmanii aparţinînd comunităţii respective. în caz contrar, adică în cazul că nimeni din comunitatea respectivă nu participă la **djihad,** vina aparţine întregii comunităţi.

Dacă o ţară islamică este victima agresiunii din partea unei puteri neislamice, atunci toţi cetăţenii,fără excepţie, ai ţării respective au datoria să participe la **djihad.** în caz că ţara islamică victimă a agresiunii nu deţine suficientă forţă pentru a respinge agresiunea, atunci datoria sfîntă a ţărilor musulmane vecine este de a sări în ajutorul acestei ţări. Şi dacă nici în acest caz duşmanul nu a fost respins, atunci musulmanii din întreaga lume trebuie să se mobilizeze împotriva agresorului.

Djihadul, în asemenea împrejurări, are aceeaşi semnificaţie pentru musulmani, precum săvîr^îrea rugăciunii şi ţinerea postului. Cine se eschivează de **djihad** păcătuieşte mult. Această atitudine a lui semnifică faptul că a rămas repetent la un asemenea examen important.

CAPITOLUL 6
RELIGIA ŞI ŞERIAT-UL (LEGISLAŢIA ISLAMICĂ)

Pînă acuma am analizat conceptul de credinţă sau religie. în continuare vom încerca să analizăm **şeriat**-ul profetului. Mai înainte de toate să clarificăm deosebirea între religie şi şariat.

DEOSEBIREA DINTRE RELIGIE ŞI ŞERIAT

în capitolele precedente susţinusem faptul că toţi profeţii care au apărut de-a lungul timpului au propovăduit islamul. Ei, fără excepţie, au propovăduit islamul, adică credinţa într-un singur Allah, în ziua judecăţii de apoi, în profeţi şi scripturi şi au îndrumat oamenii să ducă o viaţă plină de supuşenie faţă de Allah.

Aceste adevăruri exprimă religia şi ele reies şi din învăţăturile tuturor profeţilor.

Alături de acest mod de percepere a religiei, mai există şi şeria- tul (Legislaţia musulmană) care cuprinde o serie de legi, norme şi reguli de practicare a credinţei, de comportare în viaţa de toate zilele, într-un cuvînt un îndreptar care pune în ordine viaţa comunităţii musulmane.

De-a lungul timpurilor aceste legi, aceste norme şi reguli au fost supuse unor modificări, îmbunătăţiri. Fiecare profet în parte, deşi toţi profeţii au propovăduit aceeaşi religie, în funcţie de poporul căruia se adresa şi în funcţie de condiţiile existente într-o perioadă dată, a adus cu sine un alt şeriat.

Acest proces a continuat pînă la profetul Muhammed, care a adus oamenilor un şeriat care îi va călăuzi pe oameni pînă la sfîrşitul lumii. Religia a rămas absolut aceeaşi, dar şeriatul atît de cuprinzător şi generos, adus de profetul Muhammed, le-a anulat pe toate celelalte.

SURSELE ŞERIAT-ULUI

Există două surse importante de informare în ceea ce priveşte şeriat-ul profetului Muhammed: Coranul şi Hadis-ul. Coranul este o creaţie divină şi fiecare cuvînt al său aparţine lui Allah, iar Hadis-ul este o colecţie a spuselor lui Muhammed cu diferite prilejuri şi de asemenea consemnări privind obiceiurile profetului. Spusele şi obiceiurile profetului au fost consemnate şi prelucrate de către unele personalităţi ale islamului. în acest sens cărţile elaborate de către imamii Muslim, Tirmizî, Ebu Dâuud, Neseîsi Ebnu Mage.

FÍKÍH-UL (JURISPRUDENŢA)

Mai mulţi teologi musulmani s-au ocupat de jurisprudenţa musulmană, elaborînd mai multe lucrări importante în acest domeniu. în pofida acestei situaţii, în

prezent toate aceste concepţii şi păreri se concentrează în jurul a patru doctrine. Acestea sînt:

1. **Jurisprudenţa Hanefi.** Aceasta este acea jurisprudenţă care a fost redactată cu colaborarea şi pe baza culegerilor efectuate de către Abu Hanife Numan Ibin Sabit, Abu Yusuf, Zufăr şi alte mari personalităţi ale ştiinţei religiei islamice.
2. **Jurisprudenţa Şafii.** Este jurisprudenţa întemeiată de către Muhammed Ibni Idris-eş Şafii.
3. **Jurisprudenţa Mâlikî.** Întemeietorul acestei jurisprudenţe este Malikî Ibîn Anas.
4. **Jurisprudenţa Hanbăli.** Autorul acestei jurisprudenţe este Ahmed Ibin Hanbel.

Toate cele patru doctrine juridice au căpătat contur aproximativ după două sute de ani de la dispariţia profetului. Apariţia celor patru doctrine diferite este determinată de existenţa unor realităţi diferite. Analizînd cele patru doctrine ne putem da seama de seriozitatea şi soliditatea părerilor şi argumentelor cuprinse în ele. Tocmai de aceea musulmanii acceptă şi aprobă toate aceste patru doctrine.

TASĂV'UUF-UL (MISTICA, MISTICISM)

Fîkîh-ul (jurisprudenţa) are menirea de a rezolva chestiunile practice, exterioare ale comportamentului uman, pe cînd Tasăv'uuf-ul are în vedere spiritul. Astfel, atunci cînd un musulman săvîrşeşte rugăciunea, fîkîh-ul are în competenţa sa indicarea unor modalităţi practice de profesare a religiei. Aşa spre exemplu, el indică cum se face abdest-ul (spălarea rituală), faptul că rugăciunea se face stînd cu faţa spre Mecca, vremea rugăciunii şi modul cum se procedează în timpul sălat-ului. Pe cînd Tasavuuf-ul are în vedere participarea noastră spirituală la sălat, puritatea noastră sufletească atunci cînd ne rugăm.

Astfel, fîkîh-ul are în vedere îndeplinirea, pînă în cele mai mici amănunte, a tuturor poruncilor, pe cînd adevărata mistică islamică constituie măsura supunerii şi sincerităţii sufletului nostru. Exemplul de mai înainte scoate în evidenţă raportul existent între fîkîh şi tasăv'uuf.

Din păcate, în timp, mistica pură islamică a fost denaturată, fiind poluată cu nişte absurdităţi care nu au legătură nici cu Coranul şi nici cu Hadisul. Au apărut aşa-zişii musulmani care în vorbe se simţeau legaţi într-un fel de şeriat, dar în fapte se considerau a fi deasupra lui. Aceşti oameni n-au cunoştinţă despre ceea ce înseamnă islamul, pentru că această religie nu recunoaşte o mistică care să nu aibă legături strînse cu şeriatul. Nici un mistic nu are voie să nesocotească legile şi normele şeriatului şi nici sălat-ul zilnic, postul, zăkat-ul sau pelerinajul.

Adevărata semnificaţie a tăsăv'uuf-ului este exprimarea unei neţărmurite dragoste faţă de Allah şi profetul Muhammed. Numai respectînd cu devotament poruncile lor noi ne exprimăm această dragoste a noastră. Cine abdică de la poruncile lui Allah, acela nu poate susţine că îl iubeşte pe Allah.

CAPITOLUL 7 PRINCIPIILE ŞERIATULUI

Atît timp cît nu cunoaştem legile islamului şi nu studiem cu atenţie principiile lui şi de asemenea nu încercăm să ne imaginăm tipul de om pe care vrea islamul să-l formeze, atunci cunoştinţele noastre despre această religie ar fi fost incomplete, trunchiate. De aceea, în acest ultim capitol al acestei cărţi, vom încerca să analizăm principiile şeriatului.

ESENŢA ŞI SENSURILE ŞERIATULUI

Omul a fost înzestrat cu multiple însuşiri, nu pentru a face rău, ci pentru a fi în permanenţă în slujba binelului.

După modul cum se folosesc de însuşirile şi calităţile lor, oamenii se împart în două categorii: 1) Cei care îşi folosesc intenţionat denaturat însuşirile şi calităţile lor, din care cauză au de suferit atît ei înşişi, cît şi ceilalţi oameni. 2) Cei care sînt sinceri şi serioşi, dar din cauza ignoranţei lor sînt confruntaţi cu greşeli.

Cei care, intenţionat, îşi folosesc calităţile pentru a face rău sînt cei mai periculoşi şi păcătoşi oameni. Este nevoie ca aceştia să fie ţinuţi sub control şi sînt necesare măsuri juridice foarte serioase împotriva lor.

În ceea ce priveşte pe cei care greşesc din cauza ignoranţei lor, aceştia au nevoie să fie educaţi şi învăţaţi să

aleagă calea cea bună şi să-şi folosească însuşirile în cele mai bune condiţii. în această privinţă şeriatul are o importanţă deosebită.

Şeriatul este o expresie a voinţei lui Allah şi constituie o călăuză deosebit de importantă în ordinarea, în modul cel mai bun al vieţii oamenilor. Legea lui Allah este numai în interesul oamenilor. în această lege nu există nici o prevedere care să îngrădească, în vreun fel, posibilităţile sau drepturile oamenilor. Ea descurajează ascetismul, viaţa de pustnic. Şeriatul este împotriva unui mod de viaţă caracterizat prin austeritate extremă, restrîngerea la maximum a satisfacerii trebuinţelor, în scopul realizării unui ideal religios. Şeriatul nu poate să aibă asemenea pretenţii, din moment ce această lege este expresia voinţei lui Allah şi El niciodată nu cere supuşilor săi o astfel de viaţă. Omul a fost creat cu absolut tot ce îi este necesar pentru a se bucura de o viaţă demnă şi fericită şi, de asemenea, de a-şi perpetua neamul. Voinţa lui Allah este ca el, în armonie cu celelalte vieţuitoare şi cu natura, să-şi îndeplinească menirea pe care o are în această viaţă, aceea de a acţiona în aşa fel încît să creeze paradisul pe pămînt. Şeriatul, ca lege care exprimă voinţa lui Allah, interzice tot ce este în detrimentul, în dauna oamenilor şi permite şi încurajează ot ce este în folosul lor.

Principiul de bază al Şeriatului este de a veni în întîmpinarea tuturor necesităţilor şi dorinţelor reale ale omului, de a-i apăra toate interesele şi de a facilita, în final, ca omul să reuşească în viaţă şi să fie fericit. În atingerea acestor idealuri nu este suficient ca omul să fie corect, să nu atenteze la bunurile şi drepturile altora, ci trebuie neapărat să ţină seama şi de unele principii morale şi etice ca solidaritatea, într-ajutorarea şi cooperarea cu ceilalţi semeni ai săi. Iar în ceea ce priveşte binele şi răul, cîştigul şi paguba, principiul de bază al acestei legi este de a prefera cîştigul modest în dauna cîştigului mare şi de a sacrifica, de a pierde un cîştig, un profit mic, în faţa unei daune mari iminente. Deci şeriatul este împotriva exagerărilor de orice fel şi de asemenea este împotriva nesocotinţei, lipsei de chibzuinţă şi de înţelepciune.

Nu e secret pentru nimeni faptul că fiecare om are limitele sale. Nu întotdeauna omul poate discerne, de unul singur, ce este bine şi ce este rău, ce este folositor şi ce este

dăunător. Sursele lui de informare în direcţia unor realităţi sînt limitate. Tocmai pentru a scuti oamenii de posibilitatea comiterii unor fapte nedemne, în necunoştinţă de cauză, Allah le-a trimis legi şi porunci care-i fereşte de asemenea fapte. Valabilitatea acestor legi şi porunci a fost verificată şi probată de timp şi o dată cu dezvoltarea societăţii umane, pe toate planurile, acestea au căpătat o credibilitate şi mai mare.

Omenirea, în perioada contemporană , arată tendinţe mari de apropiere de divinitate, de religie. Experienţa umană de pînă acum face necesară acceptarea de către din ce în ce mai mulţi oameni a divinităţii, a legilor şi poruncilor lui Allah. După o experienţă amară, din ce în ce mai mulţi oameni se conformează prevederilor şi normelor şeriatului.

Se poate întîmpla ca unii oameni să nu priceapă în întregime unele prevederi şi norme ale şeriatului, dar ei au convingerea că au acceptat un cod de legi care are o bază ştiinţifică şi al cărei singur scop este de a-i izbăvi de ignoranţă şi de unele erori ce se pot comite în necunoştinţă de cauză. Numai aceşti oameni sînt pe calea cea bună şi numai aceştia vor reuşi în viaţă.

DREPTURILE ŞI ÎNDATORIRILE OMULUI DUPĂ ŞERIAT

Sistemul de viaţă pe care îl concepe.islamul este alcătuit dintr-un şir de drepturi şi îndatoriri, pe care orice musulman se obligă să le respecte şi să le aducă la îndeplinire. în principiu, islamul prevede patru tipuri de drepturi şi îndatoriri: **I) Drepturile divine pe care orice persoană trebuie să le îndeplinească. II) Drepturile pe care le are omul faţă de el însuşi, faţă de propria sa persoană. III) Drepturile unor oameni asupra altor oameni. IV) Drepturile privind puterea şi posibilitatea pe care le oferă Allah oamenilor, în interesul lor personal.**

Aceste diepujri şi îndatoriri constituie piatra unghiulară a islamului. A le respecta, a le îndeplini cu cea mai mare

seriozitate şi conştiinciozitate, constituie îndatorirea obligatorie a fiecărui adevărat musulman. Şeriatul tratează, abordează toate tipurile de drepturi şi le analizează cu cea mai mare scrupulozitate. în acelaşi timp, se apleacă cu cea mai mare atenţie şi asupra mijloacelor de îndeplinire a tuturor îndatoririlor pentru ca toate drepturile, fără nici o excepţie, să fie respectate. Şi acum să analizăm pe scurt care sînt aceste drepturi şi îndatoriri.

1. Drepturile divine

înainte de toate trebuie să clarificăm principiul islamic care reglementează relaţia existentă între om şi Creatorul său. Cel mai important şi primordial drept al lui Allah este acela ca omul să se închine Lui. Omul trebuie să accepte fără şovăire autoritatea Lui şi nu trebuie să-l asemuiască sau să-l confunde cu absolut nimeni. Cerinţele acestui drept divin noi le îndeplinim arătînd credinţă trimisului său pe pămînt şi acceptînd în întregime rolul lui călăuzitor şi îndrumător.

Al treilea drept al lui Allah asupra noastră este ca noi să arătăm o supunere adevărată şi sinceră faţă de El. Cerinţele acestui drept noi le îndeplinim respectînd întocmai legile şi poruncile Lui.

Al patrulea drept al lui Allah asupra noastră constă în aceea ca noi să ne rugăm Lui. Acest drept noi îl răsplătim prin săvîrşirea sălat-ului şi prin celelalte modalităţi de rugă. Aceste drepturi şi îndatoriri le preced pe toate celelalte. Astfel, prima grijă a unui musulman este de a îndeplini toate îndatoririle pe care le are faţă de Allah şi numai după aceea el se îngrijeşte de îndeplinirea altor îndatoriri sau exercitarea altor drepturi, care vin pe planul al doilea. Aşa spre exemplu, un musulman trebuie, înainte de toate, să săvîrşească sălat-ul, ori de cîte ori este nevoie, să ţină post în luna ramazanului, să dea zekat-ul.

Ceea ce trebuie citit în timpul sălat-ului este în aşa fel chibzuit încît un sălat, după dorinţă, poate fi scurtat sau lungit.

Cînd omul este odihnit şi dispus, el poate, să citească un fragment mai lung din Coran, iar în orele de maximă aglomerare a treburilor, el se poate mulţumi cu citirea doar a cîtorva versete din Coran. Mai mult, la sălat-urile care se suprapun cu orele de lucru şi săvîrşite împreună cu toată comunitatea, se recomandă, în mod expres, ca aceste recitări din Coran să fie cît mai scurte. Într-un cuvînt, islamul ne îndeamnă să stabilim un echilibru între diferitele domenii de activitate ale vieţii.

Şi în cazul ramazanului (postului) lucrurile stau la fel. În decurs de un an avem obligaţia de a ţine post doar o lună. În timpul unei călătorii sau în caz de boală omul este absolvit de post, dar cu condiţia să-l recupereze cu alte prilejuri. De asemenea sînt scutite de a ţine post, cu condiţia recuperării lui în condiţii normale, femeile în perioadele de graviditate, lehuzie şi menstruaţie. Postul se ţine exact pînă în momentul (general) stabilit şi orice întîrziere se consideră a fi de rău augur. De la apusul soarelui pînă la **sahăr*** există permisiunea de a mînca şi a bea. Postul ţinut în **plus,** şi cu alte prilejuri, este foarte preţios. Allah apreciază în mod deosebit acest sacrificiu al credincioşilor dar, în acelaşi timp, nu doreşte, în nici un chip, ca cineva ţinînd post, fără întrerupere, să ajungă într-un asemenea stadiu de epuizare încît să nu-şi mai poată îndeplini atribuţiile pe care le are în viaţă.

În ceea ce priveşte **zekat-ul** se pot afirma cam aceleaşi lucruri. Allah a stabilit doar procentul minim pe care trebuie să-l dea cineva din banii şi bunurile pe care le deţine, lăsînd la latitudinea lui cît la sută din bunurile deţinute doreşte să dea milostenie. Allah apreciază în mod deosebit pe cei generoşi, pe cei care fac bine altora. Dar, în acelaşi timp, Allah nu admite ca cineva să-şi epuizeze toţi banii, toate bunurile în

*Sahăr-denumirea momentului (în zori) pînă cînd poate să mănînce un musulman, care ţine post (n.t.).

scopuri de binefacere, lipsind familia sa şi pe sine însuşi de anumite drepturi legitime. Allah nu va dori niciodată ca cineva să sărăcească în acest mod. El porunceşte oamenilor să aibă, şi în acest domeniu, o atitudine echilibrată.

Cam aceleaşi lucruri putem spune şi despre pelerinaj. Acesta intră în obligaţia celor care au destui bani pentru a suporta toate cheltuielile de deplasare şi întreţinere şi-, de asemenea, celor care sînt apţi, din punct de vedere fizic, să efectueze o asemenea deplasare dificilă. Mai mult, cel care îndeplineşte cele două condiţii are obligaţia expresă de a săvîrşi acest pelerinaj o singură dată în viaţă, indife-, rent de ce perioadă îşi alege. în situaţii excepţionale ca starea de război sau orice altă stare care îi pune viaţa în pericol, pelerinajul se poate amîna. în plus, trebuie să existe şi consimţămîntul părinţilor în vîrstă, care sînt în grija fiului care săvîrşeşte pelerinajul. Scopul acestui consimţămînt este de a preîntîmpina unele situaţii neplăcute pentru aceşti părinţi, în lipsa fiului care săvîrşeşte pelerinajul. Şi din aceste exemple se poate lesne deduce că îndatoririle şi obligaţiile pe care le avem faţă de Allah nu le exclud pe cele legate de viaţă, ba din contră, se completează reciproc, într-un deplin echilibru.

Prinosul suprem adus de un musulman lui Allah este participarea la **djihad** (războiul sfîntîn apărarea islamului). Este aşa, pentru că un musulman, în timpul **djihadului,** nu se limitează numai la sacrificarea întregii sale avuţii şi jertfirea propriei sale vieţi, dar este pus în situaţia de a lua şi vieţile altora.

Se poate afirma cu certitudine că dacă nu s-ar recurge, în caz de nevoie, la **djihad,** daunele suferite de islam şi de lumea musulmană ar fi incomensurabil mai mari. De aceea, pentru a evita săvîrşirea unui asemenea dezastru, Allah ne porunceşte să fim gata oricînd să ne sacrificăm viaţa şi bunurile în numele apărării şi propăşirii credinţei noastre, care este islamul.

În acelaşi timp, Allah ne avertizează să nu vărsăm sînge fără cauze bine întemeiate şi mai ales ne interzice să

facem vreun rău bătrînilor, femeilor, copiilor, bolnavilor şi răniţilor. Porunca Lui este ca să ripostăm împotriva celor care vin cu război asupra noastră. Allah ne mai porunceşte ca să nu ne dedăm la distrugeri inutile, chiar şi pe teritoriul inamicului şi să avem o comportare umană faţă de prizonieri. Allah ne îndeamnă să respectăm tratatele încheiate cu inamicul şi să încetăm imediat lupta, de îndată ce acest inamic încetează confruntarea armată sau alte acţiuni ostile împotriva islamului. Astfel, islamul îi îndeamnă pe musulmani, cu jertfe materiale şi umane minime, să asigure apărarea şi propăşirea islamului. Aceasta este şi voia lui Allah.

2. DREPTURILE INDIVIDUALE

Iar acum să analizăm care sînt drepturile omului. Este un adevăr de necontestat faptul că omul constituie cel mai crud şi cel mai nedrept duşmafi al său personal. La prima vedere acest lucru s-ar părea ceva incredibil. Cum de este posibil ca omul să fie nedrept faţă de el însuşi, mai ales că sînt o sumedenie de exemple care arată că el se iubeşte mult pe sine. Cum de poate fi propriul său duşman? Apar destul de ilogice aceste afirmaţii, dar la o gîndire mai aprofundată ne dăm seama că lucrurile, din păcate, stau aşa.

Partea cea mai slabă a omului este că el nu poate rezista, întotdeauna, unor tentaţii, devenind victima acestora, cu toate consecinţele ce decurg din această situaţie. Sînt oameni care sînt cuprinşi de patima băuturii.

Aceştia după ce consumă băuturi alcoolice îşi pierd judecata şi echilibrul. Cei care sînt cuprinşi de acest viciu nu mai ţin cont de nimic, mergînd pînă la distrugerea lor biologică.Există oameni care, consumînd alimente în cantităţi exagerate, îşi pericliteză propria lor sănătate. Unii oameni sînt sclavii propriei lor pasiuni sexuale, din care cauză se degradează în ultimul hal.

În acelaşi timp mai există un soi de oameni care sacrifică totul în numele aşa-zisei înălţări spirituale. Ei neglijează, în întregime, cerinţele lor fizice, ţin sub un control strict pasiunile, îşi leapădă îmbrăcămintea, îşi abandonează casa şi familia, refugiindu-se în munţi, în păduri. Aceştia sînt animaţi de convingerea că lumea nu are nici un sens pentru ei

şi nutresc un sentiment de dezgust faţă de orice este pământesc.

Aceste exemple reprezintă dovezi, de necontestat, ale slăbiciunii umane, care de cele mai multe ori, îl conduc la distrugerea personală. Asemenea dovezi de slăbiciune ne este dat să întîlnim la tot pasul.

Islamul propovăduieşte numai şi numai binele şi prosperitatea omului. Scopul lui este de a stabili un echilibru şi o stabilitate în viaţă. Tocmai de aceea este necesar să arătăm că şeriatul are un rol aparte în modelarea sufletului fiecărui musulman.

Şeriatul interzice cu desăvîrşire orice lucru care prejudiciază grav existenţa fizică, intelectuală şi morală a omului. Se consideră **haram** (spurcat, nepermis) consumarea sîngelui, băuturilor alcoolice, cărnii de porc, cărnii animalelor de pradă, otrăvitoare şi murdare şi de asemenea consumarea mortăciunilor, întrucît toate acestea au efecte nocive asupra stării fizice, intelectuale, morale şi spirituale ale omului. Interzicînd consumarea tuturor acestora, islamul îndeamnă, în acelaşi timp, oamenii să consume alimente şi băuturi curate, salubre şi folositoare.

Islamul interzice goliciunea şi îndeamnă oamenii să se îmbrace decent. Condamnă lenevia şi viaţa fără muncă, propovăduind necesitatea de a munci pentru asigurarea celor trebuincioase traiului.

Islamul nu îndeamnă nici la înăbuşirea poftirilor, dorinţelor sexuale. Cere doar ca aceste porniri să se afle tot timpul sub control, subliniind în acest sens importanţa căsniciei.

Islamul interzice cu desăvîrşire îngrădirile morale şi intelectuale pe care şi le impune omul singur. Permite, chiar porunceşte ca fiecare om să se bucure de binefacerile vieţii, îndemnîndu-l să lupte, pe căi cinstite, să dobîndească o viaţă cît mai plăcută.

Nu e neapărat nevoie să părăseşti această lume pentru înălţare spirituală, puritatea morală, apropiere de Allah şi izbăvirea sufletului. Încercarea omului, de către Allah, se realizează aici, pe pămînt şi de aceea el trebuie să trăiască,

supunîndu-se legilor Lui. Calea izbăvirii nu se află în afara greutăţilor vieţii, ci se află în miezul acestor greutăţi şi în modul cum noi ne achităm de datoriile noastre faţă de Allah.

Islamul interzice cu desăvîrşire sinuciderea şi îi înştiinţează pe oameni că viaţa lor aparţine lui Allah. Viaţa este darul dat de către bunul Allah oamenilor, pentru ca ei să se bucure de ea o perioadă de timp **determinată.** Ea nu ne-a fost dată s-o prăpădim fără nici un rost.

3. Drepturile altor oameni

Şeriatul porunceşte oamenilor, pe de o parte, să-şi folosească drepturile lor personale şi să aibă o atitudine corectă faţă de propria lor persoană, iar pe de altă parte, trebuie să respecte cu sfinţenie drepturile altora. Ca să prevină şi să evite conflictul dintre individ şi societate, islamul s-a străduit să stabilească un echilibru între interesele individului şi cele ale societăţii. Toţi oamenii trebuie să colaboreze în vederea aplicării legilor lui Allah.

Islamul respinge cu hotărîre minciuna sub orice formă s-ar manifesta ea, pentru că ea îl degradează pe omul care minte, provoacă daune celorlalţi oameni şi constituie o ameninţare împotriva societăţii. Interzice cu desăvîrşire hoţia, mita, falsul, înşelăciunea, camăta şi cămătăria. Cîştigurile obţinute prin mijloacele amintite mai sus sînt profituri realizate în detrimentul altor oameni. Sînt interzise, de asemenea, intriga, bîrfeala şi calomnia, aşa cum sînt interzise şi toate jocurile de noroc, sub orice formă s-ar manifesta ele. Sînt interzise toate genurile de afaceri în care o singură parte cîştigă. Sînt interzise tendinţele de a monopoliza şi a acapara bunurile oamenilor. Bursa neagră este de asemenea interzisă. Se consideră o vină gravă crima, vărsarea de sînge şi proliferarea corupţiei.

Adulterul şi orice fel de raport sexual anormal sînt interzise, pentru că cei care comit asemenea delicte nu se limitează numai cu degradarea lor morală şi corporală, ei mai molipsesc şi întreaga societate cu asemenea vicii şi tare, devin focare de infecţii pentru unele boli venerice, periclitînd grav sănătatea publică, compromit sănătatea morală şi fizică a

tinerei generaţii, viciază relaţiile umane normale în societate şi, în sfirşit, prejudiciază grav structura socială şi culturală a societăţii. Islamul se luptă să smulgă din rădăcini asemenea delicte abominabile.

Legea islamului orînduieşte viaţa în aşa fel, încît reuşeşte să realizeze, simultan, atît prosperitatea individului cît şi a societăţii.

Pentru realizarea unei depline afirmări a individului şi a societăţii, islamul a înfiinţat o serie de instituţii.

Temelia societăţii este familia. Trăsăturile de caracter fundamentale ale omului se formează în sînul familiei. De aceea, familia, din acest punct de vedere, este şi leagănul civilizaţiei umane. Aceste roluri importante ale familiei impun, înainte de orice, să analizăm principiile şeriatului în ceea ce priveşte familia.

O familie este alcătuită din soţ, soţie şi copii. Normele islamului în ceea ce priveşte familia sînt deosebit de clare. Islamul pune în sarcina bărbatului întreţinerea totală a familiei şi apărarea ei în faţa unor situaţii deosebite, iar sarcina femeii este de a asigura administrarea căminului, educarea în cele mai bune condiţii a copiilor, asigurarea unui climat adecvat de viaţă soţului şi copiilor. Datoria copiilor este de a arăta respect şi supunere faţă de părinţi, şi atunci cînd devin şi ei oameni mari să fie un sprijin de nădejde pentru părinţii lor. Pentru ca familia să constituie într-adevăr o instituţie socială de bază, islamul a prevăzut două lucruri esenţiale.

a) Soţului i se recunoaşte rolul de şef al familiei. După cum se ştie, nici o instituţie nu funcţionează, în condiţii optime, fără un conducător, un şef de cea mai bună calitate. Nu se poate concepe o şcoală fără un director, sau un oraş fără un conducător. În lipsa acestora apare dezordinea şi haosul. Aşa s-ar putea întîmpla şi în cadrul familiei, dacă n-ar avea un şef. Dacă într-o familie fiecare membru al ei ar acţiona după bunul său plac, atunci s-ar întrona haosul în acea familie. Ca să nu se

întîmple aşa ceva, islamul îl împuternicește pe bărbat să fie conducătorul familiei.

b) Conducătorul, şeful familiei este învestit cu răspunderi mai mari. El asigură întreţinerea familiei şi rezolvarea problemelor extra- casnice. Femeia este scutită de rezolvarea unor chestiuni în afara căminului, toate acestea revenind în sarcina bărbatului, Toate problemele existente în cămin, inclusiv educaţia copiilor, revin în sarcina femeii. Pentru ca treburile familiei să se rezolve în cele mai bune codiţii, islamul stabileşte această diviziune a responsabilităţilor în cadrul unei familii.

Dar, acest lucru nu înseamnă că femeia trebuie să stea închisă în casă. îi este permis, la nevoie, să iasă afară. Ea poate să iasă afară, cu condiţia îndeplinirii unor condiţii.

Islamul stabileşte unele norme în relaţiile între membrii unei familii. Aceste norme pot fi sintetizate în felul următor:

1. Este interzisă căsătoria între unele grade de rudenie. Astfel, este interzisă căsătoria între mamă şi fiu, tată şi fiică, tatăl vitreg şi fiica vitregă, mama vitregă şi fiul vitreg, frate şi soră, frate de lapte şi soră de lapte, unchi şi nepoată, mătuşă şi nepot, soacră şi ginere şi bunic şi nora.

Aceste interdicţii au menirea de a consolida legăturile familiale. Acestea asigură puritatea relaţiilor între membrii familiei. Aceştia se pot întîlni între ei deschis, fără gînduri ascunse, cu sinceritate.

2. Şeriatul îi îndeamnă pe musulmani să încheie relaţii de rudenie cu familii cunoscute şi care într-un fel sînt, în multe privinţe, apropiate între ele. Dar acest lucru nu înseamnă, nicidecum că nu e voie să se încheie relaţii de rudenie între familii care nu se cunosc sau familii din diferite pături sociale.

3. într-un grup familial, de regulă există şi rude mai bogate şi rude mai sărace. Este un principiu al islamului faptul că rudele au drepturi şi îndatoriri mari reciproce. Expresia arabă **silatul rahim** (legături de rudenie) denumeşte exact relaţiile existente între rude. Există porunca de la Allah ca toţi musulmanii să arate respect faţă de relaţiile de rudenie. Este un mare păcat infidelitatea, lipsa de con-

sideraţie faţă de rude sau nesocotirea unor drepturi ale rudelor. în cazul unor necazuri, unor nenorociri care se abat pe capul unui om, atunci toate rudele şi, în primul rînd, rudele mai înstărite trebuie să sară în ajutorul acestuia. Cînd cineva dă **zekat** (milostenie) sau face alte fapte de binefacere, trebuie să aibă grijă în primul rînd de rudele nevoiaşe.

Legile islamului în privinţa moştenirii sînt în aşa fel elaborate, încît ele stipulează că această moştenire nu se poate concentra în mîinile unui singur om. Islamul împarte toată moştenirea, între rudele apropiate, în conformitate cu drepturile fiecăruia la această moştenire. Fiul, fiica, soţul, soţia, tata, mama şi fraţii sînt rudele cele mai apropiate şi de aceea ele au prioritate la împărţirea moştenirii .

În situaţia inexistenţei acestora, moştenirea revine rudelor de gradul al doilea. în toate aceste situaţii se preîntîmpină acumularea întregii averi în mîinile unei singure persoane. Acest principiu de bază al islamului, în ultima perioadă este adoptat, tot mai mult, şi de către alte naţiuni, aparţinînd altor credinţe.

Cu regret trebuie să menţionez aici faptul că în unele ţări musulmane acest principiu a început să fie dat uitării. Aşa spre exemplu, în India şi în Pakistan fiicele sînt private de partea lor din moştenire. Aceasta constituie un act flagrant de nedreptate şi un act care încalcă în mod grosolan poruncile Coranului.

Legile islamului îi călăuzesc pe musulmani, şi în ceea ce priveşte relaţiile lor cu prietenii, vecinii şi cu consătenii lor. Islamul porunceşte ca un musulman să fie onest, corect, drept şi amabil cu toţi aceştia. Islamul cere de la musulmani ca ei să respecte sentimentele altora, să evite folosirea unui ton neadecvat, jignitor faţă de aceştia, să-i viziteze pe bolnavi, să-i ajute pe cei nevoiaşi, să aibă grijă de văduve şi orfani, să-i hrănească pe cei flămînzi şi să-i ajute pe cei care nu au unde munci, ca să-şi găsească de lucru.

Allah interzice folosirea unor vesele din aur şi din argint, portul unor haine (de mătase) deosebit de scumpe şi efectuarea de cheltuieli exagerate pentru a duce o viaţă în mare lux.

Islamul consideră că este un act de cruzime şi de nedreptate flagrante faptul că unii cheltuie uriaşe sume de bani doar pentru o simplă satisfacere a unor capricii egoiste, în timp ce în jurul lui există o mulţime de oameni care trăiesc de azi pe mîine sau oameni şi copii care mor de foame. în acelaşi timp, islamul nu are nici o lege care să-l priveze pe om de avuţia sa. Bunurile cîştigate prin muncă cinstită sau prin moştenire aparţin lui şi numai lui.Islamul recunoaşte dreptul acestuia la această proprietate, îndemnîndu-l s-o folosească în cele mai optime condiţiuni. Celor înstăriţi le recunoaşte dreptul de a se îmbrăca mai bine, să locuiască într-o casă mai bună şi să ducă o viaţă mai îmbelşugată.

Esenţial pentru islam este ca omul, în acţiunile sale, să aibă în vedere, în permanenţă, elementul uman, binele oamenilor. Ceea ce repudiază cu hotărîre islamul este egoismul care conduce, în cele din urmă, la un individualism excesiv, ceea ce afectează grav binele şi prosperitatea celorlalţi oameni. Islamul luptă, nu pentru propăşirea cîtorva oameni, ci pentru propăşirea întregii comunităţi umane. Şi în această privinţă islamul îi îndeamnă pe musulmani să fie cumpătaţi, măsuraţi şi echilibraţi. Sînt îndemnaţi să fie animaţi, tot timpul, de spiritul de bunătate şi într-ajutorare frăţească.

Mai departe vom încerca să analizăm concepţia.islamului privind societatea şi ce fel de societate doreşte el şă întemeieze.

în acest sens este (deosebit de important să arătăm că, cineva cînd acceptă islamul şi intră în rîndurile lui devine, impliciţi şi membru al comunităţii musulmane. Şeriatul a prevăzut o serie de principii şi norme care stipulează esenţa frăţiei musulmane. Aceste principii şi norme sînt următoarele:

1. în vederea protejării moralităţii societăţii şi asigurării dezvoltării ei sănătoase, este interzisă întîlnireă liberă a celor.două sexe. Islamul stabileşte răspunderi şi activităţi specifice pentru fiecare sex. Femeile se dedică treburilor casnice, iar bărbaţii activităţilor social-economice. Întîlnireă

persoanelor de sex opus, cu excepţia acelor rude care n-au voie să se căsătorească între ele, este interzisă. În cazuri excepţionale, asemenea întîlniri pot avea loc, doar cu condiţia ca femeia să fie acoperită. Tot aşa, cînd femeile ies în stradă trebuie să fie acoperite cu haine simple. Acest lucru are în vedere şi acoperirea feţei şi mîinilor. în situaţiile de forţă majoră ele pot să-şi dezvelească mîinile şi faţa, ca apoi, imediat să se acopere din nou.

Mai mult, bărbaţii nu au voie să se uite la femei. Cînd un bărbat se uită întîmplător la o femeie, el este obligat de îndată să-şi întoarcă privirea în altă parte. Se Consideră o încălcare a normelor islamului încercarea unui bărbat de a vedea o femeie sau de a culege informaţii în legătură cu ea. Cade în sarcina fiecărui bărbat şi femeie de a nu-şi păta în nici un fel onoarea.

Căsnicia este locul unde se satisfac dorinţele sexuale ale oamenilor. Nimeni nu trebuie să încerce să evadeze în afara ei. Un musulman trebuie să fie un om pur şi în această privinţă.

2. Şi bărbaţii şi femeile ai? obligaţia de a se îmbrăca în aşa fel încît să fie în limitele decenţei. De exemplu, bărbaţii nu au voie să apară dezveliţi de la genunchi pînă la brîu, iar femeile trebuie să fie în întregime acoperite atunci cînd ies în societate. Doar în prezenţa rudelor de gradul unu ea poate apărea cu faţa şi mîinile dezvelite. Singura persoană în faţa căruia ea nu are obligaţia de a fi acoperită este soţul, în limbajul şariatului această situaţie poartă denumirea de **setr** (acoperire, învelire). Aceste obligaţii religioase pe care trebuie să le respecte fiecare musulman nu urmăresc altceva decît să educe oamenii în spiritul purităţii morale şi corporale.

3. Islamul înfierează distracţiile şi petrecerile care incită oamenii la erotism şi la senzualitate. Acestea nu fac altceva decît să tapeze oamenii de bani, de timp şi de energie. Ele atentează grav la bunele

Fără îndoială că oamenii trebuie să se distreze. Distracţia, buna dispoziţie sînt ca şi aerul şi apa pentru

existenţa oamenilor. Mai ales după o zi de muncă asiduă şi încordată. Aceste petreceri trebuie să-l destindă, să-l odihnească pe om, nu să-i prejudicieze spiritul.

4. Islamul porunceşte tuturor musulmanilor să lupte pentru reconciliere între toţi musulmanii, să meargă la o împăcare socială şi să evite orice fel de partitism în religie, în scopul apărării unităţii tuturor musulmanilor şi pentru ca comunităţile musulmane să aibă parte de prosperitate şi fericire. Se recomandă ca toate neînţelegerile şi conflictele să se rezolve conform prevederilor Coranului şi Sunetului. în caz că părţile nu ajung la nici un rezultat, atunci, în loc de a se lupta între ele, au obligaţia de a încheia neînţelegerile, lăsîndu-le pe seama judecăţii lui Allah. Se cere ca în problemele care au în vedere bunăstarea şi prosperitatea întregii comunităţi, toţi musulmanii trebuie să se ajute între ei, să evite orice fel de neînţelegeri şi să nu-şi consume energiile fără rost, din cauza unor chestiuni mărunte. Asemenea conflicte şi neînţelegeri constituie o ruşine pentru comunitatea musulmană şi nu reprezintă altceva decît semnele slăbiciunii acestei comunităţi. Asemenea neînţelegeri şi conflicte trebuie să fie evitate, cu orice preţ.

5. Islamul consideră că ştiinţa şi cunoaşterea sînt un bun al întregii omeniri. Musulmanii se bucură de o deplină libertate în a recepţiona ştiinţa, ori de unde ar veni ea. Ei au libertatea de a primi cunoştinţele ştiinţifice, indiferent de sursa lor, dar în acelaşi timp islamul interzice imitarea culturii şi modului de viaţă al altor popoare. Dat fiind faptul că imitaţia poate fi un semn al slăbiciunii, le este interzisă. Imitarea altora, din punct de vedere cultural, poate să aibă consecinţe tragice asupra unei naţiuni. Aceasta distruge vitaljtatea sa internă, îngustează perspicacitatea şi înţelepciunea unui popor, diminuează discernămîntul său, dă naştere la un complex de inferioritate, distruge izvoarele culturale proprii şi, în consecinţă condamnă la pieire acel popor.Tocmai de aceea, profetul nostru Muhammed a interzis musulmanilor să adopte cultura şi modul de viaţă al nemusulmanilor. Forţa unei naţiuni nu depinde de portul şi de obiceiurile, de tradiţiile şi de artele ei frumoase. Forţa şi vitalitatea unei naţiuni depind de nivelul

său de dezvoltare ştiinţifică, de capacitatea ei de organizare, de disciplină şi, mai ales, de priceperea şi munca ei neobosite. Dacă doriţi să învăţaţi ceva de la alţii, atunci învăţaţi, în primul rînd felul lor de a munci, luaţi lecţii de la disciplina lor socială şi să profitaţi de cuceririle lor în domeniul ştiinţei şi tehnicii. Nu vă lăsaţi tentaţi de aşa- zisele arte ale altora care, pînă la urmă, vă vor condamna la dependenţă culturală şi la umilire. Musulmanii sînt avertizaţi să fie foarte prudenţi în acest sens.

Am ajuns la problema relaţiilor dintre musulmani şi nemusulmani. Musulmanii sînt îndemnaţi să nu fie intoleranţi şi cu vederi înguste în ceea ce priveşte pe nemusulmani. Musulmanii nu au voie să defăimeze credinţa lor sau pe liderii lor religioşi. Li se porunceşte să nu dea naştere la neînţelegeri, fără motive întemeiate, ba dimpotrivă sînt îndemnaţi să trăiască în bună pace cu aceştia. Dacă nemusulmanii au o atitudine paşnică faţă de musulmani şi nu atentează la pămînturile şi la alte drepturi ale lor, atunci şi musulmanii trebuie să-şi continue relaţiile de prietenie cu aceştia şi trebuie să fie corecţi şi drepţi în relaţiile cu ei.

Unul din principiile de bază ale religiei noastre este că noi, musulmanii trebuie să fim animaţi, ca nimeni altul, de umanism, dragoste neţărmurită faţă de om, noblеţe sufletească şi modestie sobră. Este domplet în contradicţie cu spiritul islamului intoleranţa, cruzimea şi mărginirea în gîndire. Un musulman vine pe lume pentru a fi un simbol al bunătăţii. Numai un astfel de musulman poate fi un adevărat ambasador al islamului.

4. Drepturile tuturor fiinţelor

Am ajuns la analiza ultimelor drepturi. Allah l-a onorat pe om, acordîndu-i împuterniciri deosebite asupra tuturor celorlalte fiinţe. Lui îi aparţine dreptul de a se folosi de ele, aşa cum doreşte. Acest privilegiu nu înseamnă că Allah îi dă şi drepturi nelimitate asupra lor. Islamul prevede anumite drepturi ale acestor fiinţe faţă de om. Astfel, omul nu are dreptul să le folosească la munci inutile, să le chinuiască sau să le facă vreun rău. Atunci cînd le foloseşte la diferite munci, să fie cît

se.poate de atent, ca să nu le istovească la culme sau să nu le lase fără hrană sau apă.

Şeriatul ne dă voie să le tăiem pentru a ne hrăni cu carnea lor. însă islamul interzice cu. desăvîrşire să le luăm viaţa cu ocazia unor întruniri distractive sau sportive.

Metoda cea măi potrivită de sacrificare a animalelor, pentru carnea lor, este considerată metoda **zebh,** adică tăierea. Toate celelalte metode nu sînt bune, ori pentru că provoacă mai multă suferinţă animalului tăiat, ori ele fac ca unele părţi ale lui să fie necomestibile.

Islamul permite doar uciderea acelor animale, care constituie oricînd un pericol pentru viaţa omului. Dar şi în acest caz nu admite omorîrea lor prin schingiuire.

în ceea ce privește animalele de călărie, tracțiune și de povară, islamul interzice-oamenilor să le înfometeze, să le folosească la munci care sînt peste puterile lor sau să le bată cu cruzime. De asemenea, este păcat să prinzi fără nici un scop anumite păsări și să le ții în captivitate. Maj mult, islamul nu aprobă nici tăierea sau distrugerea inutilă a oricărei plante. Asta nu pentru că și plantele au viață, ci pentru că islamul, în general, nu permite distrugerea inutilă a oricărui lucru aflat în jurul său. Astfel, spre exemplu, nu permite să se prăpădească apa curgînd în zadar. Menirea islamului este de a educa oamenii să fie cumpătați în toate împrejurările și să se folosească cu măsură și în cel mai fericit mod, de toate posibilitățile pe care i le oferă viața.ȘERIATUL : O LEGE UNIVERSALĂ ȘI ETERNĂ

În paginile precedente am făcut o foarte scurtă trecere în revistă a legilor pe care le-a adus profetul Muhammed. Aceste legi nu admit nici o deosebire între oameni, în afara deosebirilor religioase. Religiile, sistemele sociale, ideologiile politice și culturale care fac discriminare între oameni după rasa lor, naționalitate sau după culoare, nu pot să se impună în fața umanității. Ele sînt condamnate să rămînă într-un cadru național sau geografic limitat.

Nu același lucru se poate afirma și despre religia islamică, care este o religie universală. Cine are credință în **La ilahă illallah** și se înrolează în rîndurile musulmanilor, acela se bucură de aceleași drepturi ca și toți ceilalți coreligionari ai săi, fără nici o discriminare. Islamul nu admite discriminarea între oameni pe criterii de rasă, naționalitate, culoare, țară, limbă. Această religie se adresează întregii umanități și nu admite nici o toleranță în această privință. De aceea, islamul este o religie universală și, de asemenea, eternă. Ea nu este expresia spiritualității unui singur neam sau popor, ci este chintesența spiritualității universale și, de asemenea, nu se limitează la o anumită perioadă, ci vizează veșnicia.

Această religie este cea care satisface, în cel mai înalt grad, toate nevoile și cerințele de viață spirituale ale omului.

Datorită principiilor, normelor şi dogmelor sale general valabile, acestei religii îi este predestinat să fie religia întregii umanităţi, pe vecie.

CUPRINS

DESPRE AUTOR..... 3
CUVÎNT ÎNAINTE..... 5
1.SEMNIFICAŢIA ISLAMULUI..... 6
Ce este islamul?.....g
Particularităţile necredinţei.....o
Binefacerile islamului.....1 o
2. CREDINŢĂ ŞI SUPUNERE.....19
Ce este credinţa.....21
Cum se capătă cunoştinţe despre Allah? 23
Credinţa în cele tainice.....24
3. PROFEŢIA.....26
I. Atributele profeţiei (profetismului) şi necesitatea ei 26
II. O scurtă istorie a lumii profeţilor.....33
Profeţia (profetismul) lui Muhammed.....37
O privire realistă asupra profetismului lui Muhammed 39
Arabia cufundată în beznă.....40
Se naşte mîntuitorul.....41
Diamantul dintr-o grămadă de pietricele 42
Declanşarea unei revoluţii.....43
Care este cauza acestei ostilităţi?.....44
Cum de a fost posibil ca cineva la patruzeci de ani să se schimbe.....45
Mesajul care înglobează în el totul . 46
Contribuţia lui la gîndirea umanităţii 48
Cel mai mare revoluţionar 49
Ultimul argument 52

I. Sfirşitul profetismului54 4. FUNDAMENTELE CREDINŢEI
57Teuhid-ul (Credința într-un singur Allah 58
Semnificaţia lui Kelimetul teuhid.....59
Efectele teuhid-ului în viaţa omului 64
II. Credința în îngerii lui Allah.....68
III. Credința în cărţile iui Allah.....70
IV. Credința în profeţii lui Allah.....73
V. Credința în ziua de apoi.....75
Necesitatea acestei credinţe.....76
O concepţie raţională asupra credinţei în viaţa de apoi 79
5. RUGĂCIUNEA.....82
Esenţa rugăciunii.....83
Sălat-ul (Rugăciunea) 84
Saum (Postul).....87
Zekat-ul.....88
Hadj (Pelerinajul) 89
Apărarea islamului.....90
Djihad-ul (Războiul sfînt).....90
6. RELIGIA ŞI ŞERIAT-UL (LEGISLAŢIA ISLAMICĂ) . . 91
Deosebirea dintre religie şi şeriat.....91
Sursele şeriatului.....92
Fîkîh-ul (jurisprudenţa).....92
Tasăv'unf-ul.....93
7. PRINCIPIILE ŞERIATULUI.....94
Esenţa şi sensurile şeriatului.....94
Drepturile şi îndatoririle omului după şeriat. . .96
1. Drepturile divine.....96
2. Drepturile individuale.....99
3. Drepturile altor oameni.....101
4. Drepturile tuturor fiinţelor.....108
Şeriatul: o lege universală şi eternă . . 1 0 9
Lucrarea este realizată sub îngrijirea şi cu acordul „Asociaţiei Studenţilor Musulmani" reprezentată prin domnul Khaled Arab.
I.S.B.N. 973-9017-15-0CASETA TEHNICĂ

Redactor şef: TEODOR
VlRGOLICI Redactor:
ANCA VASILESCU
Grafician: ADRIAN AVRA
MS.C. CHRATER B S.R.L.
I.S.B.N. 973-9017-15-0
98+
T.L._____2
TOTAL 100 Lei